

ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ»—Σελίς 5

Τι θηρίο είναι ο άνθρωπος!

Δραματικές αυτοκτονίες

Με λιοντάρια, μέλισσες και... σαμπάνια!

Πριν από κάμποσα χρόνια, οι επισκέπτες του ζωολογικού κήπου της Μαδρίτης, είδαν ένα τρομακτικό θέαμα. Σ' ένα άποδο τα κλουδιά των λεόντων, μέσα στο οποίο βρισκόνταν δύο άγρια λεοντάρια, φάνηκε ένας ηλικιωμένος κύριος, που είχε μπη εκεί κατ' άγνοητον τρόπο. Χωρίς να πη μία λέξη, άρχισε να χτυπά τα λεοντάρια με το μπαστούνι του και να τα κλωτσά!

Ο κόσμος κατατρομαγμένος περίμενε από στιγμή σε στιγμή να όρμησουν τα θηρία επάνω του και να τον κατασπαράξουν. Μά αντί γι' αυτό, εκείνα υπεχώρησαν γογγυίζοντας στη γωνία της κλουδιάς και κάθε σάν εκεί, χωρίς καθύλου να κινήθουν. Οι φύλακες που είχαν έρθει στο μεταξύ των παραδοξάσων τρομαγμένοι κι εκείνοι να βγή έξω.

Όταν ο γέρος κούραστηκε να χτυπά τα λεοντάρια, χωρίς εκείνα να αλλάζουν τη στάση τους, ήρθε κοντά στις κιγκλίδες, έμπρος από τον κόσμο και είπε ότι είχε αποφασίσει να αυτοκτονήσει με έναν τρόπο που να κάνει εντύπωση στον κόσμο. Μία φορά όμως που δεν το κατώρθωσε, έπρεπε να μείνει να υποστηρίξει με άλλο είδος αυτοκτονίας, εντελώς αυθιγμένη. Μ' αυτή τα λόγια έβγαλε από την τσέπη του το ρεβόλβερ του και πυροβόλησε ανάμεσα στα μάτια του, α κριδώς τη στιγμή που οι φύλακες όπισθενει με σιδερένιες ράβδους ήταν έτοιμοι να άνοιξουν την πόρτα του κλουδιού και να τον δώσουν με τη δια. Τη στιγμή που άκουσαν τα θηρία την έκπυροσκήτηση, τρώμασαν πολύ και άρμυσαν επάνω στο πτώμα και σε λίγο το κατεσπαράξαν.

Με έναν έπισης περιεργα το πτο ήτοκτόνησε ένα κορίτσι στη Σουηδία. Ήταν οίκογούος σ' ένα σπίτι, και ο κόσμος που έμεινε το θάνατό της ένόμισε ότι ήταν τυχρίο δυστήκη μα ή άπροσεξία, μεχρις ότου έγιναν γνωστά μερικά γράμματα που έγραψε σε φίλες της και τα όποις δεν άφησαν και μία άμφιβολία ότι επρόκειτο για αυτοκτονία.

Το κορίτσι έπηγε ένα πρωί στον κήπο του σπιτιού, δίπλα στο μέρος που είχαν κυμείλες μελισσιών. Ενδίδθη, εντελώς, και έκλυτσησε με το πόδι της τις κυμείλες. Οι έρεθισμένες μελισσες έπεσαν κατά σμήνη στο σώμα της και την έκέντησαν. Σε λίγο έπεσε άναμεσα στις ριγμένες κυμείλες άνασθητη την δοκον άσγότερα ζωντανή άκόμη άλλά τελείωσα σαμορφωμένη από τα δαγκάματα των μελισσιών. Έπέθνε σε λίγη ώρα, παρ. όλες τις περιποιήσεις των γιατρών.

Μία τρομερή θέληση για να τελείωση τη ζωή του έδειξε ένας Γερμανός στρατιώτης, κατὰ τον προηγούμενο πόλεμο.

Είχε καταδικασθί για κάποιο πασιπώμα σε πολλά χρόνια φυλακή, μολοντί διειμαρύνε το πώς ήταν άθώος. Ένα πρωί τον δοήκαν νεκρόν στο κελλί του. Οι γιατροί διέγνυσαν ότι ά θάνατος έπληθε σπτο την καρδιά του. Αυτό έόδη νη σ' όλους παράξενο, γιατί ο στρατιώτης ήταν άνίστατος και μόλις 20 ετών. Μά από έπιστολές που άφισε έμαθον ό τι είχε αυτοκτονήσει, κρατώντας με θωρασθή θέληση την άναπνοή του.

Δύο νέοι ήτοκτόνησαν με τρόπον μαρτυρικό, κοντά στο Λος Άντζελες. Οι γονείς τους δεν τους έπέτρεπαν να παντρευτούν, και νόμισαν πως ή ζωή τους δεν είχε πια κανένα νόημα.

Έγραψαν λοιπόν άποχαιρετιστήρια γράμματα στους φίλους τους έπήραν μαζί τους χαπάκια ύπνωτικά και πήγαν σ' ένα έρημομέρος της παρਾਲας. Γόθθηκαν, φόρεσαν τα μαγιώ τους και εσπλήθηκαν στην άμμο κάτω από τον καφετό ήλιο του μεσημεριού. Με ρικές ώρες άργότερα, μερικοί περιπατητά άκουσαν πινγιένους άναστεναγμούς και άούνατες φωνές που ζητούσαν βοήθεια. Όταν πλησίασαν δοήκαν τους νέους σε κακά χάλια. Είχαν κοιμηθί παίρνοντας τα ύπνωτικά χαπάκια, κάμποσες ώρες και ο ήλιος είχε κυριολεκτικά ψήσει τα άκαλυπτα μέρος του δερμάτος. Το κορίτσι μάλιστα που είχε τρυφερότερο δερμα είχε φρικτές πληγές και πέθνε λίγο άργότερα. Τον νέο κατώρθωσαν να τον σώσουν. Ήταν τόσος άσος ο έρωας του, ώστε ά μόνος μόλις μπόρεσε να βγή από το νοσοκομείο επανέλαβε την άπείρεση. Αιτή τη φορά έκρεμάσθη και πέθανε πριν παραθώσουν να τον σώσουν.

Ένας έκατομμυριούχος του Πίτσμπουργκ ήτοκτόνησε κατὰ τρόπον λιγώτερον άπαισιό. Έγινε άσος πολύς λόγος, γι' αυτήν την αυτοκτονία πρώτον γιατί ήταν γνωστότατος και δεύτερον για τον παράξενο τρόπον που μεταγειρίσθηκε.

Έβγαλε και τον έρτασαν έναν σωλήνα με διάμετρο μισού μέτρου και ύψος δύο μέτρων, τον όποιον έγινε σε μέλεκτή σαμπάνια. Μετά έπεσε κι' αυτός μέσα κι' έπνιγη σε λίγα λεπτά, γιατί ήταν άδύνατον να ξεφύγει. Στη γυναικα του έγραψε πως μέσα στην σαμπάνια ήλπιζε να δοή τον άραιοότερο θάνατο!

Ένας Βέλγος ταπεινός ταξιδειόντας με άεροπλάνο στην Άγγλία έπεσε στη Μάχη από το άεροπλάνο και έπνιγη. Υπαπειθήσαν στην άρχή πως ήταν δολοφονία, μα ή άνάκριση ύστερότερα άπέδειξε πως ο ταπεινός ήχε αυτό κτηνήσει. Καί ήταν ή πρώτη φορά που ένα άεροπλάνο έχρησίμευε ως μέσον αυτοκτονίας.

ΤΟ ΑΥΡΙΟΝΟ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΝ

ΟΙ «ΕΛΑΧΙΣΤΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ»

(Δίδαγμα εκ του 'Ιεροῦ Εὐαγγελίου, της Κυριακής της 'Αποκρῶς, της 16.2.47. Ματθ. ΚΕ' 31-46.)

«Εἴθε ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε». Μέσα εἰς τὴν γενικὴν κραυγὴν καὶ διασκεδασίαν, εἰς τὰς ὁποίας παραδίδεται ἡ Κοινωνία κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Τριωδίου, ἰδιαίτερα δὲ κατὰ τὴν σημερινὴν Κυριακὴν, ἡ ὁποία θεωρεῖται ὡς τὸ κέντρον ἀκριδῶς τῆς περιόδου ταύτης, ἡ Ἐκκλησία κρούει τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου, διὰ τῆς περιτοπῆς ἡ ὁποία δυνάμεται περικοπή τῆς Μελλούσης Κρίσεως. Ὁ ἀκροατὴς ἡ μελετητὴς τῆς ἐν λόγω περιτοπῆς ἀντιλαμβάνεται ἀμέσως ὅτι ὁ Κριτὴς ὑπόσχετα, καὶ εἰδοποιεῖ ὅτι θὰ βασίση τὴν κρίσιν αὐτοῦ ἐπὶ τῆς βασιλείας τῶν ἀρετῶν: τῆς ἐλεημοσύνης, ὡς καὶ ἐπὶ τῆς ἐν γενεῇ συμπεριφορᾶς ἐνὸς ἐκάστου ἐναντὶ τοῦ συνανθρώπου του. Τοῦ συνανθρώπου του ἰδίως τοῦ πεινῶντος, τοῦ διψῶντος, τοῦ ἀστέγου, τοῦ γυμνοῦ, τοῦ φυλακισμένου, μετὰ μίαν λέξιν, τοῦ ἀδυνάτου, τοῦ κατατρεγμένου, τοῦ ἐλαχίστου, τὸν ὁποῖον ὁ Κριτὴς κηρύσσει σήμερον ὡς ἱστίων πρὸς τὸν ἑαυτὸν του...

Κοινωνικὰ συστήματα ἀπ' αἰῶνων καὶ χιλιετηρίδων ἀγωνίζονται διὰ νὰ ἐγκαθιδρύσουν τὴν ποθητὴν ἰσότητά εἰς τὸν κόσμον μετὰ τῶν ἀνθρώπων. Ἦλθον καὶ παρήλθον αἱ θεωρίαι, ἐτιμῆθησαν καὶ ἀπεσκορακίσθησαν διάφορα συστήματα, ἐπεκρατήσαν καὶ κατέρρευσαν κοινωνικὰ καθεστῶτα καὶ ἡ Ἀνθρωπότης εὐρίσκειται ἀκόμη σήμερον μακρὰν τῆς ἐπιτεύξεως τοῦ ἀγαθοῦ ἐκείνου, τὸ ὁποῖον φαίνεται προσωρινῶς νὰ ἐξαλειφῇ ἀπ' αὐτῆς πᾶσαν ἐρίδα καὶ καθε διαμύχην καὶ πάντα ἀνταγωνισμόν.

Διὰ τὴν ἀραγε ἀπέτυχον ὅλα, αὐταὶ αἱ θεωρίαι καὶ διατι ἐχρεωκόπησαν ὅλα αὐτὰ τὰ συστήματα; Δὲν εἶνε ἄπορον. Τούτο συνέβη ἀπλοῦστα, διότι ὅλα αὐτὰ, θεωρίαι καὶ συστήματα, δὲν ἐπεδίωξαν νὰ διαπαιδαγωγήσουν τὴν ἀνθρωπότητα, ἐπὶ τῆς φυσικῆς ἀνάγκης ὅπως ὅλα τὰ μέλη αὐτῆς εἶνε ἐξ ἰσού εὐτυχῆ. Δὲν ἐπεδίωξαν νὰ κάμουν ὅλους νὰ κατανόησουν τὴν πραγματικὴν καὶ θεδὸν ὑπαρξίν τοῦ ἀδελφικοῦ δεσμοῦ μετὰ τῶν ὅλων τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' ἐπεδίωξαν νὰ διαίρεσουν τὴν Κοινωνίαν εἰς τάξεις, εἰς μερίδας, εἰς κατηγορίας, μετὰ τῶν δημιουργιῶν, μετὰ τῶν διαιρέσεων αὐτῶν, τῆς πάλης, τῆς διαμάχης, τῆς πολέμου πρὸς ἀλληλεξόντων. Καὶ ὅμως εὐρίσκειται πρόχειρος καὶ εἰς ὅλους προσίτη ἡ διδασκαλία τοῦ Θεοῦ Κοινωνιολόγου, μόνῃ δυνατὴ δι' αἰσίαν λύσιν τοῦ κοινωνικοῦ προβλήματος. Δι' αὐτῆς ἐπιδιώκεται ὅπως γίνῃ ἐνσυνείδητος πεποιθήσις ἡ ἀρχὴ τῆς ἀνάγκης γενικῆς εὐδαιμονίας καὶ ἰσότητος. Δι' αὐτῆς σκοπεῖται ἡ ἐκκοίσεσις ἀπὸ τῶν καρδιῶν τῶν ζιζανίων τοῦ μίσους, τοῦ φθόνου, τῆς κοκνιχρείας, τῆς ὑποκρισίας καὶ τῆς δολιότητος καὶ ἡ ἀνάπτυξις μέσα εἰς τὰς καρδίας αὐτὰς τῆς πλουσίας θλαστήσεως τῆς ἀγάπης, τοῦ ἐλέους, τῆς κατανόησεως τῆς φιλαδελφείας. Πατάσσονται καὶ σπλητεῦνται διὰ τῆς διδασκαλίας αὐτῆς ἡ πλεονεξία καὶ ἡ ἀπληστία καὶ ἐξαίρονται ἡ ἀπλότης καὶ ἡ ὀλιγάρκεια!

Ἀλλὰ εἰς τὴν σημερινὴν περιτοπὴν ἡ διδασκαλία αὐτὴ φθάνει εἰς τὸ κοσμιότερον αὐτῆς στάδιον. Σήμερον πλέον εἰς τὸ κεφάλαιον αὐτοῦ τοῦ Ματθαίου ἔχομεν τὸ ἀποκορύφωμα τῆς διδασκῆς αὐτῆς, τὸ ἄκρον ἄκρον τῆς κατὰ τῆς θεωρίας. Διότι, πράγματι ἐνταῦθα διαμορφοῦται μία νῆα καὶ ἀγνωστός θεωρία, ἀπροσδόκητος διὰ τὴν ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἠκούσθη, ἐκπληκτικὴ καὶ διὰ τὰς συγχρόνους ἀκόμη ἀντιλήψεις, ἰκανὴ ὅμως νὰ λύσῃ ριζικῶς τὸ κοινωνικὸν πρόβλημα, ἂν ἡ Ἀνθρωπότης κατεδέχετο νὰ τὴν προσέξῃ. Προκειται περὶ τῆς θεωρίας τῶν «ἐλαχίστων ἀδελφῶν».

Καὶ εἶνε οἱ ἐλάχιστοι αὗτοι ἀδελφοί—κατονομάζονται εἰς τὴν περιτοπὴν— οἱ πεινῶντες, οἱ διψῶντες, οἱ ἀστέγοι, οἱ ἀδυνάτοι, οἱ γυμνοί, οἱ φυλακισμένοι! Ἀπλῶς οἱ πτωχοί, οἱ ἀδύνατοι, οἱ πάσχοντες, οἱ κατατρεγμένοι, καὶ αὗτοι ἀκόμη οἱ ἐγκληματίαι τῶν φυλακῶν! Ὅλοι αὗτοι κηρύσσονται σήμερον ἐπισήμως ἀπὸ τῆς θείας χειρὸς ὡς ἀδελφοὶ προσφιλεῖς τοῦ ὑπερφανοῦ Διδασκάλου, εἰς αἰῶνας αἰῶνων καὶ ἀνὰ τὸν κόσμον σύμπαντα, ἀδελφοὶ ὑπὲρ τῶν ὁποίων ἔχει τόσον ἐνδιαφέρον καὶ λαμβάνει τόσον εἰς τὸ διηγετικὸν μέρος, ὥστε νὰ θεωρῇ καθετὶ τὸ ὁποῖον γίνεται ὑπὲρ αὐτῶν, ὅτι γίνεται πρὸς αὐτὸν τὸν Ἴδιον! Καὶ εἶνε ἐξόχως χαρακτηριστικὸν γεγονός· ὅτι ἡ ἀνάγκη τῆς ὑπὲρ τῶν ἐλαχίστων τούτων ἀδελφῶν μερίμνης δὲν δίδεται ὡς ἀπλή σύστασις καὶ νοουθεσία, ἀλλ' ὡς ἐντολὴ αὐστηροτάτη καὶ ἐκτάκτως κατηγορηματικὴ, διὰ τὴν ἀθέτησιν τῆς ὁποίας καθορίζεται ἄμεσος καὶ ἀναπότρεπτος κύρωσις, ἡ κύρωσις τῆς αἰώνιας ἀπωλείας τοῦ ἀθετοῦτος ταύτην. Οὕτω καθίστανται οἱ πάντες ἀλλήλεγυοὶ ὅχι μόνον ἐξ ἐπόμεως ἐπιδείξεως ἀλτρουϊστικῶν αἰσθημάτων, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἐπόμεως εὐθύνης ἀπέναντι τοῦ Κριτοῦ.

ΣΤΥΛ. Γ. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗΣ

ΤΟ ΜΠΑΛΛΕΤΟ

ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Η «ΚΟΠΠΕΛΙΑ»-«Ο ΜΑΓΟΣ ΕΡΩΣ»

Της κ. Σ. Κ. ΣΠΑΝΟΥΔΗ

Τὸ κλασσικὸ μπαλέτο εἶνε ἕνας πρώτος στος συντελεστῆς καὶ ἕνας ἀπαραίτητος παράγων γιὰ τὴ διαμόρφωσιν καὶ τὴν ὁλοκλήρωσιν τοῦ ρεπερτορίου τῆς καθε Λυρικῆς Σκηνῆς. Εἶναι ἡ αἰσθητικότερη ὁλοκλήρωσις τῆς μιμικῆς τέχνης καὶ τοῦ χοροῦ, γιὰ τὸν ὁποῖον εἶναι ὁ-τι ἡ Συμφωνία γιὰ τὴν ἐνόργανη μουσικὴ, καὶ συνεγνώνει μετὰ τὴ μουσικὴν εὐρυθμίαν τὴ μιμικὴν, τὴν εἰδωλλιακὴν τὴν λυρικὴν τὴν κομικὴν καὶ τὴ δραματικὴν δράσιν. Ὁ χρυσὸς αἰὼν τοῦ μπαλέτου σημειώνεται στὴ Γαλλία στὶς αὐλὲς τῶν Λουδοβίκων, καὶ μετὰ τὸ μεσορράνημα τῆς ἰταλικῆς ὀπερας τοῦ 18ου καὶ 19ου αἰῶνος, τὸ μπαλέτο παίρνει δικαιοματικὰ μίαν ἀπ' τὴς πρώτες θέσεις στὸ λυρικὸ θέατρο καὶ ἀποτέλει ἕνα ἀναπόσπαστο μέρος κάθε ἀξίου τοῦ ποσορισμοῦ τοῦ μελοδράματος.

Ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα, ἐπὶ τόσα χρόνια ἔμειναν ὅλοι ἀποσυνάγωγοι τῶν μεγάλων αἰτῶν θεαματικῶν καὶ μουσικῶν ἐφορῶν, ποὺ μαγεύουν μετὰ τὴ σαγήνη τους καὶ μετὰ τὸ ζωντανεμένο πλοῦτος τῆς φαντασίας τῶν συμβετῶν τους, ὅλο τὸν πολιτισμικὸν κόσμο. Μετὰ τὴ σταθερὴ δμωσ ἐξελίξις τῆς Ἑθνικῆς Λυρικῆς Σκηνῆς, καὶ τὴ σοδοσὴ ἐργασία ποὺ συντελεῖται ἐκεῖ μέσα, προκειται πολὺ σύντομα νὰ ἀποκτήσωμε κι' ἐμεῖς ἕδῶ ἕνα ἄρτια κατηρτισμένο μπαλέτο, ποὺ μετὰ τὴν πολυτίμη συμβολὴ καὶ τὴν καθοδήγησιν τοῦ ἐξαιρετικοῦ Ἑλλήνου νορογράφου Ἀγγέλου Γριμάν, θὰ εἶναι σὲ θέσιν νὰ ὁλοκληρώσῃ τὰ μεγάλα καθιερωμένα ἔργα τοῦ εἰδους μετὰ ὅλες τὴς ἀπαιτήσεις τῆς σύγχρονης ἐξελίξεως τῆς Τέχνης. Ἐτῶς ἔχομε τὴν ἐλπίδα νὰ ἴδωμε σὲ λίγον καιρὸ μετὰ τὴ διεύθυνσιν τοῦ Γριμάν καὶ τὸ μπαλέτο τῆς Ἑθνικῆς Λυρικῆς Σκηνῆς, πλουτισμένο μετὰ νῆα ἀξιόλογα στελέχη δύο ἀριστοτεχνήματα τῆς χορευτικῆς μουσικῆς καὶ τῆς μιμικῆς τέχνης: τὴν «Κοππέλια» τοῦ Λεὸ Ντελίμπ, καὶ τὸν «Ἐρωτα Μάγο» τοῦ Μανουέλ ντὲ Φάλιας.

Ἡ «Κοππέλια» εἶνε ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα καὶ ὀρατότερα μπαλέτα τοῦ παγκόσμιου ρεπερτορίου καὶ κοστίζει τὴ θέσιν τῆς ἀκλόνητης στὴ προνομία τῶν ὅλων τῶν λυρικῶν θεάτρων. Ἡ ὑπόθεσις τῆς εἶνε παρμένη ἀπὸ ἕνα ἐπεισόδιο τῶν «Γαλανθιῶν» τοῦ Χόφμαν. Ὁ ἥρωας τῆς ἔργου ὁ φοιτητὴς Φραντς ἐρωτεύεται μίαν πλούσιον κόρη τοῦ τόπου, τὴν Στανκλίντα. Μ' αὐτὴν ἐπιδίδει τρωμερὰ γιὰ τὸ ἀναγνινόν τῆς ἐρωτοτροπείας μετὰ τὴν ὁδοσὴ Κοππέλια, ποὺ ἔχει κατασκευάσει ὁ μάγος Κοππέλιους, ὁ ὁμοισμένος κατασκευαστὴς αὐτομάτων. Ἡ Κοππέλια εἶνε μίαν κοίτλα αἰνιγῆ, μὴ ὁ Φραντς ἐξελεῖται μετὰ τὸν κορυφισμένο θάληντρο τῆς. Τὴ δάσκει στὸ μπαλέτο τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ Κοππέλιους νὰ τοῦ χαίμενελὰ καὶ νὰ τὸν παρακολῇ μετὰ τὴς κινήσεως καὶ τῆς χειρωνακτικῆς καὶ ἐστρελλαντικῆς. Ἀποφασίζει νὰ μὴ κινήσῃ τὴ νύχτα στὸ σπίτι τοῦ Κοππέλιους ἀνεβαίνοντας μετὰ μίαν σκάλα στὸ μπαλκόνι νὰ γιὰ τῆς μιλῆσῃ. Ἐν τῷ μεταξύ οἱ νέοι τοῦ χωριοῦ παρασύρουν τὸν Κοππέλιους

Εἰς τὰς φωτογραφίας: Ἄνω, οἱ Γριμάν, Τετιάννα Βαροῦτη καὶ Βάκανης. Κάτω, ὁ Ἀγγελος Γριμάνος

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΟ

Έφετας τις 'Απόκριες
γλέντιση μασκαράς.

Μιά μάσκα που μου χάρισαν
φορούσα κάθε δρόμο.
Μιά μάσκα φυσικότητας,
με τέχνη καμωμένη,
που ό κόσμος γέλαγε μ' αυτή.

Πόνος,
καύμος και θλίψη
σε πινελλίες αδρές.
Κι ένα πνιγμένο δάκρυ
στην άκρια των ματιών.

Μονάχα που την κύτταζαν
ξεσπάγανε στα γέλια.

Πάντα οι άνθρωποι γλεντούν,
σά βλέπουν τέτοια μάσκα.

ΛΕΦΤΕΡΗΣ ΞΑΝΘΟΣ

στην ταβέρνα για να πιη μαζί τους και
στον τρελλό τους χορό εκείνος χάνει το
κλειδί του σπιτιού του. Μάταια ζητεί
στην επιστροφή του να το βρή. Η πολυ
μήχανη Σβανχίλντα που παραμόνευε, το
είχε βρή στο δρόμο μαζί με τις φίλες
της και το πήρε για να δάλη σ' έ
φαρμογή ένα τολμηρό σχέδιο που συνέλα
βε για να εκδικηθή τον Φράντζ. Στη 6'
πράξι ο Φράντζ μπαίνει κρυφά τη νύχτα
απ' το παράθυρο στο σπίτι του μάγου,
ό οποίος τον παραμόνευε, και τον ακολου
θει ανεβαίνοντας την ίδια σκάλα. Μέσα
στο ργαστήριο του ό μάγος αποκοιμίζει
με ναρκωτικό τον νέο έρωτευμένο, ενώ ή
Σβανχίλντα μετριοφισμένη σε κούκλα
στέκεται ακίνητη σε μία γωνία του έργα
στηρούν σαν σούταμα. Ο Κοπτελίους
ξεγελιέται και την πλησιάζει. Τότε εκείνη
αρχίζει να χορεύη, στην αρχή τον περιόφ
μο χορό της κούκλας, με σε λίγο παίρ
νει τολμη λωντανεύει. Ξεσπάει σ' ένα
Διονυσιακό χορό, ενώ ό Φράντζ έπννα ά
πό τη νύχτα του, και την αναγνωρίζει.
Στο τέλος του χορού της ή Σβανχίλντα
αράζει ένα σπαθί, όρμα και καταστρέ
φει όλα τ' αυτόματα του μάγου, και την
Κοπτελία μαζί, και φεύγει μαζί με τον
Φράντζ, που αναγνωρίζει την πλάνη
του και ακολουθεί μετανοημένος την άγα
πημένη του.

Η Γ' εικόνα ξετυλίγεται στη μεγάλη
πλατεία της μικρής πόλης που δόσκει
ται στη Βοεμία, στο μεταίχμιον Σίλεσι
ας και Γαλικίας. Οι γραφικώτατοι πληθ
σμοί των χωρών αυτών, Ούγγροι, Πολω
νοι, και Αυστριακοί, πανηγυρίζουν την
εορτή της κομπάνας που θα στηθή στον
κεντρικό Ναό και χορεύουν τους έθνικούς
χορούς τους, Τζάρντας, Πολωνιάζ, Βάλς
μαζί με τις νέες κοπέλλες. Στο κορύφω
μα του γλεντιού καταβάνουν οι τρεις
Χάριτες με την κομπάνια κι ακολουθεί
δολοκλήρο εντιθερισμένο με χορούς Τσιγ
γάνων και χορούς χωρικών. Ο Δημοσχος
έρχεται να παντρώη τα έρωτευμένα ζευ
γάρια, και πριν απ' όλα τον Φράντζ με
την Σβανχίλντα.

Η μουσική του Ντελνμπ ζωντανεύει
με άπαράμιλλο χαριτωμένο τρόπο την
ύπόθεσι της «Κοπτελία». Γεμιά ελγυγ
σία, ρυθμικό πλούτο και μελωδικά εύρη
ματα αλχηματίζει με τα φίλτρα της και
τη γνήσια Γαλλική γάρι που αποπνέει.

Αντίθετα, ή μουσική του «Αμόρ
Μπρούχο» — Έρωτας μάγος — του Μα
νουέλ ντε Φάλιας είναι γεμάτη στροφές
που κρύβουν ένα φλογερό παυρισανισμό,
που τον κλίνει, ό Μανουέλ ντε Φάλιας
σαν πολύτιμο κι' επικίνδυνο άρωμα με

σα σε θαυμαστής φόρμας βάζα, σκαλι
σμένα με τα όλογρσα άραβουρήματα
των περίπλοκων έναρμονισμών του. Ο
«Έρωτας Μάγος» είναι το θαυμαστότερο
ιταλικό μπαλέτο, που σημειώνει διαο
κώς αμετάπτωτους θριάμβους σ' όλο τον
κόσμο. Το λιμπρέτο του γράφηκε από
τον πιστό συνεργάτη του συνθέτου Μαρτί
ντζ Σιέρρα. Η ύπόθεσις του είναι άπολύ
τως εντυπωσιακή. Μιά νέα Τζιτάνα, ή ώ
ραία Καντελάς, άγάπησε ένα Τζιτάνο που
την έκανε τρομερά δυστυχισμένη με την
άγρια ζήλεια του. Αυτός πέθανε, μα έξα
κολουθεί και πεθαμένος να τη δασαρίζει.
γιατί ή δυστυχισμένη Καντελάς βλέπει
το φάντασμα του κάθε νύχτα. Κι' όταν
ό ωραίος Καρμελό, την άγαπά και ζητά
τον έρωτά της, εκείνη ανταποκρίνεται στη
φλόγα του. Έλπίζει πως θα λυτρωθή με
τον έρωτά του, γιατί μία γρηά μάγισσα
της είπε ότι άμα παραδοθή όλοκληρωτά
κά σ' άλλον άνδρα, ή κατωδίως του
φονιάσματος θα παύση.

Μόλις όμως ό Καρμελό πάει να την
αγκαλιάση, το φάντασμα παρουσιάζεται
άγριο και βλοσυρό και χωρίζει τους έρω
τευμένους. Η ταλαίπωρη Καντελάς λυσι
νει από το φόβο και τον έρωτικό καμμό
της.

Γίνεται άγνώριστη και κοντεύει να πε
θάνη.

Τότε ό Καρμελό έπινει ένα σατανικό
αχέδιο. Ήσαιρε πως ό Μάρκος όταν ζού
σε έκανε συνεχώς άπιστιες στην Καντε
λάς, και κυνηγούσε όλες τις ώμορφες γυ
ναίκες. Γι' αυτό φωνάζει την ωραία Τζι
τάνα, Λουσία, και την παρακαλεί μαζί
με την Καντελάς να δεχθή να βρεθών
τά τους την ώρα που εμφανίζεται το φάν
τασμα για να το άσχοληθή με την
ώμορφοί της. Εκείνη δέχεται να σώση
τους δυο έραστές, και το στοατήνημα
επιτυγχάνει. Μόλις το φάντασμα φαγερώ
νεται, ή πολυμήχανη Τζιτάνα νικά το
φόβο της και το προκαλεί με το χορό της
σε τέτοιο βαθμό, ώστε ό μεταθανάτιος
έρωτευμένος ξεγνά τους δυο έραστές που
μπορούν επί τέλους ν' ανταλλάξουν το
τελειωτικό φίλημα.

Έτσι το θαύμα συντελείται, και το
φάντασμα εξαφανίζεται νικημένο από τον
«Μάγος Έρωτας».

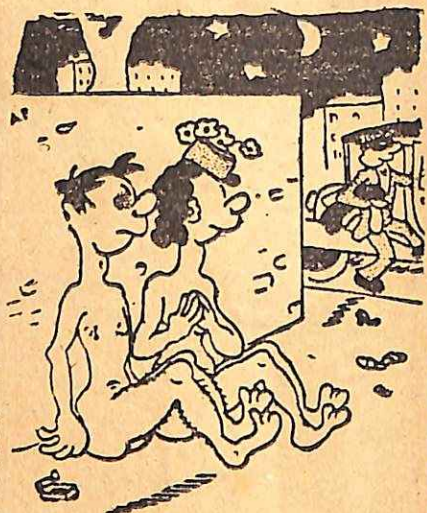
Η μουσική του «Αμόρ Μπρούχο» έχει
ένα διάιο δραματικό χαρακτήρα, και ξε
πετά σπίνες και φωτιές. Ο Μανουέλ ντε
Φάλιας κατέκτησε εξ έφόδου τον κόσμο
με τις συναρπαστικές σελίδες της παρτι
σιόν αυτής που εκτελείται τακτικά ως
Μουσική Σουίτα και σ' όλες τις μεγά
λες συναυλίες. Η όλονυχτία των Τζιτά
νων, ό περιφημος «Χορός του Φόβου», ό
«Χορός της Φωτιάς» τα «Μυστήρια του
Μαγικού Κύκλου», οι άπότημες φλόγες
των ρυθμών, ό τελικός Έρωτικός Χορός
ένας κοινών μιάς ιδιότυπη κι' άκατανίκητη
γονημία με τα ευγλωττα, φλογερά, και
γεμάτα από τραγική άγωνία μέσα της
έκφράσεως και της ρυθμικής μιμικής.

Ο Μανουέλ ντε Φάλιας διηγείται ό ίδιος
πως έμπνευσθηκε το έργο του αυτό από
τη υπέρα της περιφημής Ισπανίδας χο
ρεύτριας Παστόρα Ιμπέριο, μιά γνήσια
γορη Τζιτάνα μνημένη σ' όλα τα μυστή
ρια της έρωτικής μαγείας. Αέσως υιο
θέτησε τον συγκλονιστικό αυτό μύθο, και
τον ζωντανέψε αναπαρστατικώτατα με
τη μουσική του. Στο έργο του αυτό ξε
σπίνει μετά την άγωνία του φόβου όλη
ή έσφορη γαρά των χτυπητών ρυθμών
της έξαισίας λαϊκής αίσθητικής που
φθάνουν στην υπερέντασι των Κρεστσέντι
και των accelerandi ως το χορευτικό πα
ραλήρημα και το διονυσιακό πανδαμούνιο
μίας έλας αισθησιακής χαράς.

Ο Μανουέλ ντε Φάλιας είναι ό θαύμα
στότερος συνθέτης της σύγχρονης Ισπα
νίας. Γνήσιος Ιταλός, έξοχος αντιπροσω
πευτικός τύπος της Φυλής του, επισκιά
ζει με τη συνειδητή μεγαλοφυία του και
την έθνικιστική πνοή της μουσικής του
όλους τους άλλους συνθέτες της πατρί
δας του. Το πρώτο ανέβασμα του «Μάνου
Έρωτας» στην Ελλάδα που έλπίζει να
επιτύχη ή Έθνική Λυρική Σκηνή θ' άπο
τελέση ένα καλλιτεχνικό γεγονός έξαιρε
τικής σημασίας.

ΣΟΦΙΑ Κ. ΣΠΑΝΟΥΔΗ

ΓΕΛΙΟ ΣΚΙΤΣΑΡΙΣΜΕΝΟ

Αφού τους ξεγύμνωσαν οι ληστές :
Ο σύζυγος: — Είδες; Το καινούρι
ο σου καπέλλο δεν τους άρεσε!...

Ο κουρεύς: — Θέλετε λίγο άλ
ο; Κάνει καλό στο πρόσωπο...
Ο άφηρημένος πελάτης: — Δεν θα
ρουέσαι!... Τόσα χρόνια το πίνω και
δεν μούκανε... τίποτα!...

Ο δεύτερος μεθυμένος: Αυτή τη
στιγμή θυμήθηκα ότι έπρεπε να οίξω
το γράμμα στο κουτί!...

Ο πύρινος κλοιός της
καταστροφής και
του όλέθρου που πε
ρισφίγγει όλοκληρους
Έπαρχίας της Ελλάδος, δεν
έχει φεισθή και αυτής άκομη
της Θράκης. Το κόσμημα αυ
τό της Έλληνικής γής που
μάς άπέμεινε από το θλιβε
ρό κομμάτισμα των όνείρων
μας, άγωνιά σήμερα και βλέ
πει να ανακόπτεται ή προσ
πάθεια της άνασυγκροτήσεως
και άναδημιουργίας του.

Η Θράκη άναστατώνεται
και πάλιν με το έγχειριδίου
την αίσχην, με της βόμβας
το άπάσιο θανάτωμα με την
φρίκη όλων των δυνάμεων
της άψυχης ύλης. Η νέα σύ
τη τραγωδία σε χώματα έλ
ληνικά που παρέμειναν άγνα
και άδοξα μέχρι της ξένης κα
τοχής, ξαναζωντανεύει και
πάλιν παλαιάς μας άναυή
σεις από την ιστορίαν του τό
που αυτού που προσέφερα
κατ' συντριμμάτα όλοκαύτωμα
εις τον δωμόν της ελληνικής
Ιδέας.

Η θρακική γή που κατά
τά τελευταία 20 χρόνια άπε
τέλεσε σοβαρόν αντίδοτην
εις την προσπάθειαν άνασυγ
κροτήσεως της Ελλάδας, βλέ
πει να ανακόπτεται σήμερα
ή παραγωγική δύναμις των
τέκνων αυτής και το δημιου
ργικόν αυτών ένστικτον. Ο
θρακικός χαρακτήρ, παρ'όλας
τάς σμερνινάς αντιδοτήτας,
δεν άπογοητεύεται. Οι Θρά
κες πιστεύουν ότι δεν θα άρ
γήση ή ήμερα κατά την ό
ποίαν θα μωρδέσουν και πάλ
ιν με την έργατικότητα των
και την σταθερότητα του χα
ρακτήρος των να συντελέσουν
εις την πραγματοποίησιν των
ελπίδων τάς όποιες στηρίζει
έπ' αυτών όλόκληρον το έλλη
νικόν κοινωνικόν σύνολον. Την
ελπίδα των στηρίζουν εις την
ζωτικότητα πρηνέφάνισε και
εμφανίζει το έλληνικόν σύνολ
ον, που ποτέ δεν έκαψαν
αί έθνικαί της Φυλής μας πε
ριπέτειαι. Γνωρίζουν ότι ή
Θράκη, όπως άλλωστε και ό
λόκληρος ή Ελλάς, έπέσσε
κατ' επανάληψιν από κατα
στροφές που έχρησιμευσαν
σαν βάπτισμα έξυγιαντικόν
διά νέαν έξόρμησιν και δημι
ουργίαν.

Ένα καθεστώς υπό επι
αλτικόν τυράννους και κατά
κτητές πέφισαν από τή ά
για αυτής χώμας έκοκκίνη
σαν τους ποταμούς της με έλ
ληνικό αίμα, έπέβλασαν, έυ
κην καταστροφήν με έσφα
νισμόν ανθρώπων και έσφα
νισμόν όποιων εις πολυετή μό
χθον, χωρίς να λυγίσουν την
δημιουργικήν δύναμιν και την
έπιδοσιν του θρακικού κό
σμου εις την άνάπνιν του
έλληνικού πολιτισμού.

Η Θράκη από το 1918 έ
κλήθη κατ' επανάληψιν ά
δύως εξετάσεις και θρακι
κός λαός έπέβλεπε και ήσπι
τοϋ Έθνους και έναντι των
ξένων, ότι ένκλειε μέσα του
την μεγάλην ελληνικήν ψυχή.
της όποιος αί έκδηλώσεις ά
ποδεικνύουν άνωτερότητα σκέ
ψεας και δράσεως.

Εις τον άκραίον αυτόν έκρίσι
α του Πατριωτικού Ιδρύματος που περιόδευσαν στίς
πόλεις της Θράκης. Στο μέσον ή Πεινή για στα θρακικά.

Από την Ελλάδα μας

Η ΘΡΑΚΗ

Τοϋ π. Υπουργού-Βουλευτοϋ Ρο
δοπης κ. Α. Γ. ΜΠΑΚΑΛΜΠΑΣΗ

σταθμόν της ελληνικής γής δ
που κατ' επανάληψιν διαστα
νώθησαν ξένοι πολιτισμοί
και άλλων λαών έκτός του έλ
ληνικού, όπου έζησε και ζή
ξενη μειονότης και όπου ή α
νελίξις διά την έπίλυσιν τοπι
κών προβλημάτων έδωχερα
νέτο από διεθνείς συνθήκας
και συμβάσεις παρέμεινε ι
στορικός ό ρόλος του θρακι
κού λαού επί δύο κυρίως το
μέων: της Διοικήσεως και του
Έποικισμού.

Εις την Δυτ. Θράκην μετά
την έθνικην συμφωράν του
1922 συνεκντρώθησαν θλιβε
ρά συντριμμάτα μέρους του
Έλληνισμού της Τουρκίας.
Βούλγαροι, δεν υπήρχον πλε
ον εις τά άγια αυτά χώματα.
Η Συνθήκη του Νεϊγύ με
την έκουσιν ανταλλαγήν, εί
χεν άποκαθάρει το έθνικόν σύ
το χόμα από την σκοτεινήν
και έγκληματικήν δράσιν του
βουλγαρικού στοιχείου. το έ
... ίον είχεν έξπυλωθή με κα
τακτητικά βλέψεις από το έ
σωτερικόν της Βουλγαρίας
εις τά κράσπεδα της Ροδό
πης.

Ο έποικισμός της Θράκης
όφειλόμενος έν πολλοίς, εις
την άτομικήν των προσφύγων
πρωτοβουλίαν, παρουσίασε ύ
περαχήν έναντι παροεφερούς
προσπαθείας έκδηλώσεως
εις τάς λοιπάς της Ελλάδος
περιφέρειας. Τον έποικισμόν
αυτόν υπεβάηθησεν τίμεινιστα
ό καθιερωθείς Διοικητικός
Οργανισμός της Θράκης ό ό
ποιός έπροκάλεσε τον θαυ
μασμόν και των ξένων άκομη
διά την άπαράβλητον ρυθμι
στικότητα και την θαυμασίαν
ελαστικότητα αυτού, ή όποια
ένέκλειε βαθύ δημοκρατικόν
πνεύμα με σεβασμόν ύπόλυ
τον ποδός όλας τάς έλευθερίας
του ήπλιου και του πολίτου.
χωρίς διάκωσιν φυλής, θρη
σκείματος και προελαύσεως
των κατοίκων της Θράκης.

Κορίτσια του Πατριωτικού Ιδρύματος που περιόδευσαν στίς
πόλεις της Θράκης. Στο μέσον ή Πεινή για στα θρακικά.

τρου και κατά παρέκκλισην
της γραφειοκρατίας του Λο
γιστικού συστήματος.

Διευθύνσεις όλων των το
μέων της Κρατικής δράσεως
έπλαισιουν την Γενικήν Διοί
κhsιν με μίαν σπουδαιότατη
καινοτομίαν: την σύστασιν
γνωμοδοτικών συμβουλίων. Οι
Βουλευταί της Θράκης τουλά
χιστον άπας του μνηός άπετέ
λουν την τοπικήν Βουλήν εις
την όποιαν έλογοδοτεί ό Γε
νικός Διοικητής και κατηύθ
νε τάς περαιτέρω ένεργείας
του επί τη βάσει έγκεκριμέ
νου και παρά των αντιπροσω
πων του λαού προαγόμενα
τος.

Έτσι άπρόσκοπτα ή Δ.οί
κhsis υπεβόηει την άνασύν
τασιν και άνασύνθεσιν των
οικονομικών και κοινωνικών
δυνάμεων της Θράκης χωρίς
διατύπωσιν και του ελαχι
στου άκόμη παραπόνου έκ
μέρους όχι μόνον των Ελλη
νων αλλά και των ξένων σσι
χείων, τά όποια διεδίδουν εις
την άκράϊαν αυτήν της Έλ
λάδος γυνάιν.

Έκτοτε παρήλθον όλόκλη
ρα χρόνια. Εις την Θράκην
επαγώγη ή αυτοπεποίθησις
και ό Έλληνισμός αυτόχθων
ή και έποικισθείς έκαλλιέργη
την γήν και τάς άρετάς του
και επί του πνευματικού έπι
πέδου με βασίμους έλπίδας
έξασφαλίσεως της ευτυχίας
αυτού και συνέδραμε εις τον
κοινόν ύπερ του Έλληνισμού
άγώνα.

Γεγονός είναι ότι, δυστυ
χώς, το Διοικητικόν σύστη
μα το όποιον τόσα άπέδω
σε κατηργήθη και δεν προ
σμερόσθη προς τους πόδους
και την παράδοσιν ένός λα
ού, ό όποιος την έξυμωσί
του δια μέσου των αιώων ώ
φείλει εις την έφαρμογήν τοι
ούτων δημοκρατικών θεσμών.

Ο θρακικός λαός ένέκλειε
την έλπίδα ότι διά των άγώ
νων των έκπροσώπων αυτού
θα ήτο έφικτή προσεχώς ή έ
φαρμογή της διοικητικής και
οικονομικής άποκεντρώσεως
έφωσον γνωστά ήσαν τά δείγ
ματα της καρποφόρου αυτής
αποδόσεως. Ήλθαν όμως νέαι
καταστροφές, νέαι ξένοι κα
τακτησεις που μετέβαλον τάς
χαράδας της Ροδόπης εις
ρείθρα ελληνικού αίματος, ή
άπελευθέρωσις της Θράκης
δεν παρέσχε τον καθόν εις
τά κύματα των προσφύγων,
τά όποια έκδιώκεν άπεί
βουλαρικής κατοχής επέ
στρεψαν και πάλιν δά να συ
νεχίσουν το έργον των. Έσώ
τερικαί αναταραχαί, έξωθεν
έπιβουλαί εμφανίζον και πάλ
ιν την Θράκην ως στίβον
σκληρών άγώνων.

Έχομεν πάντα λόγον να
πιστεύωμεν ότι και πάλιν ή
Έλληνική Ιδέα θα θριαμβέ
σσι και ή Θράκη όπως και ή
λοιπή Ελλάς θα είδω τον
δρόμον των όποιον έταξεν εις
αυτήν ή Ιστορία και ή μοί
ρα του Έθνους.

Α. ΜΠΑΚΑΛΜΠΑΣΗΣ
πρώην Υπουργός-Βουλευ
της Ροδόπης.

Από του προσεχούς φύλλου:

Το «ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» σας προσφέρει: το άριστούργημα του ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΠΕΝΧΑΪΜ, του δημοφιλεστέρου ευρωπαίου συγγραφέως

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΜΕΤΑ ΤΙΣ ΕΝΝΗΑ

Το άριστούργημα του Άγγλου συγγραφέως ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΠΕΝΧΑΪΜ, που θα συναρπάσει, θα συγκινήσει, θα γοητεύσει και θα αιχμαλωτίσει κυριολεκτικά όλους τους Αθηναίους!

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΜΕΤΑ ΤΙΣ ΕΝΝΗΑ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

Κάποια παράξενη παρόρμηση έκανε κείνο το βράδυ τον Μάρτιν Μπάρνες να επιχειρήσει μια βόλτα στα δρομάκια της μικρής επαρχιακής πόλεως του Νόρουιτς. Βαρειά μελαγχολία πλάκωνε την ψυχή του. Προχωρώντας με αργό βήμα έφθασε στη Χίλλ Στρήτ τον καλινό αριστοκρατικό δρόμο. Κάποια στιγμή πέταξε το τσιγάρο του με θυμό χαμό. Μά ήταν ίσως λοιπόν αυτή; Περιφεύων παραγγελισμένος με μισόδο πέντε λιρών την εβδομάδα! Πώς να ήταν μ' αυτόν τον εξευτελισμένο μισόδο...

Το ρολόι της πόλης χτύπησε κείνη τη στιγμή έννηα φορές. Ο Μάρτιν έβγαλε το ρολόγι του να δει αν πήγαινε καλά και κοινοστάθηκε μπροστά στην έξορτα ενός μεγάρου που ήταν φωτισμένη. Έξαφνα η πόρτα άνοιξε κι ένας μουρφοφορεμένος υπηρέτης είπε στον Μάρτιν:

— Θά έχετε την καλωσύνη να περάσετε μέσα, κύριε.

Ο Μάρτιν τον κύτταξε σαστισμένος.

— Μά δεν χτύπησε το κουδούνι! είπε.

— Σας παρακαλώ να περάσετε μέσα! επανέλαβε ο υπηρέτης. Έχω λάβει την εντολή να σας άνοιξω την πόρτα και να σας πω να μπείτε μέσα. Θά έχετε την καλωσύνη να μ' ακολουθήσετε κύριε.

Ο Μάρτιν εσήκωσε τους ώμους και μπήκε μέσα. Ο υπηρέτης τον είσήγαγε σε μια πολυτελέστατη αίθουσα όπου ήσαν καθισμένοι τέσσερις κομψοτυμημένοι κύριοι.

— Ο νεαρός διαβάτης, λόρδε μου! άνήγγειλε ο υπηρέτης.

Ο ένας από τους τέσσερις κυρίους, ο λόρδος Άντριγκτον πήρε τον λόγο και είπε:

— Σας (ητώ) συγγνώμη, κύριε, που σας κατέστρεψε τη βραδιά. Σε λίγο όμως θά καταλάβετε για ποιόν σκοπό σας κάλεσα εδώ μέσα.

Και παίρνοντας από το τραπέζι ένα μικρό σφραγισμένο δέμα, ο λόρδος εξήκολούθησε:

— Αυτό εδώ το δέμα περιέχει ογδόντα χιλιάδες λίρες σε τραπεζογραμμάτια των 100 λιρών. Για λόγους που θά σας εξηγήσω αργότερα, πήρα την άποψη ν' αππληχτώ από το ποσόν αυτό, χρίζοντάς το σε κάποιον. Πριν από μισή ώρα άνεκοίνωσα σ' αυτούς τους τέιντλεμεν ότι σκοπεύω να προσφέρω αυτό το ποσόν στον πρώτο διαβάτη που θά περνούσε μπρός από την πόρτα του μεγάρου του μετά τις έννηα. Η μοίρα θέλησε να είσθε σεις ο πρώτος διαβάτης. Πάστε τα λοιπόν αυτά τα χρήματα, είναι δικά σας! Σας συμβουλεύω να επιστρέψετε άμέσως στο ξενοδοχείο σας, άποφεύγοντας τους στενούς σκοτεινούς δρόμους και αύριο να πάτε πρωί-πρωί να τα καταθέσετε σε μια καλή Τράπεζα...

Ο Μάρτιν Μπάρνες πήρε τις 80.000 λίρες ευχαρίστητον λόρδο κι έφυγε για το ξενοδοχείο του, όπου...

Η συνέχεια στο «ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» από το προσεχές ΣΑΒΒΑΤΟΝ 22 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ.

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΜΕΤΑ ΤΙΣ ΕΝΝΗΑ

είνε από τα άριστούργηματα της παγκοσμίου φιλολογίας που συνδυάζει το κομψό νάψιμο, τη συναρπαστική πλοκή, το τρυφερό αίσθημα τη συρροή των απροσπών, το σκοτεινό έγκλημα, την αγωνιώδη περιπέτειαν και το απροσδόκητο τέλος.

Παρακολουθήσατε έλοι και όλες από το επόμενο Σάββατο 22 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ, το υπέροχο αυτό άνάγνωσμα στέ:

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ»

ΕΝΑΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Έχετε καλή φωνή;

ΣΑΣ ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΜΕ ΣΤΟ ΜΙΚΡΟΦΩΝΟ

Την Πέμπτην 20 Φεβρουαρίου

ΑΡΧΙΖΕΙ Η ΕΞΕΤΑΣΙΣ ΤΩΝ ΥΠΟΨΗΦΙΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ
ΑΝΑΔΕΙΞΙΝ ΝΕΩΝ ΤΑΛΕΝΤΩΝ, ΤΟΥ «ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ»

Την προσεχή Πέμπτην 20 Φεβρουαρίου αρχίζει η εξέτασις των Υποψηφίων του πρώτου μεγάλου Διαγωνισμού μας δια την ανάδειξιν νέων φωνητικών ταλέντων. Αι Δηλώσεις συμμετοχής, από Νέους και Νέες στέν Διαγωνισμό αυτόν ύπηρεξάν άθρεές, θά χρειασθί δέ άριστό χρονικό διάστημα δια να εξετασθών έλοι οι Υποψήφιοι με σύστημα και τάξιν, ώστε τά άποτελέσματα του να είνε δίκαια και να μη προκληθών παράπονα.

Ηδη από το προηγούμενον τεύχος του, το «ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» άνήγγειλε τον κατάρτισμό της Έξεταστικής Επιτροπής, που την άπετέλεσαν οι έξης:

- 1) Άριστοτέλης Κουντούρωφ, μουσουργός, προϊστάμενος της Μουσικής Βιβλιοθήκης του Ραδιοφωνικού Σταθμού Αθηνών
- 2) Ιωσήφ Παπαδόπουλος (Γκερέκας), μουσουργός, αντιπρόεδρος της Ένώσεως Μουσικών και Θεατρικών Κριτικών, συνεργάτης του Περιοδικού «ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ»
- 3) Γιάννης Άστεριάδης, του Μουσικού Τμήματος του Έθνικού Ίδρυματος Ραδιοφωνίας
- 4) Σίμων Καρράς, του Τμήματος Δημοτικού Τραγουδιού του Έθνικού Ίδρυματος Ραδιοφωνίας, διευθυντής της χορωδίας του Συλλόγου προς διάδοσιν της έθνικής μουσικής.

Η Επιτροπή συνήλθεν εις επανειλημμένας συνεδριάσεις και κατήρτισε το πρόγραμμα των εργασιών της ως έξης:

Α') Ο διαγωνισμός θά γίνη σε μια αίθουσα των ραδιοφωνικών θαλάμων του Έθνικού Ίδρυματος Ραδιοφωνίας (Μέγαρον Σαππίου).

Β') Όλα προσελύσεις δοίεται από τις 3 έως τις 5 το άπόγευμα.

Γ') Οι διαγωνιζόμενοι πρέπει να φέρουν μαζί των

Θά προσέλθουν προς εξέτασιν:

Την ΠΕΜΠΤΗΝ 20 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ:

1. ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΚΟΝΤΟΥ (Σαρρή 24).
2. ΚΥΡΙΑΚΗ ΓΟΥΛΑΚΟΥ (Πειραιώς 108).
3. ΑΝΔΡ. ΑΛΚΥΣΤΗΣ (Πολυγνώτου 9).
4. ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΖΩΡΖΟΥ (Κυθαριτών 9).
5. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΤΡΙΑΝΔΟΣ (Πολυκατοικία—Δαφνί).
6. ΕΥΡΥΔΙΚΗ ΧΑΤΖΙΚΟΥ (Άκροπόλεως 28).
7. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΑΡΑΒΑΣ (Εαυθίπτης 76).
8. Π. ΑΠΟΣΤΟΛΑΤΟΣ (Θεομυτιλών 17).
9. ΤΖΕΝΝΗ ΚΑΝΕΛΛΟΥ (Άλως 4—Νέα Σμύρνη).
10. ΔΙΟΓ. ΠΕΤΡΙΔΗΣ (Δαρδανελλίων 75—Ν. Ίωνία).
11. ΑΝΤ. ΠΑΡΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ (όδός 24 άρ. 35, Νέα Ίωνία).
12. ΚΩΝΣΤ. ΔΑΛΑΚΑΣ (Άγνωστων Ηρώων 126, Νέα Ίωνία).
13. ΔΗΜ. ΛΕΠΟΥΡΑΙΟΥ (Άγ. Παντελεήμονος 6).
14. ΠΙΤΣΑ ΑΓΛΑΪΝΟΥ (Κουντουριώτου 9).
15. ΣΤΕΛΛΑ ΣΤΑΘΟΥΛΗ (Κεραμείων 9).
16. ΜΑΡΙΑ ΠΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ (Βουλιαγμένης 8).
17. ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΒΑΓΙΑΝΟΣ (Βυζαντίου 16).
18. ΗΡΩ ΧΑΛΚΑΛΗ (Βασιλέως Γεωργίου Α' 10—Άμαρούσιον).
19. ΒΕΑΤΡΙΚΗ ΓΑΡΙΔΗ (Φειδίου 15).
20. ΓΕΩΡ. ΑΓΓΕΛΙΝΑΣ (Ανάφης 75—Κυψέλη).

Την ΤΕΤΑΡΤΗΝ 26 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ:

21. ΕΡΡΙΕΤΗ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ (Κεραμεικού 87).
22. ΣΠ. ΜΑΝΤΑΔΗΣ (Μαρκουσιώτου 8).
23. ΕΥΑ ΜΠΑΡΤΟΝ (Ψευδώνυμον, Ζαλοκώστα 6).
24. ΕΥΔΟΚΙΑ ΤΣΑΛΙΚΗ (Άδων, Κοραή 94).
25. ΚΩΝ. ΜΑΝΤΟΥΔΑΚΗΣ (Έξν, «Γαλλία», Πειραιεύς).
26. ΚΑΙΤΗ Κ. ΝΤΡΕ (Γ. Θεοτόκη 95—Κόρινθος).
27. ΤΑΣΟΣ ΠΕΡΤΕΣΗΣ (Συν. Έρ. Σταυρού, Δουρογυτί).
28. ΛΙΤΣΑ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ (Μαργκεντάου 11—Υμηττός).
29. ΚΑΙΤΗ ΧΑΤΖΗΠΑΥΛΟΥ (Κοραή 19, Νέα Ίωνία).
30. ΝΙΚ. ΤΖΩΡΤΖΗΣ (Άγ. Κωνσταντίνου 60).
31. ΙΩΑΝ. ΒΑΡΣΟΣ (Πετρούπολις—Νέα Λιόσια).
32. ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗ ΚΟΜΠΙΑΔΟΥ (Κομοτινής 17—Πειραιεύς).
33. ΑΝΑΣΤ. ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΥ (Άγ. Σπυρίδωνος 22—Πειραιεύς).
34. ΓΕΩΡ. ΜΙΧΑΣ (Νυμφαίου 4—Νέα Φιλαδέλφεια).
35. ΜΙΝΑ ΠΙΤΤΑΚΗ (Υψηλάντου 140Α—Πειραιεύς).
36. ΚΩΝ. ΜΠΟΥΡΕΑΝΩΦ (Νέα Σμύρνη).
37. ΑΡΙΣΤ. ΣΚΟΥΦΙΑΣ (Βελισσαρίου 24—Ν. Σμύρνη).
38. ΚΟΥΛΑ ΕΜΜ. ΜΑΝΙΑΤΑΚΗ, (Θεσσαλονίκης 111—Πειραιεύς).
39. ΑΛΙΚΗ ΚΑΠΠΑΤΟΥ (Αΐδατζίδου 18—Ανάστασις).
40. ΑΝΘΟΥΛΑ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ (Άγκιάλου 3—Αιγάλεω).

βέχθηκα να πάω αντ'α' μου
το γέρο Μαθιό... Κι από κεί-
νη την ημέρα, Γιάννη, πίστεψέ
με, έβγαλε το θάνατο μέσα στη
καρδιά μου...

ΓΙΑΝΝΗΣ— Κακομοίρα και
σύ... Μά, τί κάναμε, τέλος
πάντων, για να μάς βασανί-
ζει... Γιατί αν έδω πώς σου
τουλάχιστον είσαι ευτυχισμένη
θα νοιώθω λιγότερο βαρειά τη
δυστυχία μου...

ΜΑΡ.— "Αν είμαι ευτυχι-
σμένη; Μά... ο Μαθιός είναι πο-
λύ καλός, και θέλει πάντα να
με βλέπει χαρούμενη...

ΓΙΑΝ.— "Ακόμα κάτι να
σου πω. Συχώρεσέ με που πρίν
σ' έπρόσβαλα με τή σκληρό-
λογία που σου είπα. Μά θέλω
μια γάμω να σου ζητήσω...

ΜΑΡ.— Λέγε, τί θέλεις;
ΓΙΑΝ.— Θέλω να μ' αφέ-
ρσεις να ζήσω κάπου εδώ κοντά
κουμμένο; Κανένα; δε θα το
μάθω... Μά θα σε βλέπω να
περνάς από μακριά και θαμαι
ευτυχισμένος...

ΜΑΡ.— Για το Θεό, μη το
κάνεις αυτό! "Οχι, δεν πρέπει!

ΓΙΑΝ.— Σ' όρκιζομαι στην
αγάπη μας πως ποτέ δεν θα
με συναντήσει...

ΜΑΡΙΩ — Φοβάμαι, τή...
καρδιά μου. Έγώ δε θα υπο-
δέσω...

ΓΙΑΝ.— Έσύ;... "Όστε
μ' αγαπάς ακόμα; Και θέλεις
να με διώξεις; Αγαπημένη μου
Μαριώ, νοιώσε το καλό: "Ο έ-
ρως μας είναι αλυσίδα και πο-
τέ ο χρόνος δε θα υπορέσει να
τη σπάσει. Μ' αγαπάς λοιπόν;

ΜΑΡ.— Τό έξερεις. Μά στον
Μαθιό όρκίστηκε να μείνω πι-
στή...

ΓΙΑΝ.— "Άκουσε Μαριώ,
Τ' άλλανδικό καράβι που μ' έ-
σωσε και μ' έφερε εδώ, από-
ψε θανατεύει για μακρινό τα-
ξίδι. Πάμε να φύγουμε μαζί;...

ΜΑΡ.— Νάθω μαζί σου;
ΓΙΑΝ.— Μά ναί! Τι μπο-
ρεί να σε κρατήσει πια εδώ μέ-
σα; Ποιά έλπίδα μπορεί να ζε-
στάνη την μοναξιά σου;

ΜΑΡ.— Σώπα!... Δε μπο-
ρώ πια να σ' άκούω... Νοίω-
θω πως δεν έχω πια τη δύνα-
μη να σου αντίσταθώ...

ΓΙΑΝ.— Κι ούτε και πρό-
πει, αγαπημένη μου. "Ελα, μα-
ζί μου... "Όλη η ζωή ξανοίγει
τα νηυστά...

ΜΑΡ.— Για το Θεό, Περίμε-
νε να σκεφθώ. Μου φεύγει το
μυαλό...

ΓΙΑΝ.— "Ελα... πάμε...
μη το σκέπτεσαι πια!... Νυ-
χτώνει. Κι' ύστερα από στιγ-
μή σε στιγμή μπορεί να γυρί-
σει...

ΜΑΡ.— "Ο Μαθιός;... "Α,
ναί. Είναι κι' αυτός... "Οχι
Γιάννη δε μπορώ. Πρέπει να
μείνω εδώ. Δε μπορώ δε κάνει
νάρθω μαζί σου. Πίστεψέ με,

ΓΙΑΝ.— Γιατί διατάξεις; Μη
το συλλογίσαι...

ΜΑΡ.— Δε μπορώ να φύ-
γω. Θάταν πολύ σκληρό. Σε-
ψω πώς τα γεράματα τόν έ-
χουν τσακίσει. Σκέψου τις θυ-
σιες που έκανε αυτός για μέ-
να. Για χάρι, μου άφησε τόν
πόπο του. Αυτός έκτύπησε τή
μάννα μου στα τελευταία της.

αυτός μ' έσωσε απ' τή φτώ-
χεια και τή ντροπή. Και γι' αυτό
του όρκίστηκε πως θα τού μέ-
νω για πάντα πιστή. "Οχι, δε

ΜΑΡ.— "Ο Μαθιός;... "Α,
ναί. Είναι κι' αυτός... "Οχι
Γιάννη δε μπορώ. Πρέπει να
μείνω εδώ. Δε μπορώ δε κάνει
νάρθω μαζί σου. Πίστεψέ με,

ΓΙΑΝ.— Γιατί διατάξεις; Μη
το συλλογίσαι...

ΜΑΡ.— Δε μπορώ να φύ-
γω. Θάταν πολύ σκληρό. Σε-
ψω πώς τα γεράματα τόν έ-
χουν τσακίσει. Σκέψου τις θυ-
σιες που έκανε αυτός για μέ-
να. Για χάρι, μου άφησε τόν
πόπο του. Αυτός έκτύπησε τή
μάννα μου στα τελευταία της.

αυτός μ' έσωσε απ' τή φτώ-
χεια και τή ντροπή. Και γι' αυτό
του όρκίστηκε πως θα τού μέ-
νω για πάντα πιστή. "Οχι, δε

ΜΑΡ.— "Ο Μαθιός;... "Α,
ναί. Είναι κι' αυτός... "Οχι
Γιάννη δε μπορώ. Πρέπει να
μείνω εδώ. Δε μπορώ δε κάνει
νάρθω μαζί σου. Πίστεψέ με,

ΓΙΑΝ.— Γιατί διατάξεις; Μη
το συλλογίσαι...

ΜΑΡ.— Δε μπορώ να φύ-
γω. Θάταν πολύ σκληρό. Σε-
ψω πώς τα γεράματα τόν έ-
χουν τσακίσει. Σκέψου τις θυ-
σιες που έκανε αυτός για μέ-
να. Για χάρι, μου άφησε τόν
πόπο του. Αυτός έκτύπησε τή
μάννα μου στα τελευταία της.

αυτός μ' έσωσε απ' τή φτώ-
χεια και τή ντροπή. Και γι' αυτό
του όρκίστηκε πως θα τού μέ-
νω για πάντα πιστή. "Οχι, δε

θέλω να γυρίσω σπίτι του και
να τώδρη έρρω και ντροπια-
σμένο. Έρω πως θα πεθάνω απ-
τή λύπη του και τόν καυτό
του.

ΓΙΑΝ.— Έτσι λοιπόν; Κι'
εγώ που νόμισα πως μ' αγα-
πάς...

ΜΑΡ.— Τό έξερεις. Τήν αγά-
πη μου τίποτε δεν μπορεί να
τή λιγοστέψει. Μά πως να φύ-
γω και ν' αφήσω πια να μιλή-
ναι δυστυχία και τή καταστροφή;
Δεν θα μπορούσα πια να ζήσω
ήσυχη θα περιφρονούσα κι' έ-
γώ ή ίδια τόν έαυτό μου. "Ο-
χι! Καλύτερα να χωριστούμε

ΓΙΑΝ.— Δεν είναι πια γραφό-
μας να ζήσουμε μαζί.

ΓΙΑΝ.— "Αφού το θέλεις,
"Έχε ναί λοιπόν. Θά φύγω. Πο-
τέ δε θ' άκούσεις πια να μιλή-
ναι μένα. Ούτε κανείς θα μά-
θω πως γύρισες... "Άς με νου-
λίζουν όλοι πως χάθηκε άφου
θαμαι πια νεκρός για σένα. "Ε-
χε ναί.

ΜΑΡ.— "Ο Θεός άς είνε
πάντα μαζί σου.

ΓΙΑΝ.— Φεύγω, μα πρίν
χωριστούμε για πάντα άφησε
να πώσω απ' τή νύχτη σου ένα
τελευταίο φίλι. Θάναί ή μάνη
μου παρηγοριά στη σκληρή έ-
ξορία μου.

ΜΑΡ.— "Οχι... όχι...
δε πρέπει...

ΓΙΑΝ.— Τότε... έχε ναί...
...άκου τόν συντρόφου μου...
...τραγουδούν ξενοίχοι...
...θα φύγω πάλι μαζί τους...
Κανείς δε θα μάθω το μυστι-
κό μου.

ΜΑΡ.— Και τώρα ή ζωή
μου έσβησε πια. Μονάχη μου
θ' άνεβώ τόν δρόμο τού Γολγο-
θά. Γιατί οι Μοίρα να με πι-
τήσουν αυτό το φαρμάκι; Σε
λίγο θάναί μακριά... Θεέ
μου κάνε του τή ζωή, ήσυχη
και ευτυχισμένη. Και γ'ό από
"δω και υπέρω πρέπει να τή
ξεγάσω όλα. Μονάχα για τόν Μα-
θιό πρέπει να μ' φροντίζω. "Ω,
πόσο ένοχο νοιώθω τόν έαυτό
μου άπέναντί του.

ΜΑΘΙΟΣ.— Μονάχη σου
είσαι...

ΜΑΡΙΩ.— Τό βλέπεις. Για-
τί ρωτάς;

ΜΑΘΙΟΣ.— Γιατί πρίν λί-
γο άκουσα τραγούδια ναυτι-
κών. Θάταν τίποτα ξένοι. Και
ύστερα μου φάνηκε πως άκου-
σα κουβέντες μέσ' στο σπίτι.

ΜΑΡ.— Δε γελάστηκε. Κά-
ποιος ναυτικός πέρασε από δω
και με ρώτησε που βγαίνει ο
δρόμος. Έρχόταν από μακρι-
νό ταξίδι και φαινόταν κουρα-
σμένος κι' άρρωστος.

ΜΑΘ.— Και δεν τώδωσες
τίποτα να πη; Δε τούπες να
ξεκουραστεί;

ΜΑΡΙΑ.— Ναί, δεν τόν
άφησα να φύγει άμέσως.

ΜΑΘ.— Και τί σου έλεγε;
Μου φαίνεται αλλοιώτικη. "Η
δύη σου είναι αλλοιωμένη. Τι
μπορεί να μωσες που να σε συ-
κινήσει τόσο.

ΜΑΡ.— Ταξίδευε κάποτε
κι' αυτός με τόν καράβι, που χά-
θηκε και έπειδή μου είπες πως
σώθηκαν δυό - τρείς τόν ρώτα-
γα να μου πη τί απόγινε ο
Γιάννης.

ΜΑΘ.— Και τί σου άποκρί-
θηκε;

ΜΑΡ.— Πώς χάθηκε. Ποτέ
δε θ' άνοιξη...

ΚΩΣΤΑΣ ΚΡΟΝΤΗΡΑΣ

Γύρω από τήν 'Ιστορία μας

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΟΥΛΗ

ΠΡΟ 125 ΕΤΩΝ

Συνεχίζουμε τήν δημοσίευ-
σιν τών έπισήμων Πρακτι-
κών τής πρώτης 'Ελληνικής
Βουλής, τού 1822 :

Έν Κορίνθω, τή 9 Φεβρουα-
ρίου 1822.

Έν τή σημερινή συνελεύσει
τού Βουλευτικού, προεδρεύον-
τος τού Δημητρίου 'Υψηλάντου,
προυβλήθη άν πρέπει διά τήν

μεγάλην χρείαν όπου έχει ή
Διοίκησις από τήν τυπογραφί-
αν (περί τής οποίας, έγγραφη
και πρότερον προς τούς γερου-
σιαστας να φροντίσων να τήν

φέρωσι) και σήμερον να δοθή
διαταγή εις τούς εντάθα γε-
ρουσιαστας, όταν διαδώσιν ες
"Αργους να κάμωσι, κάθε τρώ-
πον να τήν μεταδιδάσωσιν εν-
τάθα άφείκτως και δη όμο-
φώνως ένεκρίθη ούτω.

Υπογράφεται ο Πρώτος γραμ-
ματεύς τού Βουλευτικού

Τή αυτή επί του αυτού Προ-
έδρου.

Έν τή σημερινή συνελεύσει
τού Βουλευτικού προυβλήθη άν
πρέπει τή "Εκτελεστικόν να δι-
ορίση τόν 'Αρειον Πάγον να πλη-
ρώσει εις τόν Πρόεδρον τού

Βουλευτικού Πρίγκηπα Δημή-
τριον 'Υψηλάντην εις λογαρια-
σμόν τής Διοικήσεως, γράσια
δέκα χιλιάδας, και να έννοηθή-
σιν εις τόν κοινόν λογαρια-
σμόν και δη όμοφώνως ένεκρί-
θη ούτως.

Υπογράφεται ο Πρώτος γραμ-
ματεύς τού Βουλευτικού

Τή αυτή επί του αυτού Προ-
έδρου.

Έν τή σημερινή συνελεύσει
τού Βουλευτικού προυβλήθη άν
πρέπει κατά τήν αίτησιν τών
Δερβενοχωριτών, διά να εκ-
στρατεύσων εν τάχει εις τήν

περαν "Ελλάδα, να δοθή αυτοίς
υπό τής Διοικήσεως γράμμα
δηλωτικόν, ότι, άν ποτέ άνα-
καλυφθή περιουσία τού Κισιλι
μπεη, να λαμβάνωσιν αυτοί ήνά
λογον μέρος και δη όμοφώνως
ένεκρίθη.

Υπογράφεται ο Πρώτος γραμ-
ματεύς τού Βουλευτικού

Τή αυτή επί του αυτού Προ-
έδρου.

Έν τή σημερινή συνελεύσει
τού Βουλευτικού προυβλήθη άν
πρέπει κατά τήν αίτησιν τών
Δερβενοχωριτών, διά να εκ-
στρατεύσων εν τάχει εις τήν

περαν "Ελλάδα, να δοθή αυτοίς
υπό τής Διοικήσεως γράμμα
δηλωτικόν, ότι, άν ποτέ άνα-
καλυφθή περιουσία τού Κισιλι
μπεη, να λαμβάνωσιν αυτοί ήνά
λογον μέρος και δη όμοφώνως
ένεκρίθη.

Υπογράφεται ο Πρώτος γραμ-
ματεύς τού Βουλευτικού

Τή αυτή επί του αυτού Προ-
έδρου.

Έν τή σημερινή συνελεύσει
τού Βουλευτικού προυβλήθη άν
πρέπει να διορισθή προσωρι-
νός φουράρχος τής Κορινθια-
κής. "Ακροπόλεως, άχρη τής α-
ποκαταστάσεως τακτικής δορυ-
ράς ο Νικόλαος Πονηρόπου-
λος και δη, κατά τήν προυβλή-
μα τού "Εκτελεστικού και κα-
τά τήν έκθεσιν τού Μινιστρού
των πολειμικών, ένεκρίθη όμο-
φώνως.

Υπογράφεται ο Πρώτος γραμ-
ματεύς τού Βουλευτικού

Τή αυτή επί του αυτού Προ-
έδρου.

Έν τή σημερινή συνελεύσει
τού Βουλευτικού προυβλήθη άν
πρέπει να γίνη άνάμνησις
πάλιν εις τή "Εκτελεστικόν (έ-
πειδή κατά θεορίας ειδήσεις
ό έχθρικός στόλος κατέφθασεν
εις τόν λιμένα τής Πάτρας) να
λάβη πρόνοιαν και να διορίση
άμέσως φύλακας, περιοσκοπέ-
οντας κατά γήν και θάλασσαν
νύκτα και ήμέραν, και να είδο
ποιώσιν άν κατά συμβεβηκό-
ς ίδωσι κανέν έχθρικόν κίνημα,
εις άσφάλειαν τής Διοικήσεως
και δη ένεκρίθη όμοφώνως.

Υπογράφεται ο Πρώτος γραμ-
ματεύς τού Βουλευτικού

Τή αυτή επί του αυτού Προ-
έδρου.

Έν τή σημερινή συνελεύσει
τού Βουλευτικού προυβλήθη άν
πρέπει να γίνη άνάμνησις
πάλιν εις τή "Εκτελεστικόν (έ-
πειδή κατά θεορίας ειδήσεις
ό έχθρικός στόλος κατέφθασεν
εις τόν λιμένα τής Πάτρας) να
λάβη πρόνοιαν και να διορίση
άμέσως φύλακας, περιοσκοπέ-
οντας κατά γήν και θάλασσαν
νύκτα και ήμέραν, και να είδο
ποιώσιν άν κατά συμβεβηκό-
ς ίδωσι κανέν έχθρικόν κίνημα,
εις άσφάλειαν τής Διοικήσεως
και δη ένεκρίθη όμοφώνως.

Υπογράφεται ο Πρώτος γραμ-
ματεύς τού Βουλευτικού

Τή αυτή επί του αυτού Προ-
έδρου.

Έν Κορίνθω τή 14 Φεβρουα-
ρίου 1822

Ο ΕΡΕΥΝΗΤΗΣ

1208

Θαμποί περουζέδες, χάραζαν γραμμή
από φως άχνύ, μιά ύποψια, πίσω απ'
τίς κορφές τών σκοτεινών δουνών, στο
δάδος τού κόρφου. Έτρεμε ή αντίφω-
γιά τού αινιγμένου πόνου, στ' ανατομία
σιμένα νερά. Δροσάτο άέρι φρεσκάρισε
τό πρόσωπό του. Ψυχή στο δρόμο. Κά-
ποιες φωνές μακρινές, κάποια ρυθμικά
πλάω — πλάφ κομπών, κάποια κραζίμα-
τα βραχνά πετεινών ευφώνων, τή νύ-
χτα... Άνοιξε περπατησιά γι'ό τήν ξενο-
δοχείο, άνέθηκε, δυό — δυό, τή σκαλιά
με λαχάρτα δοκίμασε τήν πόρτα, τή φύλ-
λο μπήκε άπαλά μέσα. Ένα χέρι παγω-
μένο φονήτωσε δυνατά τή δική του:

— Άνεβαινε πρώτος γλήγορα!... — τού
ψιθύρισε μιά φωνή, αυτή, που τόν άγγι-
ζε ός τή μίχια. — Έρχομαι στη στιγμή!

Ένα φως, νυσταγμένο απ' τήν άγρύ-
πνια έφεγγε ακόμα στο χώλ και στο διά-
δρομο, που τραβούσε σκοταδερός, προς
τό μέρος τής κουζίνας. Βρήκε, πασπατε-
υτά, στο σκοτάδι, τήν πορτάκι, ποιόβριζε
στη στροφή, σιδερένια σκάλα τής ταρά-
τσας. Άνέθηκε γοργά και στάθηκε, άνά-
μεσα ούρανού και γής, προσπερνώντας
τήν, με καρδιολύπη.

Αντίκρι απ' τήν στήθα, που άκουμπού-
σε — ήταν ή μεριά τούτη κατά τόν κόρ-
φο — στο δάδος τής ταράτσας — ένα
πορτάκι έχασκε. "Ητανε μιά σοφίτα, ένα
καμαράκι, γι'ό ύπηρεσία. Έκαμε κατά
κεί, μ' σταμιάς. Τήν άκουσε π' άνέ-
βαινε, άνοιξε τήν άγκαλιά του και τήν
έσφιξε δυνατά, μόλις έφτασε στο τελευ-
ταίο σκαλί, σκεπάζοντας τή πρόσωπό της
με φλογερά φιλή.

Μέσα στις παλάμες του, που τή θα-
στούσαν κολημένη στο στήθος του, έν-
νοιωσε παγωμένο τή κορμί της, κάτω από
τό φινό μετάξι τής ρόμπας της. Και τού
φάνηκε συγκλονιστικά παράξενο, πώς απ'
αυτό τό πολικό κρύο, έβγαίνει ή τόσο φύ-
γα, που βρήκε συγκεντρωμένη στα χείλη
της, όταν έσφιξαν τή δική του κι' άνδρ-
ηκαν σ' όλη τους τήν επιφάνεια, ως τό
έσχατο μύριό τους, στην πρώτη έπαφή,
σάν τή φαί τής άχιβάδας, που τούστοξαν
λειμόνι. Κατάλαβε να τρέμη, να τρικλίζει,
ετοιμή να σωριασθή:

— Τί έχεις; — Τή ρώτησε, τρωμαγμένος.
— Τίποτα! — μουρμούρισε, άναστενά-
ζοντας βαθεία — πάλι' εκεί... Θά μιλή-
σουμε!...

Τόν έπιασε από τό χέρι, τόν τράβηξε
στο καμαράκι. Έκλεισε τήν πόρτα κι' άνα-
ψε τό ηλεκτρικό. Ένα πλατύ σομιέ ά-
κουμπούσε στον τοίχο, παγειά στρωμένο
σκεπασμένο με ριζ άτλάζι, με μεγάλα
μαξιλάρια στο άπάνω μέρος μέσα σε
χιονάτες μαξιλαροθήκες με φαρδύ άζούρι,
περασμένο με ριζ κορδέλλες που τέλει-
ναν στο πλάι: με μεγάλους φλόγκους.
Μιά βαθεία πολυθρόνα ήταν αντίκρι, γυ-
μένη κι' αυτή στα ριζ. Και στή μέση ένα
τραπέζακι τής νύχτας, μ' ένα μικρό άμ-
παζούρι από ταύλι άλικο πυκνά σουρωμέ-
νο. Αντίκρι, κολημένο στον τοίχο ένα
τραπέζι, μ' ένα δάσο μπλέ άνοιχτό, γε-
μάτο γκρενά τριαντάφυλλα.

Έν Λοίση άναψε γοργά τό άλικο λαμ-
πάκι κι' έδόθηκε τό φός. Τό καμαράκι, που
χε φανή πρίν στον Άντινη σάν άφράτη
μπουμπονιέρα, σάν σπιτικό, λαχαρένιας
κούκλας έδειξε τώρα σάν κάτι πολύτιμο
και σαγηνευτικό, γεμάτο απ' αυτήν, που
φάνταζε μεγαλόπρεπη ντραπαρισμένη στη
μαύρη ρούπα της με τίς ριζ βούλες. "Ο
Αντινης τήν άγκάλισε παράφορα:

— Αγάπη μου!... Με τή λαχάρτα τήν
πρόσιμα τούτη τή στιγμή!

Τού έφύγε, τήν άπομάκρυνε άπαλά:
— Α, όχι... άγόρι μου — έκαμε άυστη-
ρά και θλιμμένα — γελιέσαι... Έτσι γε-
λάστηκα κι' εγώ... Δέν ξαίρω άν άπόψε
άρχίζει ή ζωή ή άν τελειώνει!

— Λοίση!... — μουρμούρισε μ' από-
γνωσι, κυττάζοντάς τήν μ' όρθάνοιχτα,
σαστισμένα μάτια — γιατί!...

— Κάθισε — τού είπε, δείχνοντάς του
τήν πολυθρόνα.

Και κάθισε αντίκρι του, στο σομιέ,
με τό ένα πόδι πάνω στ' άλλο, άκουμπη-
σμένη στα μαξιλάρια. Τά μεταξωτά πα-
σομύκια της κίτταζαν περίεργα τόν Άν-
τινη με τή δυό τους ματιάς. Τά δυό
λαλουδάκια τους, σάν νυχτόβια πουλά-
κια, που ξαίρουν μ' άδ' ολυαρούν ποτέ
για τή μυστική τής κυρίας τους:

— Αυτό τό καμαράκι — άρχισε να τού
λέη — είναι τής Ειανθίας, τής καμαριέ-
ρας, που μ' άς περιποιείται κάτω... τής γά-
ρις δυό φουστάνια... τής έδωσα ό,τι
μπορούσα, τήν έκαμα συνένοχη, για να
χουμε μιά κρυφή γνώριση, να βλέπω
στα... Μονάχη μου τή συγκύρια μ' αυτή
τά λίγα πράματα που συγκύρια μ' αυτή
στα λείω, για να καταλάβεις πώς ήμουν
άποφασισμένη για όλα!...

— Λοίση!... — έκαμε ο Άντινης με
σβησμένη φωνή — τί θα πη αυτό;... "Ω
στε τώρα;

— Δέν ξαίρω... άν είμαι πια — είπε
μ' άκρα θλιμμένη έκφραση. — Άφ'όσον
για μιά στιγμή τόν έαυτό μου να πασα-
συνθί σε πράματα, που δεν τά είχε βά-
λη ποτέ ο νους μου... Γελάστηκα, να σπ-
ταστό πώς μπορώ να τό δγάλω πέρα...
να κάνω μιά διπλή ζωή... να γελώ τόν
άντρα μου, που στάθηκε πάντα τόσο κα-
λός μαζί μου... Δε θα μπορώ πια να τόν
αντικρύζω στα μάτια... Θά μοιράξω, κά-
θε στιγμή, να τού τά πω όλα... να
τοί φωνάζω πώς είμαι και νύ φύγω!...
Μά πως θα μπορώ να πληρώσω τή
στοργή του με τέτοια άχαριστία!... Μ'
αγαπάει τόσο!... Άν τόν άφωνα ποτέ,
θα πεθάνει... Και τότε... με τή κουράγιο
θα προχωρούσα στη ζωή!...

— Α, όχι... άγόρι μου — έκαμε άυστη-
ρά και θλιμμένα — γελιέσαι... Έτσι γε-
λάστηκα κι' εγώ... Δέν ξαίρω άν άπόψε
άρχίζει ή ζωή ή άν τελειώνει!

— Λοίση!... — μουρμούρισε μ' από-
γνωσι, κυττάζοντάς τήν μ' όρθάνοιχτα,
σαστισμένα μάτια — γιατί!...

— Κάθισε — τού είπε, δείχνοντάς του
τήν πολυθρόνα.

Και κάθισε αντίκρι του, στο σομιέ,
με τό ένα πόδι πάνω στ' άλλο, άκουμπη-
σμένη στα μαξιλάρια. Τά μεταξωτά πα-
σομύκια της κίτταζαν περίεργα τόν Άν-
τινη με τή δυό τους ματιάς. Τά δυό
λαλουδάκια τους, σάν νυχτόβια πουλά-
κια, που ξαίρουν μ' άδ' ολυαρούν ποτέ
για τή μυστική τής κυρίας τους:

— Αυτό τό καμαράκι — άρχισε να τού
λέη — είναι τής Ειανθίας, τής καμαριέ-
ρας, που μ' άς περιποιείται κάτω... τής γά-
ρις δυό φουστάνια... τής έδωσα ό,τι
μπορούσα, τήν έκαμα συνένοχη, για να
χουμε μιά κρυφή γνώριση, να βλέπω
στα... Μονάχη μου τή συγκύρια μ' αυτή
τά λίγα πράματα που συγκύρια μ' αυτή
στα λείω, για να καταλάβεις πώς ήμουν
άποφασισμένη για όλα!...

— Λοίση!... — έκαμε ο Άντινης με
σβησμένη φωνή — τί θα πη αυτό;... "Ω
στε τώρα;

— Δέν ξαίρω... άν είμαι πια — είπε
μ' άκρα θλιμμένη έκφραση. — Άφ'όσον
για μιά στιγμή τόν έαυτό μου να πασα-
συνθί σε πράματα, που δεν τά είχε βά-
λη ποτέ ο νους μου... Γελάστηκα, να σπ-
ταστό πώς μπορώ να τό δγάλω πέρα...
να κάνω μιά διπλή ζωή... να γελώ τόν
άντρα μου, που στάθηκε πάντα τόσο κα-
λός μαζί μου... Δε θα μπορώ πια να τόν
αντικρύζω στα μάτια... Θά μοιράξω, κά-
θε στιγμή, να τού τά πω όλα... να
τοί φωνάζω πώς είμαι και νύ φύγω!...
Μά πως θα μπορώ να πληρώσω τή
στοργή του με τέτοια άχαριστία!... Μ'
αγαπάει τόσο!... Άν τόν άφωνα ποτέ,
θα πεθάνει... Και τότε... με τή κουράγιο
θα προχωρούσα στη ζωή!...

— Α, όχι... άγόρι μου — έκαμε άυστη-
ρά και θλιμμένα — γελιέσαι... Έτσι γε-
λάστηκα κι' εγώ... Δέν ξαίρω άν άπόψε
άρχίζει ή ζωή ή άν τελειώνει!

— Λοίση!... — μουρμούρισε μ' από-
γνωσι, κυττάζοντάς τήν μ' όρθάνοιχτα,
σαστισμένα μάτια — γιατί!...

— Κάθισε — τού είπε, δείχνοντάς του
τήν πολυθρόνα.

Και κάθισε αντίκρι του, στο σομιέ,
με τό ένα πόδι πάνω στ' άλλο, άκουμπη-
σμένη στα μαξιλάρια. Τά μεταξωτά πα-
σομύκια της κίτταζαν περίεργα τόν Άν-
τινη με τή δυό τους ματιάς. Τά δυό
λαλουδάκια τους, σάν νυχτόβια πουλά-
κια, που ξαίρουν μ' άδ' ολυαρούν ποτέ
για τή μυστική τής κυρίας τους:

— Αυτό τό καμαράκι — άρχισε να τού
λέη — είναι τής Ειανθίας, τής καμαριέ-
ρας, που μ' άς περιποιείται κάτω... τής γά-
ρις δυό φουστάνια... τής έδωσα ό,τι
μπορούσα, τήν έκαμα συνένοχη, για να
χουμε μιά κρυφή γνώριση, να βλέπω
στα... Μονάχη μου τή συγκύρια μ' αυτή
τά λίγα πράματα που συγκύρια μ' αυτή
στα λείω, για να καταλάβεις πώς ήμουν
άποφασισμένη για όλα!...

— Λοίση!... — έκαμε ο Άντινης με
σβησμένη φωνή — τί θα πη αυτό;... "Ω
στε τώρα;

— Δέν ξαίρω... άν είμαι πια — είπε
μ' άκρα θλιμμένη έκφραση. — Άφ'όσον
για μιά στιγμή τόν έαυτό μου να πασα-
συνθί σε πράματα, που δεν τά είχε βά-
λη ποτέ ο νους μου... Γελάστηκα, να σπ-
ταστό πώς μπορώ να τό δγάλω πέρα...
να κάνω μιά διπλή ζωή... να γελώ τόν
άντρα μου, που στάθηκε πάντα τόσο κα-
λός μαζί μου... Δε θα μπορώ πια να τόν
αντικρύζω στα μάτια... Θά μοιράξω, κά-
θε στιγμή, να τού τά πω όλα... να
τοί φωνάζω πώς είμαι και νύ φύγω!...
Μά πως θα μπορώ να πληρώσω τή
στοργή του με τέτοια άχαριστία!... Μ'
αγαπάει τόσο!... Άν τόν άφωνα ποτέ,
θα πεθάνει... Και τότε... με τή κουράγιο
θα προχωρούσα στη ζωή!...

— Α, όχι... άγόρι μου — έκαμε άυστη-
ρά και θλιμμένα — γελιέσαι... Έτσι γε-
λάστηκα κι' εγώ... Δέν ξαίρω άν άπόψε
άρχίζει ή ζωή ή άν τελειώνει!

— Λοίση!... — μουρμούρι

στυχήσω!...
Ένοιωσε πως είχε φθάσει τώρα η στιγμή να κορυφωθεί το παιχνίδι; Κ' ο λο το είναι της να του λείπει «πάρτε με» και σύγχρονα να τον πασκαλιώσει φύγη. Πήρε το στόμα της σ' ατέλειωτο φιλή. Τά δακρυρμένα μάτια της βασίλειαν πίσω από τα μεγάλα βλέφαρά της, τα μακρὰ δάκρυα του ενός χεριού βούλιαξαν στα μαλλιά του και με τ' άλλο σ' σφίγγε το μάγουλό του. Μά του γλύστησε, γιά να του πιά με κινούσγια κλάμ ματε.

— Φύγε, αγόρι μου!... Δέ θέλω να δυ στυχήσης!... Σ' όρκίζομαι πως έξω από τον άντρα μου, στον κόσμο, ούτε αγάπησα. Ου θέθ' αγαπήσω άλλον από σένα!... Μά βοήθησε με!... Δέξου να κρατήσουμε την αγάπη μας έτσι... αγνή... και στερημένη!... Δέξου να βλέπωσαστε πότε — πότε στον κόσμο, ανάμεσα στους άλλους... σάν αρ ραβωνισμένοι μυστικά... δυο αρραβωνια σμένοι, που δεν πρόκειται να παντρευι τούν ποτέ!...

Και, σύγχρονα, τον άφηνε να παίρνει τή χείλη της, ως που κάποια στιγμή πα ροφορέας, της είπε με φωνή αλλαγμένη ελος φλόγα:

— Πουός αγάλλισσε την ευτυχία, όπως τούτη τη στιγμή, εγώ, και άφησε να του φύγη: Έδω, μαζί, σε ζωή και σε θά νατο!

Κι' απλώνοντας το χέρι στο κουμπί της λαμπτήρας τύλιζε με σκοτάδι τη σκη νή της πόλης, που έβαινε από πριν πως θαδύαινε νικήτης...

Κάποια στιγμή το χέρι ξαναπάτησε το κουμπί. Τά μεγάλα βλέφαρα, που ήτα νε κλειστά, σ' έκοψαν γλυκειάς νύρκης, άνοιξαν άργα. Τά γαλάζια μάτια ήτανε γεμάτα ευγνωμοσύνη, ζουμπούλια που λή γε στην αγγινή δροσιά: «ευχαριστώ». Ο γ' Αντώνης είχε απομείνει άναυδος, άδρα νής, σάν χτυπημένος από κεραυνό. Σάλε ψε, γιά ν' αγκαλιάσει, μ' αγόραξη μα τιά, τ' αμύθητα πλούτη, που τούχαγε χάριση, σεργιρισμένα, πάνω σ' αυτόν τον ρόδινο, ατλαστό δίσκο. Ήτανε τόσο ραγδαία η απόκτηση του θησαυρού που σάν να τούχε ξεφύγει... σάν να μην είχε προλάβει να πάρη συνείδηση τής κατυχής του. Και σάν νάβλεπε τώρα νά τον ξανα μετρήσει.

Τό χρυσάφι, χυμένο, κύματα, στο μα ξιλάρι, γύρω απ' τη μορφή της, που του χάριζε καινούργια γλάκια ή άλλοφρεια κού ρασης προσφέρθηκε πρώτο σ' τα μάτια του. Έχωσε το πόσωπό του στις υπού κλες κι' άγνώσινε θεθείτ το άρωμά τους, με το χέρι του γεμάτο απ' την καρπό του κόρφου της. Άκούμπησε απαλά τή δάκτυλά της στο δασυμένο στήθος του: — Παλιόπαιδο!... — του ψιθύρισε τρυφε ρά, μ' ας τόνο έπιπληξης και με συγκρα τημένο κλάμμα στή φωνή — τώρα πιά δέ μπορούμε να γυρίσουμε πίσω... Είμαστε σκληροί αυτής της στιγμής... σκληροί γιά πάντα!...

Σήκωσε το κεφάλι και την κύτταξε κα λά σ' τα μάτια, πούχαγε τώρα ξαναβουο κώση:

— Μετανοιώνεις;...

Χαμογέλασε και τούδωσε τή χείλη. Τή κύμα του πόθου ξαναφούντωνε με διπλή όρη. Έκαμε νά σήση το φός:

— Όχι!... ψιθύρισε κρατώντας το χέρι του — ή άσκήμια το φοβάται, ή άμορ φιά το ζητεί... Άφισε, αγάπη μου, νά σέ χαρούν τή μάτια μου!...

Τήν περιέβαλε σ' ασφυκτική, ρωμαλέα λαβή. Τόν απομάκρυνε:

— Άκουσέ με — τού είπε σε τόνο τρυ φερὰς διδασχής — πρέπει νά μάθης, ότι σ' όν έρωτα δεν είναι τόσο σπουδαίο, ας τό, που ή φύση δίνει, όσο αυτό που δημιουργούμε.

— Τί θέλεις νά πής; Ρώτησε σάν ταπει νομένος.

— Αύτη — τού εξέγησε χαμογελώντας, γιά τήν άπορία του — ενδιαφέρεται γιά το τέρμα — γιά το μπεμπέ. Οί άνθρωποι γιά τή διαδρομή...

— Έ, και λοιπόν; — Ρώτησε και πιά λι σάν ντροπισμένος.

— Σ' αυτή τη διαδρομή, πάνω στο ύφα σμα του χοντροκομμένου πόθου, οί άνθρωποι κεντούν θαυμάσια λουλούδια.

Ο Άντώνης είχε άρσιση νά «σοκάρε ται». Τήν κύτταξε τώρα έρευνητικά:

— Καταλαβαίνω τί σκέπτεσαι! — τού είπε γελώντας. «Σάν πολλά ξαίρει, ας τή... Πουός ξαίρη τίς... Έ, λοιπόν, όχι παιδί μου. Αύτα είναι στοιχειώδη, που τή νοιώθεις κάθε γυναίκα... Μονάχα, που σπάνια θά τή πούν... Έγώ θέλω νά σου τή εξηγήσω γιά νά χαρής σωστά τον έρωτά μου!...

Τόν πήρε στην άγκαλιά της, σ' αμπε υπέ, τόν χείδεψε, τόν φίλησε και έσκο λούθησε:

— Πρέπει νά ξαίρης, παλιόπαιδο, πως σ' όν έρωτα κανένας δεν παίρνει άλλη χα ρά, μόνον αυτή που δίνει. Ή χαρά, που παίρνομε, είναι άποκριση στή χαρά που δίνουμε. Γι' αυτό δεν είναι ο έρωτας μο νολόγος, είναι διάλογος.

— Δεν καταλαβαίνω!... χαμογέλασε ο Άντώνης σ' αχόζης. — Δεν υπάρχει νά έξηγηθής καλύτερα;

— Μαρώ!... έκαμ' ή Λούση, χαί-δευτι κά — στο τράνιο που μπήκες πριν δεν πρόσεξες καθόλου ότι δεν ήμουν μαζί σου. Δεν πρόλαβα νά πηδύσω στο βγαύ νη Έφτασες μονάχος σου.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: στο έπόμενο

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΕΥΓΕΝΗΣ ΟΣΥΝΗΣ

Προς τόν Οίκον
ΚΟΠΤΙΚΗΣ — ΡΑΠΤΙΚΗΣ
ΑΙΚ. ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ

Άγαπητή κυρία Καραγιάννη,

Θά ήταν μεγάλη παράκλησις έκ μέρους μου, αν ύστερα απ' όσα έχετε κάμει γιά μένα, δεν έδουδα νά σας ευχαριστήσω με τό γράμμα μου αυτό.

Δεν ξέρω, αν θά μπόρεσω νά ερωτ ά κατάλληλα λόγια, γιά νά έκφράσω τή αισθησία που έχω γιά σάς.

Στό διάστημα που έμεινα κοντά σας, σταθήκατε γιά μέ, όχι μόνον σάν διδα σκάλισά μου, αλλά σάν αληθινή μη τέρα, πραγματική άδελφή, καλή φίλη.

Μοναδικό σκοπό είχατε θέσει, πως θά μπορούσα νά μάθω όσο τό δυνατό περ, α σότερα όχι μόνο όσον άφορά τήν κοπι κή, που τόσο τέλεια διδάσκετε, αλλά και γιά κάθε τι που θά μπορούσε νά με ώρε λήσει στήν τέχνη μου δγαίνοντας σ'ήν κοι νήνα.

Ή καλή σας καρδιά, οί ευχάριστοι τρόποι σας ή ιστορία σας συνδυασμένα με τό τέλει σύστημα τής διδασκαλίας σας, έκαναν τήν κορυφαία δουλειά μας, άρκετά ευχάριστη.

Θυμώμαι, ότι άσχετες τών σπουδών μου πόσο με ενδιαρούνατε, πόσο κυράγιο κού δίδατε πως με βοηθήσατε, όχι μόνο νά μάθω τήν τέχνη τέλεια, αλλά και νά τήν αγαπήσω συγχρόνως.

Τό δνέριο που από μικρό κοριτσάκι εί χα, είναι σήμερα μία ευτυχισμένη παγα ματική κόρη. Κατέχω τόσο τέλεια τήν τέχνη υσε που ή έννοσία μου είναι ή χαρά τής ζωής μου. Όλες μου οί πελατίσες είναι ένθουσιασμένες, με συγχάρουν και με συ νιστούν σε φίλες τους.

Αυτό με ίκανοποιεί περισσότερο και κάθε φορά σάν θυμώμαι με ευγνωμοσύ νη και σκέπτομαι, πως τή συγχάρητρία και τή κολοκαυτική γιά τήν τέχνη μου λήγνα δεν μου άνηκουν. Πρέπει νά είναι δικά σας γιατί δ,τι είμαι σήμερα σε σάς τό χρεωστός.

Εύαθθα Μ'γα
Όσσης 7, Αθήναι

Ο Οίκος ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ δημοσιεύει ολόκληρο τό άνωτέρω ενδιαφέρον άντι πόση άλλης περλάδας. Αυτό αποτελεί τήν καλύτερα διαφήμισή μας.

ΑΙΚ. ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ

Φιλελλήνων 26
Τηλέφ. 24-064

ΞΕΝΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΕΒΡΑΪΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Τό δίχνη.

— Αύτον τόν γέρο Σαμουήλ δεν θέ λω νά τόν ξαναδώ σ' τα μάτια μου!
— Γιατί, Ίακώβ;
— Γιατί τήν περασμένη δδουάδα του ζήτησα νά μου δανείση δυο χιλιάδες δραχμές...
— Και σου τίς άνθήθηκε;
— Όχι, μου τίς έδωσε!.

Τό ξενοδοχείο.

Ο Σαμουήλ και ο Ίσαάκ συναν τώνται στή Μασσαλία ύστερα από πολ λών ετών χωρισμό.

— Σε ποιο ξενοδοχείο μένεις; ρω τάζει ο Ίσαάκ.

— Στό ξενοδοχείο τών «Τριών Προ βάτων». Θά μπορούσε όμως νά όνομα σθ ή και «Ξενοδοχείον τών Χιλίων και Ένός Κορβών»!..

Ο έξυπνος άνδρας.

Ο Ίσαάκ Μέγιορ κάνει διάφορες βρωμοδουλειές. Ένα βράδυ έπιστρέφει στο σπίτι του μετά τή μεσάνυχτα.

— Πού έ'σουν; τόν ρωτάει, ή γυ ναίκα του.

— Άγαπητή μου γυναίκα, άπαντά ο Μέγιορ, μία έξυπνη γυναίκα δεν έν διαφέρεται καθόλου γιά ό,τι κάνει ο άνδρας της.

— Μπα; Και ο έξυπνος άνδρας τί κάνει; Έχει μήπως τό δικαίωμα νά ένδιαφέρεται γιά ό,τι κάνει ή γυναίκα του;

— Αυτό είναι αδύνατον. Ο έξυπνος άνδρας αγαπητή μου δεν παντρεύεται! Μόνο οί δάκες τήν παθαίνουν!..

Στό δικαστήριο.

Ο δικαστής: — Γνωρίζεις δέν κατη γορούμενο;

Ο μάρτυς: — Μάλιστα κύριε.

Ο δικαστής: — Μήπως είσθε συγ γενοίς;

Ο μάρτυς: — Δεν ξέρω. Πολύ πι θανόν.

Ο δικαστής: — Δεν ξέρεις αν είσθε συγγενείς;

Ο μάρτυς: — Πώς νά τό ξέρω κύ ριε δικαστά! Έγώ είμαι... νόθος!

Όπτική άπάτη

Ή κυρία Κοέν: Τί έκανες. Μαρί:ς; φίλησες τήν καμαρίτσα;

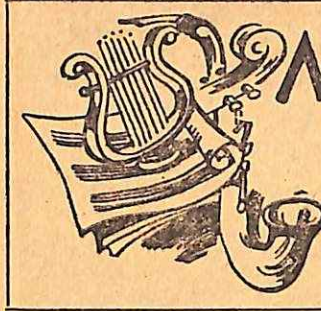
Ο κύριος Κοέν: Άνάπη μου, έπεσα θύμα... όπτικής άπάτης. Ή κοπέλλα σ' τή ώρεσε τό φόρεμά σου, τήν περού κα σου τίς μασσέλες σου, τό γυαλί νά μάτι σου και τή μαξιλαρούκία του στήθους σου...

Ή επέτειος.

Ο Μωλδχ δεν περνούσε καθόλου κα λά με τή γυναίκα του. Κάθε μέρα οί γεύτονες άκούγαν φοβερές συζυγικές σκηνές. Μία μέρα ή κυρία Μωλδχ, καλ μαρισμένη, λέγει σ' όν άνδρα της:

— Άδραμί, τήν άλλη δδουάδα κλεί νομει είκοσι πέντε χρόνια από τή μέ ρα που παντρευθήκαμε. Σκέφθηκα νά όργανώσουμε μία γιορτή και νά καλέσω με συγγενείς και φίλους...
— Όχι, αγαπητή μου, λέγει ο Μω λδχ. Θά τήν αναβάλουμε αυτή τήν γιορτή!

— Για πότε;
— Για πέντε χρόνια. Έτσι θά γιορ τάσουμε τόν... Τριακονταετή πόλεμο!

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΈΡΓΑ ΤΩΝ

ΒΑΓΚΝΕΡ: «ΛΟΕΝΓΚΡΙΝ», Εισα γωνη.

Κυριακή 16 Φεβρουαρίου, ώρα 11.

Ή Εισαγωγή σ' όν «Λοένγκριν» είναι ιδιαι τερα έλλυσιτική, γιατί έχει πολλή μυστικοπα θεα. Μας προδιαθέτει γιά όλη τήν ύπόλοιπη όπερα που συνδέεται με τόν μύθο του ΙΒ' αιώνα γιά τόν Ιερό κύκλο τών Ιπποτών του Γκρόβ. Ο «Λοένγκριν» άνεάσθηκε γιά πρώτη φορά εις τας 28 Αυγούστου 1850 εις τό θέατρον τής Αόλης τής Βαυμάρης, με διευθυντή όρχηστρας τόν Λιστ. Ο Βάγκνερ τήν εποχή εκείνη ήταν εξόριστος, μετά τήν ανάμιξη του στήν επανάσταση του 1848.

Ο Λιστ περιγράφει τήν Εισαγωγή σ' όν «Λοένγκριν», «όσαν ένα είδος μαγικού τρά πεου μίας άπόκρυφης μυθώσεως, που προπα ρα σκευάζει τήν ψυχή μας σ' ό θάμα ασυνήθων εικόνων, και μας κάμνει νά αντιλαμβανόμεθα τήν ύψηλότερη έννοια τής έπικής ζωής».

Ή Εισαγωγή άρχίζει με πνίσισμο, που μόλις είναι αίσθητό. Ύστερα από ένα διαδο χικό κρεσέντο, που πρέπει νά έπιτυγχάνεται με άνεπαίσθητες και άμαλές αύξομειώσεις, φθάσει στο φορτίσμο, που δονεί ολόκληρη τήν αίθουσα του θεάτρου. Βαβυλίσια και όχι άποτόμα, έπαύρεχτα, σ' ό άξίριο πιανίσμο. «Ολόκληρη ή Εισαγωγή, είναι σάν ένας βαθύς άισθανσμός, που πλημμυρίζει τό στήθος από δέουζο, ή σάν μία φανταστική έξαρση, που μας άπογειώνει γιά λίγα λεπτά γιά νά μας έ παναρέη πάλι με άπαλοότητα στήν πραγμα τική ζωή. Ή Εισαγωγή δεν διακόπτεται εις τήν όπερα, αλλά ή σκηνή άνοίγει ενώ ή όρχή στρα εξακολουθεί νά παίζει.

ΓΚΛΑΖΟΥΝΦ: ΚΟΝΤΣΕΡΤΟ ΓΙΑ ΒΙΟΛΙ.

Κυριακή 16 Φεβρουαρίου, ώρα 11.

Ο Άλέξανδρος Γκλαζούνφ (1865—1936) άνήκει στήν κατηγορία τών Ρώσων «έθνικισ τών». Εύστροφος και άνεξάρτητος οικονομικά, άνωμαθή γιά τόν λόγο αυτόν, «ο Ρώσος Μέντελσον», έπειδή ήταν, και εφτός, άπόλυτα έλευθερος ν' άνατιόξει τό τάλαντό του.

Τό κοντσέρτο γιά βιολί και όρχηστρα, σέ λά έκασο. (Έργο 82) έγγ'φη το 1904. Έ ζαυτερικά έχει ένισία μορφή, χωρίς διακοπή. έσωτερικά όμως χωρίζεται σε φανερές ύπο διαιρέσεις. Το έκφραστικό κύριο θέμα με τίς χρωματικές καταλήξεις, έξελίσσεται σε «άν τάντες» στή μεζόνα κλίμακα. Το «τόπο μέ ρος», γίνεται «άλλεγκρο», και χαρακτηρίζε ται α ό τό χαρευτικό ρυθμό του από τήν άγρια ζωοπρότητα και από ένα είδος «μπαλαλάικας» με κοσμά έθνικό χρώμα. Το μέρος αυτό ι διατερώς διακρίνεται γιά τήν πνευματώδη πολυφωνία και τήν εξαιρετική ένορχήστρωση.

Τό κοντσέρτο του Γκλαζούνφ, συγκρινόμε νο με τό κοντσέρτο σε ρέ μεζ, τό Τσαϊκόφ σκυ, παρουσιάζει άδυναμίες στή διαρθρώση και στή δύναμη τής έμπνεύσεως. Μολαυτα είναι εύχάριστα κομμάτια, που έχει λεπτό τητα και ελαστικότητα σε πολλά σημεία.

ΤΣΑΪΚΟΦΣΚΥ: ΠΑΘΗΤΙΚΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ.

Κυριακή 16 Φεβρουαρίου, ώρα 11.

Επί μακρό διάστημα, ή «Εκτη Συμφωνία» σε σ' ύφ. Ελ. (Έργο 74) ήταν ή περισσότερο δημοφιλής Συμφωνία του Τσαϊκόφσκυ. Γραμ μήνη λίγη πριν απ' τό θάνατό του, έβωρεϊτο και από τόν συνθέτη ως ή καλύτερη σ' ό ό σες είχε γράψει προηγουμένως. Σήμερα χω ρίε νά προσάη παραλήρημα ένθουσιασμού, ή Παθητική Συμφωνία. Έχει πάσει μόνιμη θέ ση μεταξύ τών μεγαλύτερων έργων γιά όρχή στρα. Έπαίχθηκε γιά πρώτη φορά στήν Πε τρούπολι, εις τας 28 Οκτωβρίου 1893, υπό τήν διεύθυνση του συνθέτου. Ή έντύπως τών άκραστών τήν ήμερα εκείνη, ήτο ψυχρά

ΑΠΟ ΤΙΣ ΣΥΝΑΥΛΙΕΣ ΑΥΤΗΣ
ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΤΟΥ ΡΑΔΙΟ-
ΦΩΝΙΚΟΥ ΣΤΑΘΜΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Ο ΡΙΧΑΡΔΟΣ ΒΑΓΚΝΕΡ

Όταν έπαυέληφθη σ' τις 18 Νοεμβρίου, έγινε δεκτή με ένθουσιασμό. Έν τω μεταξύ όμως, ο Τσαϊκόφσκυ είχε πεθάνει και δεν μπόρεσε νά είναι παρών στήν άναγνώριση του έργου, τό ό-σόν ήθάνετο ως τό καλύτερό του. Πριν από τή δημοσίευση τής Συμφωνίας, ο Τσαϊκόφσκυ ζήτησε νά εύρη κατάλληλο τί τλο, θέλων νά ύποδηλώσει, ότι έπρόκειτο περί μουσικής προγραμματικής. Ο άδελφός του συνθέτη, έπρότεινε στήν άρχή τόν τίτλο «Τρα γική», κατόπιν δέ «Παθητική», ο όποιος καλ' ένεκρίθη.

Ή Συμφωνία έχει γενικά χαρακτηριστά βα θεαία «μεταλλικά» και άπαισιόδοξια. Το σ' όθημα του πόνου κυριαρχεί σ' ολόκληρο τό έργο και κορυφώνεται σ' ό «άντάξιο λαμεν τόξο», με τό όποιο τελειώνει, χωρίς νά άκο λουθή τό συνηθισμένο «άλλεγκρο», γιά νά δώσει τόνο αισιοδοξίας και έλπίδας.

Ζωηρές και θερμαλές είναι οί αντίθεσεις

Η ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΤΗΣ ΚΡΑ- ΤΙΚΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ

Πολύ έπιτυχημένη και εύχάριστη ήταν ή συναυλία τής Συμφωνικής όρχήστρας που διήρθε τήν περασμένη Κυριακή στο θέατρο «Όλύμπια» ο κ. Γ. Λεκούρης.

Ή Εισαγωγή του Ρουί — Μπλάς του Μέντελσον καθώς και ή Δευτέρα Συμφω νία του Μπράμς είναι έργα με ζωηρό ρο ματικό παλμό. Ή πρώτη, γραμμένη μέσα σε τρεις μόνο ήμέρες, κατά τό έτος 1838, είναι από τή πλέον εύχάριστα και αθάνα τητα κομμάτια γιά όρχηστρα. Ή Δευτέ ρα Συμφωνία του Μπράμς, έχει καθαρά ποιμενικό χαρακτήρα. Ολίγοτερο γερά οί κοδομημένη από τις τρεις άλλες συμφω νίες έχει τό χαρακτηριστικό, ότι ήντις πώ εύκολοσύνη. Γραμμένη σε λίγους μόνο μή νες, ενώ ο συνθέτης διέθεσε είκοσι χρόνια γιά νά τελειώσει τήν Πρώτη Συμφωνία έ χει και αυτή όπωρ, και ο Ρουί — Μπλάς, αύθροισμισμό στήν έμπνευση και πολύ λυ ρισμό σ' όν τόπο τής έκθέσεως τών ιδεών και αισθημάτων. Τόσο το Μέντελσον ό σον και το Μπράμς, έπαύθησαν άφαι τα και εύχάριστησαν ιδιαιτέρως τό ακροατή ριο. Στό πρόγραμμα υπήρχε μία πρώτη έκτέλεσις τής «Επιτυμειακής φαντασίας» του κ. Γάνη. Άργυρού, γιά όρχηστρα έγ χόρδων. Ο τίτλος αμφοβόλλω αν «απειρά ζη πολύ με τό χαρακτηρισμό του κομμάτιου. Πρόκειται όπωρ, λέγει ή ανάλυσις, γιά έργο «που έξελίσσεται πάνω σε μία έλεύ θεση φόρμα, με τή χρησιμοποίηση δυο θε μάτων, σε αντίστοιχη έπεξεργασία και με τή χαρακτηριστική έναλλαγή ρυθμού και μελωδικής γραμμής». Ο άκροατής ό μωρ στήν έκτέλεση δεν αντιλαμβάνεται τί ποτε που νά έχη σχέση με τήν αλτμοσφαι ρα τών τύμβων. Κατά τή άλλα, τό έργο είναι καλογραμμένο, ισορροπημένο από ά πόψεως φόρμας και έξέλιξας με τήμια τα πολύ ένδιαφέροντα και που ήχουν εύ χάριστα.

Σολίστ τής Συναυλίας ήταν ο κ. Ν. Δικαίος, που έπαίξε τό εις λά μεζ, κον τσέρτο του Μόσαρτ. Είχαμε καιρό νά ά κούσωμε τόν κ. Δικαίο όμολογούμε δέ χωρίς έπιφύλαξη, ότι έχει κάμει πολύ σημαντικές προσόδους, ιδίως στήν τεχνική. Σήμερα είναι σε άόριστη φόρμα και τέ λειο, κυρίαρχος τής δεξιοτεχνίας. Το ά κροατήριο τόν ένευροκρότησε με ένθουσια σμό και τόν άνεκάλεσε έπανειλημένως επί σκηνής.

Γ. ΡΟΠΑ-Ι.ΤΗ Σ

του πρώτου μέρους. Ίδιαιτέρως μελωδικά ήχουν τή βιολιά και τή Βιολοντσέλλα. Το δεύ τερο μέρος («άλλεγκρο κόν γκρατίαν»), είναι σ' όν άνώμαλο χρόνο τών 5/4. Εις τό τόπο μέρος, με τό θριαμβευτικό έμβατήριο, άφι νε ται έλευθερη ή φαντασία του συνθέτη, σ' ό ν' άναζητήση τή χιμαέρα τής έπιτυχίας, γιά ν' άπογοητευθ ή δριστακά σ' ό τελευταίο μέρος, που καταλήγει σε αληθινή τραγωδία μο ναδική σ' ολόκληρη τή μουσική φιλολογία.

ΦΡΑΝΚ: ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΕΙΣ ΡΕ ΕΛΛΑΣΣΟΝ (Α' μέρος).

Δευτέρα 17 Φεβρουαρίου, ώρα 12.

Ένα από τή μεγαλύτερα συμφωνικά έργα, ή Συμφωνία του Φράνκ (1822—1890) γραφ ή κε τό 1888. «Ο Βευσάν ν'» Έντο, σημεϊώνει κάπου, σχετικά, ότι «ή συμφωνική Τέχνη στή Γαλλία γεννήθηκε με τή σχολή του Κάσαρς Φράνκ».

Ο Φράνκ μετεσχημάτισε τή γλώσσα του Μπερλιόζ, του Λιστ και του Βάγκνερ και τής έδωσε τή σφραγίδα τής μεγάλης προσωπικότη τός του.

Τό πρώτο μέρος, άρχίζει με τό θέμα του πεπρωμένου. Τρεις φορές επαναλαμβάνεται από τις βιόλες, τή βιολοντσέλλα και τή κον τραμπάσσα, τό έρωτηματικό θέμα, σε χρόνο 4/4, που μεταβάλλεται ρυθμικά σε «άλ λεγκρο κόν τρέμπο». Η επάνοδος σ' ό «έντο» γίνεται δυο φορές άκόμη. Άκολουθεί και πάλι τό «άλλεγκρο». Ή «κόντα» εισάγεται, με πρω τότυτες άκμονές, και τό άρχικό έρωτηματικό θέμα επανέρχεται σ' ό τέλος με χαρακτηρι στική ένταση. Έιτελώς άπόρρητα, τελειώνει τό πρώτο μέρος σε ρέ μεζόνα κλίμακα.

ΡΑΧΜΑΝΙΝΦ: ΚΟΝΤΣΕΡΤΟ ΑΡ. 2.

Τετάρτη 19 Φεβρουαρίου, ώρα 17.50

Τό δεύτερο κοντσέρτο γιά πιάνο και όρχή στρα σε ν' έκασο. (Έργο 18) του Ραχμάνι νφ έγράφη τό 1900 και έπαύθη γιά πρώτη φορά από τόν συνθέτη τό 1901 στή Μόσχα.

Τό πρώτο μέρος («μαεστόζο») άρχίζει με δυαντές συγχόρδους του πιάνου. Κατόπιν ή έγχορδα παρουσιάζουν τό κύριο θέμα, δια κοσμούμενο από τή άσπές του πιάνου. Ύστε ρα από τό βραχύ μέρος τής όρχήστρας, τό πιάνο εισάγει ένα δεύτερο θέμα σε μι ύφ μεζ. Ο Ραχμάνιφ άκολουθεί τήν φόρμα τής συνάτας στήν ανάπτυξη. Το κύριο θέμα καταλήγει σε ένα είδος έμβατηρίου. Στό δεύ τερο μέρος («άντάξιο»), διαδοχικά εμφα νίζετα ή όρχήστρα και τό πιάνο σε κατ' έξω χήν ύφος «κοντσέρτου». Ή κλίμακα είναι μεζ ζών. Προς τό τέλος εισάγεται ή κατένταση γιά πιάνο σόλο και άκολουθεί ή κόντα.

Τό Φινάλε («άλλεγκρο σκερτσάντο») άρχί ζει με ένα ζωηρό ρωσικό χαρευτικό θέμα. Ένα δεύτερο θέμα, που παίζεται στήν άρχ ή από τή έγχορδα και ύστερα από όλη τήν όρ χήστρα και τό πιάνο, παρουσιάζει στή μήνη του άκροατή. Το θέμα αυτό, έχει τήν κατα γωγή του σ' ό προηγούμενο ύμνο, όμως δια μορφώνεται μελωδικά με αιώτελεια.

p.

Ο Ταλλεϋράνδος

Όλοι — οι περισσότεροι ίσως — γνωρίζουν για τον Ταλλεϋράνδο ότι ήταν ένας περίφημος Γάλλος πολιτικός, ίσως μάλιστα και όχι πολύ τίμιος στις διάφορες πολιτικές του «κομινές». Άλλα ο Ταλλεϋράνδος δεν υπήρξε μόνον αυτός που γνωρίζουν οι περισσότεροι, αλλά και ένας από τους «μαϊτρ» της Γαλλίας και της Ευρώπης και ένας «βασιλιάς του Παρισιού». Τον τελευταίο αυτόν τίτλο τον είχε αποκτήσει από την άδυναμία, φιλία, εκτίμηση, έρωτα, που του έδειχναν οι γυναίκες του Παρισιού. Γιατί παρ' όλο που εκούτσαινε λίγο, εν τούτοις ήταν σαγηνευτικός, ώραιο, έξυπνότερος καί... κακός. «Ένα κεφάλι άγγελο έμψυχωμένο από το πνεύμα του διαβόλου». Έτσι έλεγαν γι' αυτόν οι άσπονδοί φίλοι του.

Οι θαυμαστές του τον «απαζαν» ή μιά από την άλλη. Κι όμως δεν ήτο τυχερός μαζί τους. Άλλα από έναν έξυπνο και μορφωμένο άνθρωπο εκείνο που μένει είναι τα «λόγια» του που, όπως λέγουν, ήταν γεμάτα σοφίες, ούμυ και σθένος. Θα σάς υπενθυμίσω μερικά απ' αυτά. Ίσως τα δρῆτε λιγάκι σκληρά. Άλλα θυμηθείτε ότι είναι ο ίδιος ο Ταλλεϋράνδος που τα έλεγε :

«Ο λόγος έδόθη εις τὸν άνθρωπο για νὰ κρύβη τὴ σκέψι του.»
 «Η Μαντάμ ντε Σταέλ τὸν ρώτησε μιά μέρα :

— «Εάν ἡ κυρία Ρεκαμιέ—μιά απ' τὶς ωραιότερες καὶ κοσμιότερες κυρίες τῆς παρισινῆς κοινωνίας—κι ἐγὼ πέταμε στὴ θάλασσα, ποῖαν απ' τὶς δύο θὰ ἔσωζες πρώτα;

— «Αγαπητὴ φίλη, ἀπάντησε ὁ Ταλλεϋράνδος, εἶμαι βέβαιος πὼς κολυμπάτε σὰν ἄγγελος. (Ἡ κυρία ντε Σταέλ ἦταν ἀσχημὴ ἀλλὰ ἔξυπνότερη καὶ μορφωμένη)

Ἡ κυρία ντε Σταέλ ἐφρόντιζε νὰ διορισθῇ σὲ μιά σπουδαία θέση. Κι ὅταν ὁ Μέγας Ναπολεὼν τὸν ρώτησε μιά μέρα :

— Τί γυναίκα εἶνε αὕτη ἡ κυρία ντε Σταέλ ;

— Μεγαλειότατε, ἀπάντησε ὁ Ταλλεϋράνδος, εἶνε μιά ροδιούργος καὶ ἀπόδειξε ὅτι εἶμαι ἐγὼ ἐδῶ!... (Ἡ κυρία ντε Σταέλ εἶχε φροντίσει νὰ ἀναδειχθῇ ὁ Ταλλεϋράνδος).

Μιά ἡμέρα ἕνας σπουδαῖος φίλος του εἶπε στὸν Ταλλεϋράνδο, — «Έκαμα μόνον μιά κακία στὴ ζωὴ μου.

— Πότε θὰ τελειώσῃ ; ἀπάντησε ὁ εἰσφύετατος Ταλλεϋράνδος.

Τοῦ εἶπαν κάποτε γιὰ τὸ Φουσσέ (διευθυντὴ τῆς Ἀσφαλείας τῆς Γαλλίας καὶ προσωπικότητα ἀρκετὰ ὑποπτη).

— Ὁ Φουσσέ ἔχει τὴν μεγαλύτερα περιφρόνησι γιὰ τὸν ἄνθρωπο.

— Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ἀπάντησε ὁ Ταλλεϋράνδος, φαίνεται ὅτι ἐμελέτησε πολὺ καλὰ τὸν ἑαυτόν του.

Ἐγνώριζε ἐπίσης νὰ δάξῃ τὸν καθένα στὴ θέση του μὲ μιά μόνο λέξι του. Αὐτὸς εἶπε πού εἶπε κατὰ πότε σ' ἕνα στρατιῶτὴ μὲ πολὺ ἐλεύθερους τρόπους τὴν περίφημη φράσι: «Ὁνομάζουμε στρατιωτικὰ ὅ,τι δὲν εἶνε πολιτικὰ».

ΣΠΙΝΘΗΡΟΒΟΛΗΜΑΤΑ

Σ' ἕνα ἀριστοκρατικὸ ξενοδοχεῖο θβάνει μιά νέα κυρία, κομψὴ καὶ χαριτωμένη, καὶ ρωτᾷ τὸν πορτιέρη :

— Παρακαλῶ, εἰδοποιήσετε τὸν κύριο Μπρέντ...
 — Συγγνώμη, κυρία, δὲν μένει ἐδῶ κανένας κύριος μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα—ἢ ἐννοεῖτε ἴσως τὸν κύριο Μπρέντχολ ;

— Ναι, Μπρέντ, Μπρέντχολ... ἢ καὶ κάτι τέτοιο! Εἶμαι ἡ γυναίκα του. Παρακαλῶ, εἰδοποιήστε τον!

Ὁ Ὁ Ἀγγλος χιουμορίστας Σίδνεϋ Σμιθ ἄκουσε μιά μέρα πὼς κάποιος γνωστός του ἐπρόκειτο νὰ παντρευτῇ μιά γυναίκα πολὺ χοντρή. Τότε χτύπησε τὰ γέλια πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του καὶ φώναξε :

— Αὐτὸ εἶνε ἀδύνατο! Θὰ θέλατε νὰ πῆτε πὼς θὰ παντρευτῇ ἕνα μέρος ἀπὸ αὐτή! Ἀγ τὴν παντρεύοταν δὴ, τότε θὰ ἦταν διγαμία, τί λέω; πολυγαμία θὰ ἦταν!

— Νομίζω πὼς ἡ «Ἐντιτὴ θὰ ἦταν πολὺ εὐτυχισμένη ἂν παντρευόταν ἕναν ἄντρα μὲ λιγώτερα χρήματα.

— Μὴν ἀνυσυχῆς! Σὲ λίγο θὰ ἔχη κι αὐτὸς λιγώτερα ὅταν τὸν παντρευτῇ...

Ὁ καθηγητὴς τῆς Ἱστορίας παρατηρεῖ πὼς ὁ Πῶλ ξανάβρε στὸ σχολεῖο ἔπειτα ἀπὸ πολυήμερη ἀρρώστεια.

— Ἀπὸ πότε λείπετε, Πῶλ ; τὸν ρωτᾷ.

— Ἀπὸ τότε πού ὁ Γουλιέλμος ὁ Κατακτητὴς ἔφθασε στὴν Ἀγγλία, ἀπάντησε ὁ Πῶλ.

Δυὸ Ἀμερικανοὶ κουβεντιάζουν.

— Ξέρεις τὸ νέο ; Ὁ Ρόζεμικ πού ἔχε, τίς φυτεῖς τοῦ καφέ, παντρεύτηκε!

— Ποῖαν πῆρε ;

— Τὴ μίς Ζέσου Μπράουν, τὴν διάσημη ἰδιοκτήτρια τῶν ἐργοστασίων κοντρεβῶν γάλατος.

— Πολὺ ἐνδιαφέρεται...

— Καὶ μιλάει γιὰ κάποιον νέον πού παίζει τὸ ρόλο τοῦ οἰκογενειακοῦ φίλου...

— Ποῖος εἶνε ;

— Ὁ κύριος Μπλούμενταλ, ὁ πρόεδρος τοῦ νοτισαμερικανικοῦ τράστ ζαχαρώσεως...

— Ἰδεώδες τρίγωνο!

— Γιατί ;

— Νά, καφές γάλα, καὶ ζάχαρη!

— Ὑποφέρε, ἀκόμα ἡ σύζυγός σου ἀπὸ κλεπτομανία ;

— Ὁχι πιά, ἀπὸ τότε πού κερδίσαμε τὸ λαχείο!...

Ὁ κοσμηματοπώλης: — Νὰ γράψουμε μέσα στὸ δαχτυλίδι τὸ ὄνομα τῆς μνηστῆς σου ;

Ὁ ναύτης: — Ὁχι, σκαλίστε μονάχα αὐτὸ : «Ὁ Πιερ στὴν πρώτη καὶ μοναδική του ἀγάπη»!

Πατέρας: — Ἀκουσε λοιπὸν παιδί μου: Ὁ φαρμακοποιὸς Ζορντάν σὲ ζήτησε δὲ γάμο. Αὐτὸ τὸ ξέρεις καὶ ὅμως δὲ φαίνεσαι καθόλου εὐχαριστημένη. Γιατί ;

Κόρη: — Ἀχ, πατέρα, εἶμαι εὐχαριστημένη... ἀλλὰ σκέπτομαι πὼς θὰ χωριστῶ ἀπ' τὴ μαμά!

Πατέρας: — Πάρτηνε παιδί μου μαζί σου, σὲ παρακαλῶ, πάρτηνε!

Στοὺς νεοσυλλέκτους μοιράστηκαν διάφορα πράγματα στὸ στρατό. Σὲ λίγες μέρες μπαίνει ὁ λοχίας στὸ θάλαμο γιὰ ἐπιθεώρηση. Μεταξὺ τῶν ἄλλων, ρωτᾷ τὸ νεοσυλλέκτο Ντυράν :

— Δυὸ ζεύγη ἀρβύλλες ;

— Μάλιστα, κύριε λοχία, ἕνα ζεύγος φορῶ, ἕνα ζεύγος στὸ κιβώτιο.

— Τρία πουκάμισα ;

— Μάλιστα, ἕνα φορῶ, δύο ζεύγη στὸ κιβώτιο.

— Τρία ζεύγη κάλτσες ;

— Μάλιστα, ἕνα φορῶ, δύο ζεύγη στὸ κιβώτιο.

— Καλὰ! Δείξε μου τὸ κιβώτιο!...

— Τὸ κιβώτιο... τὸ ἔχασα, κύριε λοχία!

Οὐρά!...

«Έξ ἄνθρωποι, ὅλοι-ὅλοι ἦσαν στὴν οὐρά. Κι αὐτοὶ κατὰ θυδὸς, ταχτικά, ἤσυχά κανονικά. Ἦταν 9 ἡ ὥρα πρωὶ καὶ περίμεναν τὸ αὐτοκίνητο τῆς Κηροισίας πρὶν καταρνηθῇ τὸ κίτρινο, πίσω ἀπὸ τὴν Ἀκαδημία. Χειμῶνα, στὶς 9 τὸ πρωί, καθημερινῇ πάντα λίγοι στοὶ τὸ περιμένουν.

Λίγο μακρότερα ἀπὸ τὴν οὐρά, δύο κυρίες στέκονταν κουβεντιάζοντας. Ἐνδιαφερόμεναι καὶ εὐχάριστη θὰ ἦταν ἡ κουβέντα τους γιατί γελούσαν μὲ κέφι καὶ μιλούσαν ζωηρὰ καὶ συνάδευαν τὰ λόγια μὲ χειρονομίες. Κάποτε ἡ μιά κῦτάρε τρυαῖα δίπλα καὶ τότε πρόσεξε τὴν οὐρά. Τὴν εἶδε στὴν ἄλλη, κι ἔτρεξαν γρήγορα καὶ τοποθετήθηκαν κοντονικά μπροστὰ στὴν πρώτη θυάδα, πού τὴν ἀποτελοῦσαν δύο ἄλλες κυρίες.

— Εἰσάστε πρώτες εἶπαν, γυρίζοντας νὰ ἐξηγηθοῦν σ' ὅλη τὴν οὐρά.

— Πρώτες! ἔφριξε ἡ πρώην πρώτη θυάς. Πού βρεθήκατε πρώτες ;

Ἡ πρώτη θυὰς ἐξεμάνη καὶ αὐτὴ. Καὶ ἀπάντησε (ντυεῖτο ἀλλεγκρέττο):

— Μπλοῦ μπλοῦ, μπλοῦ, ἦρθαμε πρώτες! Μπλοῦ, μπλοῦ, μπλοῦ περιμένουμε!...

— Μπλοῦ, μπλοῦ, μπλοῦ, κυρίες, μπλοῦ, μπλοῦ, τρόπος!...

— Μπλοῦ, μπλοῦ, μπλοῦ, ἔχου με τόσην ὥρα!...

— Μπλοῦ, μπλοῦ, μπλοῦ, μωρὲ ἀνατροφή!...

Οἱ ἄλλοι πίσω, ἄντρες αὐτοί, ἔκαναν γούστο. Κι ἕνας ὁ πιὸ ἡλικιωμένος τοὺς εἶπε :

— Δὲν εἴμαστε πολλοί, ὀχτῶ ἄνθρωποι... Τὸ αὐτοκίνητο χωρεῖ σαράντα!

Μὰ τὸ ἔμπροσθεν τμήμα τῆς οὐράς δὲν ἔδωσε σημασία στὰ λόγια, κι ἐξηκολούθησε.

Ὁ καυγάς τώρα εἶχε ἀνάψει ἀληθινά. Καὶ αὐτὲ ὅταν τὸ κίτρινο αὐτοκίνητο μὲ μόνον ἐπιβάτη τὸν εἰσπράκτορα ἦρθε καὶ σταμάτησε μπροστὰ τους, ἔπαψε :

— Ὁχι, δὲ θ' ἀνεβῆτε!

— Θ' ἀνεβούμε καὶ θὰ παρανεβούμε!

— Γιὰ δοκιμάστε!

Καὶ δοκίμασαν... Κάθε μιά ἔπια σὲ ἕνα πόστο στὴν πόρτα. Οἱ δύο τίς δύο θέργες δεξιὰ καὶ ἀριστερά, οἱ ἄλλες δύο στὴ μέση, ἔβησαν ἀπὸ ἕνα πόδι στὸ σκαλί. Ἐκαμαν μιά κίνηση καὶ οἱ τέσσερις μαζί. Δὲ μπόρεσαν ν' ἀνέβουν.

Δὲ χωροῦσαν νὰ περάσουν κατὰ μέτωπο. Καὶ τὸ κάθε χέρι καὶ τὸ κάθε πόδι σφίχτηκε στὸ πόστο τοῦ δυνατώτερου.

— Ἦρθαμε πρώτες!

— Ψέματα! Ὅταν ἦρθαμε, δὲ σὰς δρῆκαμε!

Οἱ τέσσερις πίσω εἶχαν ἔξαρδιστῇ ἀπὸ τὰ γέλια. Καὶ ὁ εἰσπράκτορας ἀπὸ πάνω, πέντε. Καὶ μονάχα ὅταν ὁ ὁδηγὸς σφύριξε πὼς θέλει νὰ φύγῃ, ἄρπαξε δύο στὴν τυχὴ ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τίς ἀνέβωσε. Κι ἔτσι, μπόρεσαν ν' ἀνέβουν καὶ οἱ ὑπόλοιποι!...

Τὸ αὐτοκίνητο ἐκίνησε μὲ τοὺς λιγιστοὺς ἐπιβάτες ἀδειο σχεδόν. Τὸ γέμιζαν ὅμως οἱ φωνὲς τοῦ καυγά πού ἐξακολουθοῦσε τώρα ἀπὸ τὰ δύο διπλὰ καθίσματα.

ΕΛΕΝΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

60N

Ἡ Τέσσα καὶ ἡ Πάολα μῆταν μέσα μουδιασμένες καὶ φοβισμένες, σὰν παιδιὰ πού ἔκαναν κάποια ἀταξία καὶ περιμένουν τὴν τιμωρία τους. Μόλις ὅμως εἶδαν τὴ χαρομένη ἐκφραση τοῦ Λούη ξεθάρεψαν.

Μονάχα ἡ Φλόρενς τὰ ὑποδέχθηκε ψυχρὰ. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἔκανε καμμιὰ ἐντύπωση στὰ δύο κορίτσια. Τὴν ἤξεραν ἀλλωστε καλὰ τὴν ἐξαδέλφη τους, καθὼς καὶ τίς διαθέσεις τῆς ἀπεναντί τους. Στὸ μεταξύ ἐνῶ οἱ δύο μικρούλες μιλοῦσαν γιὰ τὴν ἀφόρητη ζωὴ τοῦ οἰκοτροφείου, ὁ Λούης ἐξακολουθοῦσε τὸ ντύσιμό του. Ἡ Τέσσα πού τὸν ἐβλεπε γιὰ πρώτη φορά μὲ φράκο, τὸν κῦτταζε λυγμένη :

— Τί ὠραῖο κοστούμι! Εἶπε μὲ θαυμασμό.

Ἀπὸ μέσα τῆς ὅμως ἤθελε ἄλλο νὰ πῇ : «Τί ὁμορφος πού εἶσαι, ἀγαπημένε μου, μ' αὐτὸ τὸ κοστούμι!».

Ἡ Φλόρενς πού καθόταν σὲ ἀναμμένα κάρβουνα ἐπενέβη γιὰ νὰ θέσῃ τέρμα στὸ κουβεντιλό :

— Κάνε γρήγορα, Λούη. Ὁ κόσμος κάτω περιμένει. Ἀσε τὴ φλυαρία. Θὰ τὰ ποῦμε ὕστερα μὲ τίς δεοποιίδες!...

Ὁ Λούης, πού ὁ ἐρχομὸς τῶν κοριτσιῶν τὸν καησυχῶσε τελείως, δὲν εἶπε τίποτε. Ἡ χάρα του ἦταν τόσο μεγάλη ὥστε δὲν ἤθελε νὰ τὴ χαλάσῃ μὲ μιὰν ἀσκοπη λογομαχία. Τελείωσε λοιπὸν βιαστικά τὸ ντύσιμό του, ἔφριξε μιά τελευταία ματιά στὸν καθρέφτη καὶ πῆγε τὴ Φλόρενς ἀπὸ τὸ μπράτσο γιὰ νὰ κατέβουν. Καθὼς περνοῦσε κοντὰ ἀπὸ τὴν Τέσσα, τὴ χάρθηκε στὸ μάγουλο καὶ εἶπε :

— Θὰ παίξω τὴ Συμφωνία Σάγκερ! Ἐνα συμφωνικὸ ποίημα «Αὔριο». Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ σοῦ ἀόση Τέσσα!

— Μποροῦμε ν' ἀκούσουμε κι ἐμεῖς ;...

— Βεβαίως! Διανοητικὰ θὰ μοῦ κακοφανῇ, εἶπε ὁ Λούης. Καὶ κῦτταξε τὴ Φλόρενς. Ἐκείνη κατάλαβε καὶ εἶπε :

— Δὲν ἔχω καμμιὰ ἀντίρρηση ν' ἀκούστε. Ἀπὸ δὴ ἔπᾶν ὁμως... Δὲν εἶθε ἀκόμα σὲ ἡλικία γιὰ νὰ ἐμφανίζεσθε σὲ δεξιώσεις!

Οἱ δύο ἀδελφοῦλες κυττάχθηκαν. Μὲ τὴ ματιά πού ἀντλάσαν συνεννοήθηκαν.

Ἦσαν καὶ οἱ δύο συμφωνεῖς ὅτι ἡ ἐξαδέλφη τους, ὑπορεῖ νὰ ἦταν ὁμορφὴ εἶχε ὅμως ἕνα πλάθος κακίες μέσα τῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΚΤΟ.

Ἡ ἐμφάνιση τοῦ Λούη στὸ μεγάλο σκλόν, ἔκανε μεγάλη ἐντύπωση, πρὸ πάντων στὶς γυναῖκες, πού τὸν ἐβλεπαν ὅλες μὲ ἀνυπόκριτο θαυμασμό. Ἦταν τόσο γοητευτικός καὶ τόσο διαφορετικός ἀπὸ τοὺς συνηθισμένους κοσμικοὺς κυρίους!...

Ἡ Φλόρενς βρισκόταν στὸ κατωκρόμφο τῆς χαράς τῆς. Ἐπὶ τέλους, ἔδειχνε τὸν ἄνδρα τῆς πού τόσο ἤθελαν νὰ τὸν γνωρίσουν οἱ φίλες τῆς...

Ὁ πιανίστας Καρόλ, πού θὰ ἔπαιζε στὸ δεύτερο πιάνο τὸν ὑποδέχθηκε μὲ μεγάλο σεβασμό. Ὁ Λούης ὅμως τοῦ εἶπε :

— Ἀγαπητέ μου φίλε, θὰ παίξετε τὸ μεγαλύτερο μέρος. Ἐνῶ δὲν εἶμαι πιανίστας κοντσέρτου.

— Πολὺ εὐχαρίστως! εἶπε ὁ Καρόλ. Πάντως ἡ μουσική σας δὲν εἶνε καθόλου εὐκόλη.

Ἡ παρατήρηση αὕτη ἱκανοποίησε πολὺ τὸν Λούη, πού κάθησε ἀμέσως στὸ πιάνο κι ἄρχισε νὰ παίξῃ. Ὁλο, κρατοῦσαν τὴν ἀναπνοή τους γιὰ ν' ἀκούσουν. Κι ἐκεῖνοι πού καταλάβαιναν ἀπὸ μουσικὴ κι ἐκεῖνοι πού δὲν εἶχαν καθόλου ἰδέα. Πρὸ πάντων οἱ τελευταῖοι γιατί φοβόντανε μήπως γίνουν ἀντικείμενο εἰρωνίας. Μονάχα ἕνας ἐξέφρασε θαρρετὰ τὸν ἀποτορσπισμό του πρὸς τὴ μουσική : Ὁ Τσαρλ Κρέντον ὁ πατέρας τῆς Φλόρενς. Κάποια στιγμή πού οἱ δύο πιανίστες ἔπαιζαν ἕνα ἀλλήλο καὶ χτυποῦσαν τὰ πλήκτρα μὲ ὅλη τὴ δύναμή τους, ὁ γέρος βγῆκε ἐξῶ ἀπὸ τὸ σκλόν καὶ εἶπε στὸν μαῖτρο ντ' ὀ-τέλ πού ἄκουγε εὐλαδικὰ τὴ μουσική :

— Ἀπορῶ πὼς ἀντέχει ἕνα πιάνο σὲ τέτοια χτυπήματα!...

— Μὰ γι' αὐτὸ ἔχουν δύο πιάνια, ἀπάντησε ὁ μαῖτρο μὲ ὕψος ἀνθρώπου πού ἦξερε.

Στὸ μεταξύ ἡ Τέσσα μὲ τὴν Πάολα παρακολουθοῦσαν τὴ συναυλία ἀπὸ τὸ ἐπάνω πάτωμα, ἀκουμπισμένες στὰ κάγκελα τῆς κορυφῆς τῆς σκάλας. Ἡ Τέσσα πού θυότανε καλὰ τὸ συμφωνικὸ ποίημα «Αὔριο», πρόσθετε ὅλες τίς λεπτομέρειες. Εἶνε ἐξαιρετικὸ ὁπτι.

Νὰ τὰ πρῶτα ἀκρόντα πού ἔγραψε ὁ πατέρας ἐκείνη τὴ μέρα, εἶπε χαμηλόφωνα. Ἀλλὰ τὸ κύριο θέμα εἶνε παράφωνο. Δὲν ἔχε καθόλου μελωδία. Οὔτε αἰσθημα... Μονάχα οὐθαός. Ρυθμὸς καὶ τίποτε ἄλλο! Ἀπέχει πολὺ ἀπὸ τὰ δάκρυα.

Θυμάσαι Πάολα, τί εἶπε ὁ πατέρας μιά μέρα γιὰ τὸν Λούη ;

— Τί ;
 — Εἶπε ὅτι ὁ Λούης θὰ γίνῃ μεγάλος μουσουργὸς μονάχα ἂν ὑποφέρῃ... Πρέπει νὰ δοκιμάσῃ ἕναν ἰσχυρὸ ψυχικὸ κλονισμό!...

Καὶ ὅσο τὸ παίξιμο προχωροῦσε, ἡ μικρούλα συνέχιζε τίς παρατηρήσεις τῆς πάνω στὸ ἔργο τοῦ ἀγαπημένου τῆς.

Τὸ πρωὶ τῆς ἄλλης μέρας, ἡ Τέσσα καθότανε συλλογισμένη στὴ βιβλιοθήκη. Στὸ πρόσωπό τῆς ἦταν ἀπλωμένη μιά ἔκφραση πόνου. Ἡ Φλόρενς πού ὑπῆκε μέσα καὶ ποια στιγμή, τὸ ἀντελήφθη ἀμέσως :

— Καλημέρα, Τέσσα, εἶπε ψυχρὰ.

Τῆς ἦταν ἀδύνατο νὰ κρύψῃ τὴν ἀντίπαθεια πού τῆς ἐνέπνευε αὐτὸ τὸ κορίτσι.

— Καλημέρα, ἀπάντησε ἡ μικρούλα. Ἦταν καλὴ ἡ δεξίωση χθὲς δόσθου ;

Ἡ Φλόρενς ἀπέφυγε ν' ἀπαντήσῃ. Ἡ Τέσσα δὲν ἐπέμεινε. Εἶπε μονάχα :

— Λυπάμαι πολὺ, Φλόρενς πού σὰς βάλωμε σὲ τόσοις μετελάδες... Σὰς ἀναστατώσαμε κυριολεκτικὰ!...

— Ναι, εἶπε ἡ Φλόρενς. Πρέπει νὰ συζητήσωμε πᾶνω σ' αὐτό!...

Καὶ προσέθεσε μὲ ἀνακούφιση :

— Τουλάχιστον ἡ Πάολα ἔφυγε σήμερα τὸ πρωὶ μὲ τὴν Τόν, εὐχαριστημένη. Τώρα μένει μονάχα ἕνα πρόβλημα...

Ἡ Τέσσα κατάλαβε καὶ εἶπε :

— Ναι, μονάχα ἕνα πρόβλημα μένει. Τὸ δικό μου... Πού εἶνε ὁ Λούης ;

Ἡ ἐρώτηση αὕτη ἐξενέσυρε τρομερὰ τὴν Φλόρενς. «Τί ἔχει πάθει οὗτὸ τὸ μωρὸ μὲ τὸν Λούη;» εἶπε μέσα τῆς. Προσπάθησε ὅμως νὰ κρύψῃ τὴν ὁργὴ τῆς καὶ εἶπε :

— Εἶναι κλεισμένους τὸ στούντιό του. Ἐργάζεται. Εἶπε νὰ μὴ τὸν ἀνυσυχῇ κανεῖς!

— Αὐτὸ τὸ τελευταῖο ἦταν δικό της. Ὁ Λούης δὲν εἶχε πῇ τίποτε τέτοιο. Ἡ Τέσσα πού μάντευε τὴν ἀντίδραση τῆς Φλόρενς—δὲν τῆς ἦταν ἄλλωστε καθόλου δύσκολο νὰ τ

τας για να βοηθήσουν τον αγαπημένο της.
— Στάσου! Ποι πάς; της φώναξε η Φλόρενς. Γιατί τρέχεις αφού υποφέρεις από την καρδιά σου;
— Η Τέσσα όμως ήταν άσυγκρατητη. Και περνώντας σαν νεογέννητο κοτσικάκι, έφθασε στο στούντιο. Βρήκε τον Λούη και θισμένον μπροστά στο πιάνο. Εκείνος μόλις την είδε, σηκώθηκε και την αγκάλιασε έντελως απονήρευτα, όπως αγκαλιάζει κανείς τα παιδιά.

— Νάσαι! του είπε κυττάζοντάς τον μ' ένα βλέμμα γεμάτο περιπάθεια. 'Η τελευταία της οικογενείας Σάγκερ!

— Ο Λούης της χάρισε τα μαλλιά:
— Χαίρω που σε βλέπω πάντοτε έτσι, απλή κι ανεπιτήδευτη, είπε. Εύτυχως, το σχολείο δεν σε χάλασε. Είμαι κατενθουσιασμένος που δεν έγινες κυρία.

— Αυτό δεν ήθελες; του είπε η μικρούλα.

— Ναι, Τέσσα. Δώσε μου την υπόσχεση ότι θα μείνεις πάντοτε έτσι, όπως είσαι τώρα. 'Οτι, δεν θ' αλλάξεις!...

Εκείνη τη στιγμή έφθασε και η Φλόρενς. 'Ω! 'Η αγωνία της ερωτευμένης αυτής γυναίκας που έβλεπε ότι έχανε τον άνδρα της!... 'Εξυπνη γυναίκα όπως ήταν, δεν έδειξε κανένα θυμό για την παρουσία της Τέσσας. Προτίμησε να την αγκαλιάσει. Και πλησιάζοντας στον Λούη, τον αγκάλιασε με τρυφερότητα και είπε:

— 'Η μουσική σου τους μάγεψε όλους χθες βράδυ...

— Μπα!... έκανε ο Λούης. 'Ησαν έρασι τέχνες και η γνώμη τους δεν έχει καμιά δορυτέα. Ρώτησε τη γνώμη της Τέσσας για να μάθει την αλήθεια. 'Εχει σπάνιο ταλέντο αυτή η μικρούλα.

— 'Η Φλόρενς δάγκασε τα χείλη της. Θέλοντας και μη όμως αναγκάστηκε να κάνει το χατίρι του Λούη. Γύρισε λοιπόν, προς το μέρος της Τέσσας και τη ρώτησε:

— Και ποιά είναι η δική σου γνώμη;
— 'Η Τέσσα είπε τη γνώμη της αδιάτακτα:

— Θέλεις να μάθεις πως μου φάνηκε η μουσική του Λούη; Δεν έχω κανένα λόγο να κρύψω τη γνώμη μου. 'Ηταν πολύ βορνωδής, πολύ προκλητική και γεμάτη επιθετικότητα. Μερικοί προσποιούνταν ότι τους άρεσε, χωρίς να τη νοιάζουν...

— Και συ την ένοιωσες; ρώτησε η Φλόρενς μ' ένα τόνο ειρωνίας.

— 'Οχι, απάντησε η Τέσσα. 'Ούτε ο Λούης νομίζω.

— Και προσέθεσε:

— "Αν έξακολουθώ, έννοείται, να είνε ειλικρινής για τη δουλειά του..."

— Τι θέλεις να πής, Τέσσα; ρώτησε ο Λούης που δεν είχε μιλήσει ως εκείνη τη στιγμή.

— 'Η μικρούλα απάντησε:

— Θυμάσαι μη μελωδική γρομμή που ήθελες ν' αναπτύξει τότε στην 'Ελβετία; Και ταυτόχρονα η Τέσσα έπαιξε στο πιάνο μερικές νότες. Ο Λούης τις άνεγνώρισε και είπε:

— Και δεν την ανέπτυξα στο κομμάτι που άκουσες χθες βράδυ;

— 'Οχι Λούη, δεν την ανέπτυξες...

— Εκείνος έκρυψε το κεφάλι του μέσα στα χέρια του.

— 'Η Φλόρενς που είδε ότι η συζήτηση έπαιρνε πολύ ρομαντικό χαρακτήρα, είπε:

— "Ελα τώρα, κοιμμένη Λούη! Κάθεσαι και παίζεις στα σοβαρά, ότι σου λέει η Τέσσα;

— "Υστερα γυρίζοντας προς την εξαδέλφη της, τη ρώτησε προκλητικά:

— 'Αφού εσύ έχεις τέτοιο ταλέντο, γιατί περιορίζεις στις κριτικές και δεν συνθέτεις κάτι δικό σου;

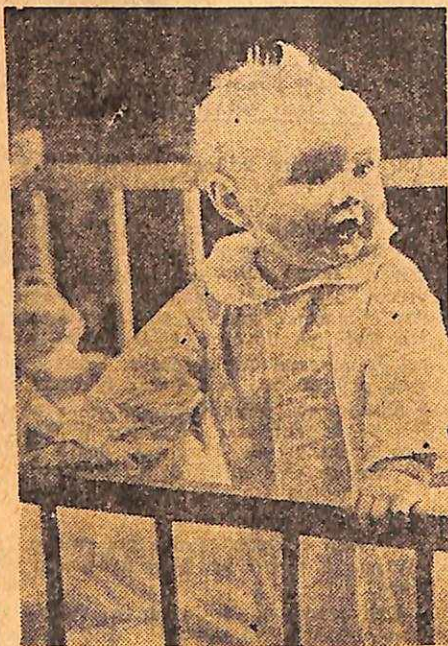
— Μακάρι να μπορούσα! ιθιόρισε η Τέσσα. 'Αλλά δεν είμαι ικανή για τίποτε!

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στο επόμενο.

• ΤΟ ΠΑΙΔΙ •

ΥΠΕΡΚΟΠΩΣΙΣ ΚΑΙ ΝΕΥΡΙΚΟΤΗΣ

ΤΗΣ Κ. ΔΩΡΑΣ ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

μια λέξη το παιδί παύει, να είνε πραγματικά παιδί. Ζή την ζωή των μεγάλων, επομένως προσβάλλεται και από την ασθένεια των ενηλίκων την νευρασθένεια που είνε αποτέλεσμα της υπερκοπώσεως.

Δεν θέλουμε να άρνηθούμε την χρησιμότητα των διαφόρων αυτών γνώσεων της άψυχης. Πρέπει όμως οι γονείς να λαμβάνουν υπ' όψιν τους την υψιατική και πνευματική άνοχη των παιδιών, πράγμα που γίνεται σπάνια. Απομονώνουν πως αν παρατηρήσουν ένα ελατήριο θα σπάσει και το σπασίμο μπορεί να προκαλέσει βλάβη ανεπανόρθωτη στο αντικείμενο. Το 'διο συμβαίνει και με το νευρικό σύστημα. Διορκής υπερδιεγερσή του μπορεί να προξενήσει σοβαρές προσκαίριες ή μόνιμες βλάβες στον οργανισμό.

Ζητούν πάρα πολλά απ' τα παιδιά τους. Και το σπίτι και το σχολείο έχουν άπειρες απ' αυτά. Πολλές φορές οι απαιτήσεις αυτές αλληλοσυγκρούονται, και το παιδί βρίσκεται σε άμυνα ή σε αντιστάση. Πρέπει να δίνεται ο κατάλληλος έλεγχος. Αρκίζουν τότε οι επιπληξεις, οι φωνές και τα πράγματα εκτραχύνονται και η απείθεια και η ασέβεια προς τους γονείς και τους δασκάλους αυξάνει και τους θεωρούν αληθινούς τυράννους.

Και μήπως δεν είνε:

Χαλινό λοιπόν στις φιλοδοξίες τους, να βάλουν οι γονείς, και πρόγραμμα υγιεινών, για την δημιουργία του μέλλοντος των παιδιών τους. Μια ζωή ήσυχη, μετρομένη, λιγότερος φόρτος καθηκόντων, συνεννόηση με το σχολείο, τακτική ώρα ύπνου. Ζή υπακοή, τρυφερότητα, θα μεταμορφώσει τα παιδιά τους και θα βγάλει κι αυτούς απ' την άμυνα, χωρίς δυσάρεστοι στιγμές και συνεπειών, που τους δημιουργεί η σφαλερή τακτική που ακολουθούν για την μόρφωση του πνεύματος και του χαρακτήρος των παιδιών τους.

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

— 'Η έκπτωση

— 'Η υπερώριμη κυρία:

— Πόσων ετών με κάνετε;

— Είκοσι, έπτά, κυρία μου!

— Μα έσεις, καλέ, είσθε μάντις!

— 'Οχι... Είμαι έμπορος και κάπως πενήντα τοίς εκατό έκπτωση!...

Στο άνθοπωλείο

— 'Ο άνθοπώλης: Αυτά τα γαρύφαλα που μυρίζουν, κύριε, είνε ακριβότερα από τ' άλλα που δεν μυρίζουν.
— 'Ο πελάτης: Δώστε μου απ' αυτά που δεν μυρίζουν... 'Η πεθερά μου έχει... συνάχι!

— Άκρον άωτον.

Κάποτε στα χρόνια του Λουδοβίκου 14ου, οι Κυρίες της Αύλης ανέβηκαν στην κούφια ενός λόφου για να παρακολουθήσουν την έκλειψη της σεληνης. 'Η ώρα όμως της έκλειψης έληξε και οι βασίλειες δεν είχε ακόμα έλθει. Τότε μια Κυρία πλησίασε τον άστρονόμο που έπρόκειτο να εξηγήσει στην δημόσια το φαινόμενο της έκλειψης και του είπε:

— Πρέπει ν' αναβληθώ για λίγα λεπτά... έκλειψις μέχρις ότου έλθω ο βασιλεύς!

Χρονογράφηση

— Ωραιος κόσμος

ΤΟΥ Κ. Ν. ΠΕΤΙΜΕΖΑ-ΛΑΥΡΑ

— 'Ο άνθρωπος είνε, καθώς νομίζει, το προνομιούχο και πολυτιμότερο πλάσμα εις τον κόσμο. Γι' αυτόν επλάσθησαν τα πάντα και διωρίσθησαν υπηρέτοι του τα έμψυχα και τα άψυχα. Δι' α να μη φύγει λοιπόν πρόωρος, ελήφθησαν όλα τα μέτρα: 'Ιδρύθησαν άσφαλα, νοσοκομεία, ανατόμια, κλινικά. Κατά τους τελευταίους καιρούς έστρεψε την προσοχή του και προς τα κατώτερα όντα. 'Εκεί, να τουλάχιστον που του χρειάζονται δια τα συμφέροντά του: άλογα, βώδια, σκυλλία, κόττες και άλλα διάφορα.

— Έμενε παραπονεμένο το ποιητικότερον από τα πλάσματα του Θεού: το λουλούδι. Αυτό δεν τρώγεται. Είνε μόνον απόλαυση της ψυχής, όχι για όλους βέβαια, αλλά γι' άρκετους, οι οποίοι μπορεί να φθάσουν έως την ωραιότητά του, και τη μαγεία της αναπνοής του. 'Όσα γράφει ο Μαίτεργλιγκ και άλλοι για τα λουλούδια και για τα λουλούδια, θα νομίζε κανείς πως είνε αποτελέσματα φανταστικής και πλάνης, ή γραμμένα κατόπιν ποιητικής άδειας, αλλιώς με την όποιαν γράφει πολλές φορές, ότι σου κατεβαίνει, και βρίσκεις στο τέλος δικαιολογημένος, και οι άναγνώσται σου ή κοιτού ή τρελλοί και μισοτρελλοί.

— Από την άπατην αυτήν με έβγαλεν επιστήμων άνθρωπος έχων υπό την επίβλεψή του ένα από τα ωραιότερα άνθη της φύσης από τον οποίον προσηυδαίνεται ή πόλις τα άνθη που χρησιμοποιούνται εις τις χαρές των κατοίκων της και, αλλοίμονο! και εις τα πένθη των.

Με περιέφεραν εις όλον τον μαγευμένον αυτόν κόσμο: μου έδειξε ένα-ένα τα θαύματα της άνομοιμίας και της δημιουργίας κοτόπιν επιτυχών γάμων όλης της ποικιλίας των ειδών. Μου περιέγραψε τα συναισθήματα είς τα οποία προβαίνει την γέννησιν των, την ζωή των, τις ιδιοτροπίες των, τους έρωτας, τους γάμους και τον θάνατόν τους, με τέτοιον τρόπον και ένθουσιασμόν, ώστε, κατέληξε εις το τέλος από επιστήμων να μεταβληθώ εις λυρικό ποιητήν και αυτός! Μέσα σε τόσα μαγευτικά χρώματα, σε ευωδίες, και μεθυστικά άρώματα, μπορούτε να μείνετε ένας έρωδς και σχολαστικός επιστήμων:

— 'Ορίστε και το νοσοκομείο μας, και οι κλινικές μας και τα χειρουργεία μας!

— Πώς είπατε, παρακαλώ!

— Τα φυτά είνε ζωντανά και ένδονα όντα, κύριε! Ζούν, αναπνέουν, τρέφονται, άναπαύν, έλκονται, αισθάνονται, πονούν, νοσταλγούν, εκνευρίζονται και αυτοκτονούν άπο άπελπισία, απογοήτευσιν, και πικρίαν, όπως συμβαίνει και με μας τους ανθρώπους... 'Εξώ εις την έλευθεσαν Φύσιν, τα πράγματα είνε άσυγκρίτως άπλούτερα, όπως και δια τους ανθρώπους. Δεν υπάρχουν ιδιοτροπίες, καπρίτσια, μελαγχολίες, δεν υπάρχουν ψυχικοί κλονισμοί οι οποίοι ξεσπάνε εις το σώμα και εις την ύψειαν. Δεν υπάρχουν νευρασθένειες. Κυττάξετε αυτήν την ροδοβαμμένην κρινούλαν που γέρνει μελαγχολική επάνω εις τον λεπτότατον μίσχον της. Λίγες μέρες είνε που μας ήρθε από τα ξένα. 'Η κυρία της έδω μάς την έστειλε υπό θεοταίαν. 'Ε, μαραινέτο, έχασε το χρώμα της, έχλώμιαζε, κίτρινοφύλλιαζε. Και όλα αυτά έχετε για τί, κύριε!

— Που θέλετε να έξω; 'Ε, δώ δεν έξοουμε καλώς-καλώς για τους ανθρώπους μας γιατί παθίζουν τα ίδια, που θέλετε να γνωρίζω για τα χορταρικά:

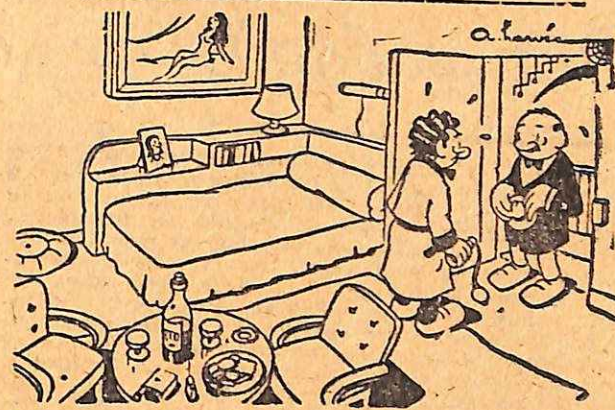
— Λοιπόν, αυτή έπαθε από άτυχία και άνεκπληρωτον έρωτα. Οι πεταλούδες, οι μυγίτσες, τα μικρά πτερωτά έντομα και ή αύρα του λεπτού άνέμου, του μεγάλου αυτού προξενητού, δεν ήξεραν να της προσφέρουν τον άνάλογον εις την καρδιά της έρωτα και να την ικανοποιήσουν, διότι άπλούστατα δε την εύρισκαν πουθενά εις το ύψαιθρον της 'Αττικής, εκεί που την βρίσκουν τόσοι και τόσοι. 'Εωχνησαν με όλη την καλή θέληση οι προξενητάδες. Τού κάκου! Μας την έστειλαν λοιπόν, και με τα μέσα που διαθέτουμεν δι' αυτό του είδους τις υποθέσεις, κατωρθώσαμε να την παρηγορήσωμεν. 'Από προηθες συνήλθε, ξαναπρε το χρώμα της, τη διάθεσί της, τη ζωρότητά της και πηγαίνε, καθώς βλέπετε θαυμάσια! Εύλογήσαμε τους γάμους της και έσώθηκε ή κοπέλλα!...

— 'Ιδού και το χειρουργείο μας. Δεν άνοισθητούμε. Κόβουμε άλύπτα άλλα όσα ποεί. Τα φυτά έχουν άπέναντι του ανθρώπου το μέγα πλεονέκτημα να ξαναοδνώνουν τα μέλη των και ρωμαλεότερα μάλιστα. 'Εδώ έφαρμάζεται θαυμάσια το «Πονεϊ κεφάλι, κόβεις κεφάλι!». Με τη διαφορά ότι ξαναοδνώνει άλλο κεφάλι καλύτερο. Πώς θα ήταν ο κόσμος αν έφρουόζετο το μέτρο τούτου και εις τα ανθρώπινα κεφάλια!

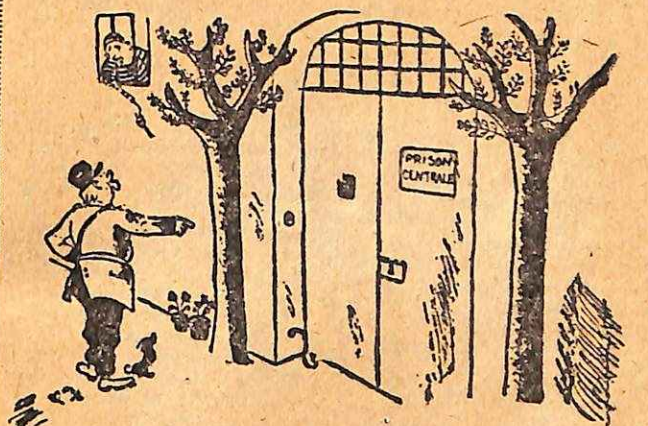
— Εκείνη την άλλη νευροπαθή μιμήσαν την έκλειψαις εις την νευρολογική κλινική μας. 'Ενέσεις και άνάλογα ντοές. 'Εκείνη ή κακεκτική όρτάνια έχει άνάγκην χυμοδασίας. Πώς αλλιώς να σας πώ την αίμοδοσίαν των φυτών; 'Εχουμε φυτά ρωμαλέα αληθείς αιμοδοτάς και μεταγγίζουμε τον χυμόν εις τους έτοιμοθανάτους. Κύτταξε αυτήν την μεγγύνα. Πάει περίφημα από προχθές. 'Ηταν πτώμα και άνέζησε!

— Εν γένει τα νοσοκομεία μας παρέχουν πάσαν δυνατόν έγγυσιν. Δεν έχουμε κανένα

ΞΕΝΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

— 'Ο βολικός σύζυγος: — 'Η γυναίκα μου με παρεκάλεσε να σας πώ ότι δεγ θα μπορέση να έλθω στο... ραντεβού σας. 'Αν μπορώ να σας φανώ χρήσιμος εγώ σε τίποτε!...

— 'Ο δεσμοφύλαξ: — "Εμεινα έξω, έχασα τό... κλειδί μέσα από την πόρτα!..."

— 'Ο φυλακισμένος: — Νά, πάρε αυτό τό... αντικείμενο να κινή τη δουλειά σου, και μου τό ξαναδώσεις!..."

— Λοιπόν, όπως είπαμε Ζοζέφ: "Όταν δης ότι χάνω την ίσοροπία μου θα τρέψω με το μαξιλαράκι, για να... πέσω επάνω!..."

— Μόνον μια φούξια μας άσπε χρόνους προχθές... 'Αλλά δεν κάνουμε και θαύματα. 'Ηταν γεροντοκόρη και ήρθε ή ώρα της. 'Ο σάωνιος νόμος της φθοράς ισχύει, και έδω εις τον άνθισμένον αυτόν κόσμο...
— Γιατί κλείνετε τα έντομα έξω από τη σέρρα;
— Διότι δημιουργούν άναστατώσιν, άνωφέλεις γάμους και άναρμόστους και άντικανονικούς έρωτας: μας τα κάμουν δηλαδή θάλασσα!

— Και πράγματι έχουν τό άνώτερον μυσόν!

ΛΑΥΡΑΣ

Μια καλή συμβουλή Μη φοβησθε τις δουλειές του σπιτιού

Μονάχα μ' αδέλφες δὲ ἔχετε ωάν-
ιοιε ώραία νεανικά σώματα,

Ἐκείνη τὴν ἡμέραν ἡ Σουζάννα εἶπε στὸ πόδι, ἔχει τόσο δουλειές νὰ κάνει!.. Νὰ ἐτοιμάσῃ τὰ παιδιὰ γιὰ τὸ σχολεῖο, νὰ σκουπίσῃ, νὰ ξεσκονίσῃ, νὰ στρώσῃ τὰ κρεβάτια, νὰ τακτοποιήσῃ τὴν κουζίνα, νὰ μαγειρέψῃ... Ὡ! Ὁ ρόλος τῆς νοικοκυράς δὲν εἶναι καὶ τόσο εὐκολός!

Κι ἡ Σουζάννα ἀναστενάζει. Πρὶν παντρευθῇ ἀγαπᾶσε τόσο πολὺ τὴν γυμναστική... Κάθε πρωὶ, μόλις σηκωνόταν ἔκανε μισή ὥρα σουνδική. Ἐπὶ χρόνια δόκλι-ρα δὲν ἄφησε νὰ περάσῃ μέρα χωρὶς ν' ἀφιέρωσιν μισή ὥρα σ' αὐτὴ τὴν προσφιλή της ἀσχολήσῃ, χάρις στὴν ὁποία εἶχε ἀποκτήσῃ ἕνα σφιγτοδεμένο σῶμα, γεμάτο ὑγεία καὶ σφρίγος. Ἐπειτα ἐκείνες οἱ καθημερινές κούρ-σες μὲ τὸ ποδήλατο. Καὶ τώρα...

Τώρα οἱ δουλειές τοῦ σπιτιοῦ δὲν τὴν ἀοίουν νὰ ση-κώσῃ κεφάλι. Φυσικά, ἡ Σουζάννα δὲν δυσφορεῖ γιὰ τὰ νέα της καθήκοντα, γιὰτὶ εἶναι καλὴ σύζυγος καὶ καλὴ μητέρα. Ὡστόσο θὰ ἤθελε τόσο πολὺ νὰ τρέξῃ κάμποση ὥρα μὲ τὸ ποδήλατο, νὰ κάνῃ μερικές ἀσκήσεις σουνδι-κῆς ὑπὸ τὸ ἀνοικτὸ παράθυρο, νὰ πηδήσῃ μὲ τὸ σχοινάκι... Τί νὰ κάνῃ όμως; Δὲν ἔχει καθόλου ὥρα στὴ διάθεσή της. Καὶ παίρνοντας στωικά τὴν ἀπόφασή της ἀρτίζει τὴ σκούπα καὶ ἀρχίζει τὶς δουλειές τοῦ σπι-τιοῦ...

Οἱ δουλειές εἶναι τόσο πολλές, ὥστε φθάνει τὸ μεσημέρι καὶ ἡ Σουζάννα δὲν τὴν ἔχει καταλάβει. Ὅπως ἐπίσης δὲν ἔχει καταλάβει ὅτι σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ποὺ σκούπιζε, σφουγγάριζε, ξεσκόνιζε τινάζει καὶ ἄπλωνε ρούχα, ἔκανε τὴν ωραιότερη γυμναστική!..

Μάλιστα, ἀγαπητὴ μου Σουζάννα ἔκανες πρώτη τά-ξεως γυμναστική! Κι ἐπειδὴ κάνεις κάθε πρωὶ τὶς ίδιες δουλειές, τὸ σῶμα σου γυμνάζεται χωρὶς νὰ τὸ καταλα-βαίνῃς καὶ διατηρεῖ ὅλη τὴ νεανικὴ ορεσκάδα του. Ἄν σκεπτόσασιν κάθε πρωὶ στίς 10, πολὺ γρήγορα θὰ γέ-μιζες λίπη καὶ θὰ ἔχανες ὅλη τὴν εὐκίνησί σου...

Δὲν μὲ πιστεύεις, Σουζάννα; Γιατί χαμογελάς μὲ δυσ-πιστία; Προσέξέ με καὶ θὰ δῃς ὅτι δὲν εἶμαι καθόλου ὑ-περβολικός. Ἐνῶ ἐγὼ θὰ μιᾶς θαυμάζοντας τὴ λεπτὴ σι-λουέττα σου, ἐσύ συνέχισες τὶς δουλειές τοῦ σπιτιοῦ. Θὰ σοὺ ἀποδείξω ὅτι χωρὶς νὰ τὸ προσέχῃς, κάνεις τὶς ὡ-ραιότερες γυμναστικές ἀσκήσεις.

Ἀπὸ ποῦ ἀρχίζεις συνήθως; Ἀπὸ τὸ στρώσιμο τῶν κρεβατιῶν; Ἄς εἶναι. Σὲ παρακολουθῶ καθὼς στρώνεις τὸ κρεβάτι, καὶ παρατηρῶ τὴν κάθε σου κίνηση. Βοίσκε-σαι σὲ ἀπόσταση 50 ἐκατοστῶν τοῦ μέτρου ἀπὸ τὸ κρεβ-βάτι, μὲ τὰ πόδια ἀλύγιστα. Γιὰ νὰ βάλῃς τὰ σεντόνια καὶ τὰ σκεπάσματα κάτω ἀπὸ τὸ στρώμα, κάνεις κλίσεις τοῦ κορμοῦ καὶ τὰ χέρια σου τείνουνται πρὸς τὰ κάτω, ἐγγιζόντας πότε-πότε καὶ τὸ πάτωμα. Μὲ τὶς κινήσεις αὐτὲς διατηρεῖς ἀγαπητὴ μου ὅλη σου τὴν εὐλυγισίαν καὶ κάνεις μιὰν ἀσκήσιν παραπλήσιαν μὲ τὴν κάμψη τοῦ κορ-μοῦ πρὸς τὰ ἔμπροσ, χωρὶς λύγισμα τῶν γονάτων.

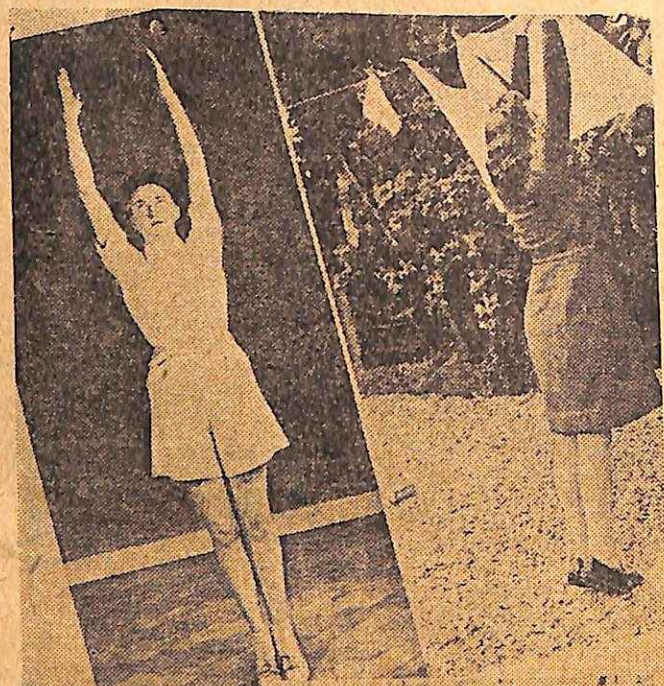
Τώρα ξεσκονίζεις τὰ πόδια μὲς καρέκλας, πού τὴν κρατᾷς ἀπὸ τὴν πλάτη. Μποῖς! Ὑπερόνα! Μὲ τὶς κι-νήσεις αὐτὲς ἀρκεῖτε τοὺς ὀσφυαλτοὺς καὶ τοὺς κοιλιακοὺς μὺς καὶ δυναμώνεις τοὺς μὺς τῶν μηρῶν. Κάνοντας κα-θηγητὴς τῆς γυμναστικῆς δὲν θὰ μπορούσες νὰ σοὶ δώσῃ τὸ παράγγελμα μὲς τέτοιες ὑπέροχες ἀσκήσεις...

Ὡ! Νά, καὶ κατὰ ἀκόμα πῶς ἐνδιαφέρον! Σὲ βλέπω πεσμένη στὸ πάτωμα «μὲ τὰ τέσσερα» γιὰ νὰ σφουγγα-ρίσῃς τὰ πλακάκια τῆς κουζίνας. Ἔρσεις Σουζάννα ὅτι ἡ στάση αὐτή, συνοδευμένη ἀπὸ βίαιες κινήσεις τῶν βρα-χιόνων σοὺ ἐξασφαλίζουν μιὰ σιλουέττα πού δὲν μπορεῖ νὰ σοὺ τὴν δώσῃ κανένας ὀδηγὸς καλλονῆς; Προσπάθησε μονάχα νὰ κιθῇς τὰ χέρια σου μὲ κάποιον ρυθμὸ καὶ θὰ δῃς πολὺ γρήγορα τὰ ἀποτελέσματα...

Πᾶμε τώρα στὸν κῆπο ὅπου ἐτοιμάζεις ν' ἀπλώσῃς στὸ σχοινὶ τὰ ρούχα γιὰ νὰ στεγνώσουν. Ἄν φροντί-σῃς νὰ δῇσῃς τὸ σχοινὶ λίγο ψηλά, θὰ ὑπογεωθῇς νὰ ση-κώθῃς στίς μύτες τῶν ποδιῶν, γιὰ νὰ τὸ φθάσῃς καὶ νὰ σηκώσῃς συγγρόνως τὰ χέρια σου ψηλά. Καμμιὰ γυμνα-στική, οὔτε ἡ σουνδική, δὲν μπορεῖ νὰ σοὺ κάνῃ τόσο καλὸ. Ἐμπρός, Σουζάννα, μὴ δυσφορεῖς! Ἀπλῶς κάθε μέρα ρούχα στὸ σχοινί!

Γενικά, ἀγαπητὴ μου, ὅλες οἱ δουλειές τοῦ σπιτιοῦ ἀ-ποτελοῦν συγγρόνως καὶ γυμναστικές ἀσκήσεις. Ἀκόμα καὶ τὸ πλυσίμο τῶν πιάτων καὶ ἡ τακτοποίησή τους στὸν ὑπνοδωμὸ καὶ τὸ σκούπισμα τῶν ποτηριῶν κτλ. κτλ. Μὴ δυσφορεῖς λοιπὸν, καθόλου καὶ πρόσεξε τὸ νοικοκυριό σου! Ἐτσι θὰ διατηρήσῃς τὶς γραμμές σου. Διαφορετικά, μὲ τὴν «ευτελεία» καὶ τὴν ξάπλα, πολὺ γρήγορα τὸ σῶμα σου θὰ παραμορφωθῇ!..

ZAN IPASX

Ο ΤΡΟΜΟΣ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

Η ΣΚΩΤΛΑΝ ΓΥΑΡ ΔΕΝ ΑΠΑΤΑΤΑΙ!...

Ἐκείνη τὴν ἡμέραν ἡ Σκώτλαν Γυὰρ ὤ-παρχε, ἕνα «Μουσεῖο ἐγκληματολο-γίας», τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται «Μαύ-ρο Μουσεῖο». Μέσα σὲ ὀλοφάντιστες δι-τρίνες περικλείονται τὰ πιὸ περίεργα καὶ τὰ πλέον ἐπερὶκτικὰ ἀντικείμενα καὶ ὁ πε-ρίεργος ἐπισκέπτης πληροφορεῖται ἀπὸ μι-κρές ἐπεξηγηματικές ἐτικέτες γιὰ τὴν σημασία τοῦ καθενός.

Ἀνάμεσα στίς ἐτικέτες αὐτὲς ὑπάρχει καὶ μιὰ ἐξαιρετικὰ περίεργη. Βρίσκεται κολλημένη στὴ θιτρίνα πού περικλείει μιὰ μεγάλη φέτα ἀπεξηραμένου ψωμοῦ καὶ ἕνα μακρὺ σχοινὶ γεμάτο κόμπους... Ἰδοὺ ἡ περίεργος ἐξήγησις τῶν περιέργων αὐ-τῶν πραγμάτων:

«Ὁ ἐπιθεωρητὴς τῆς Σκώτλαν Γυὰρ κ. Τζῆ Ντρίσκολ «ἐψάρεψε» ἕνα θολὸ πω-τὶνὸ πού ἔκανε τὴν τακτική του περιπο-λία στὸν Τάμεσι τὴν φέτα αὐτὴ τοῦ ψω-μοῦ. Τὴν κύτταξε ἀδιάφορα καὶ τὴν πέ-ταξε στὸ κατάστρωμα:

— Κάποιου μάγειρα θὰ τοῦ ἐξέφυγεν, εἶπε. Εἶναι βουτηγμένη σὲ φρέσκο καὶ ὡ-ραῖο βούτυρο.

Κατ', ὅμως εἶδε ἑαφνικά. Μιὰ μικρὴ με-ρίδα ψίχας ἀποσπάσθηκε ἀπὸ τὴν φέτα καὶ ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τῆς τρύπας αὐτῆς φάνη-κε νὰ δαίτην ἡ ἀκρὴ ἑνὸς σπάγγου.

Ὁ Τζῆ ἐσκυψε, τὸν τράβηξε καὶ τὸν κράτησε στὰ χέρια του σκεπτικός, τει-νώνοντας τὸν ἀνάμεσα στὰ δάχτυλά του.

— Ποιὸς διάολος ἐκοιμήδεσεν ἔτσι αὐ-τὸν τὸν σπάγγο!... μουρμούρισε.

Γιὰ λίγο εἶπνε σκεπτικός:

— Θηλιές καὶ κόμβοι... Κόμβοι καὶ θηλιές... Κρυπτογραφικό! Τί ἐννοεῖ ἄ-ραγε;

Καὶ ἑαφνικά τινάχθηκε:

— Γρήγορα γιὰ τὴν προκυμαία Οὐεστ-μίνστερ! διέταξε τὸν τιμονιέρη του. Γρή-γορα! Γιὰ τὸ δῶμα τοῦ Θεοῦ!..

Τί συνέβαινε;

ΤΟ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΣ ΖΗΝ

Ἡ Ροζίτα Βέστ εἶχε ρίξει, ἕνα βαρὺ σάλι στοὺς ὤμους τῆς γιὰ νὰ προτῆμψῃ ἐκεῖνο τὸ διμυλῶδες πρωινὸ τοῦς προσκε-κλημένους τῆς, οἱ ὁποῖοι περᾶσανε μιὰ ἐ-ξαιρετικὴ βραδυὰ μαζί της ἐπάνω στὸ ὡ-ραῖο γιῶτ. Κάλεσε τὸν γηραιὸ ὑπηρετὴ τῆς Τζῆκ ὕστερα καὶ τοῦ εἶπε:

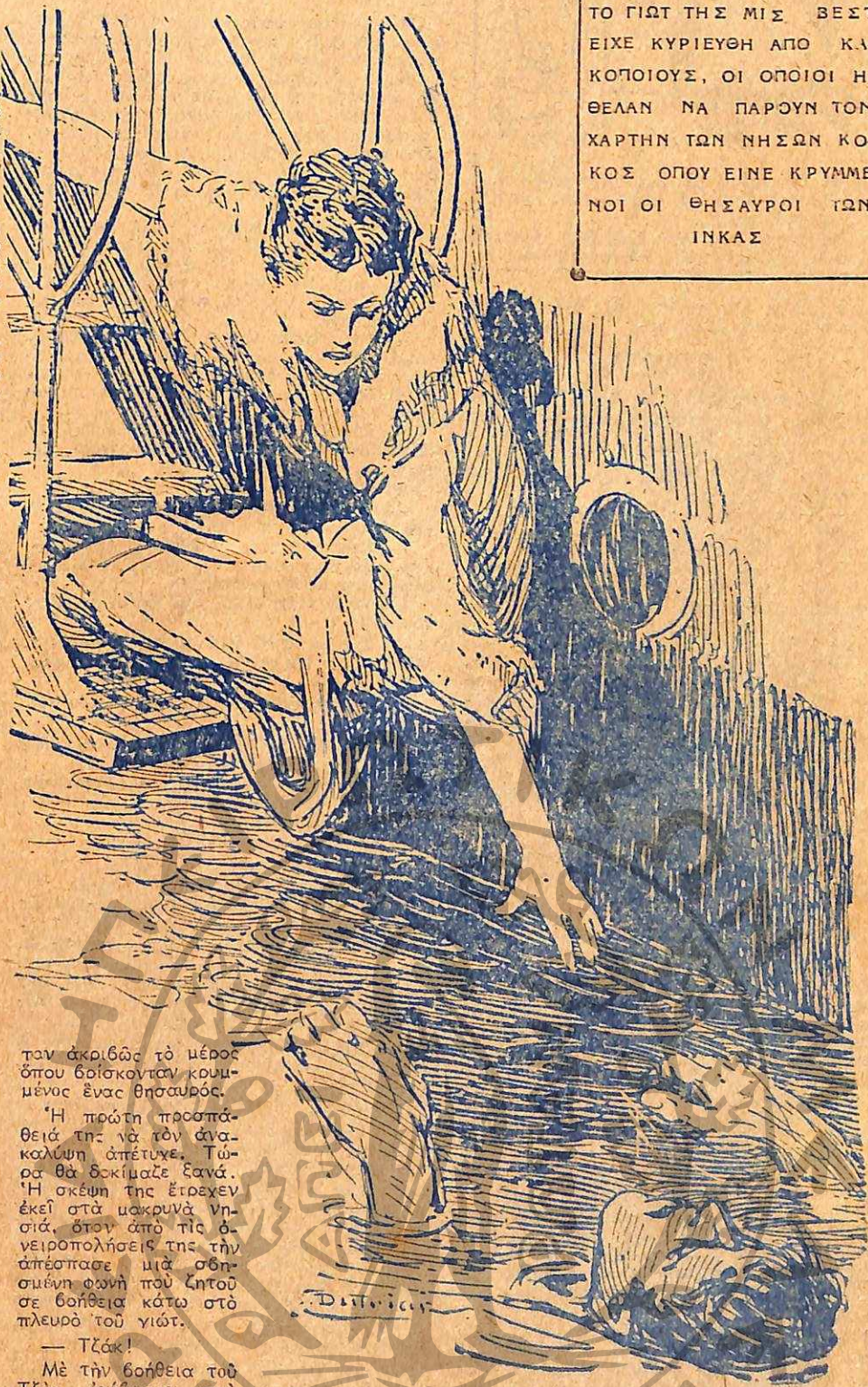
— Δὲν σὲ χρειάζομαι πιά! ἔχεις τί-ποτε νεώτερο ἀπὸ τὸν Ἀλμπέρ τὸν κα-μαριέρη; Ἡ ἀπρόοπτη αὐτὴ ἐξαφάνισις τοῦ μ' ἐκπλήσσει καὶ μὲ ἀνησυχεῖ.

— Ὁχι κυρία.

— Καλὰ, πῆγαινε!

— Καληνύχτα σας κυρία!

Ἡ Ροζίτα Βέστ ἀκούμπησε στὴν κου-παστή. Ὁνειροπολοῦσε. Ἐκατομμυριοῦ-χος, μόλις 20 χρονῶν, ἀδριασμένη ἀπὸ τὸν κύκλο τῶν ἀριστοκρατῶν πού τὴν πε-ρικύκλωναν γιὰ τὴν προίκα τῆς, ἀρμάτω-σεν ἕνα γιῶτ καὶ ἔφυγε γιὰ τὰ μακρινὰ ὀνειρώδη νησιά τῶν Ἰνδιῶν. Μόλις εἶχεν ἐπιστρέψει ἐπείτῃ ἀπὸ τριετὴ ἀπουσίαν, στὸ Λονδίνο καὶ κάλεσε σὲ μιὰ φιλικὴ ἐ-σπερίδα τοὺς παλινοὺς γνωστούς τῆς καὶ τὸ ἀριστοκρατικὸ συγγενολόγι τῆς. Θὰ ἐ-φευγε πάλι. Τὰ νησιά ἐκεῖνα τὴν εἶχαν μαγεύῃ. Ἡ ἀριστοκρατικὴ κοινωμία τοῦ Μάυφάου δὲν τὴν κρατοῦσε. Τὴν παραμο-νὴ τῆς ἐσπερίδος αὐτῆς ἐξαφανίσθηκεν ὁ καμαριέρης Ἀλμπέρ. Αὐτὴ ἡ ἀπότομη ἐ-ξαφάνισις δὲν ἦταν μόνον μυστηριώδης, ἀλ-λά καὶ ἀνησυχητικὴ. Ὁ Ἀλμπέρ ἤξερε ὅτι ἡ Ροζίτα εἶχε στὴν κατοχὴ τῆς ἕνα χάπτι τῶν νήσων Κοκό, ὅπου σημειώνον-

ΤΟ ΓΙΩΤ ΤΗΣ ΜΙΣ ΒΕΣΤ
ΕΙΧΕ ΚΥΡΙΕΥΘΗ ΑΠΟ ΚΑ-
ΚΟΠΟΙΟΥΣ, ΟΙ ΟΠΟΙΟΙ Η-
ΘΕΛΑΝ ΝΑ ΠΑΡΟΥΝ ΤΟΝ
ΧΑΡΤΗΝ ΤΩΝ ΝΗΣΩΝ ΚΟ-
ΚΟΣ ΟΠΟΥ ΕΙΝΕ ΚΡΥΜΜΕ-
ΝΟΙ ΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ ΤΩΝ
ΙΝΚΑΣ

τὸν ἀκριβῶς τὸ μέρος
ὅπου δόσκονταν κρυμ-
μένος ἕνας θησαυρός.

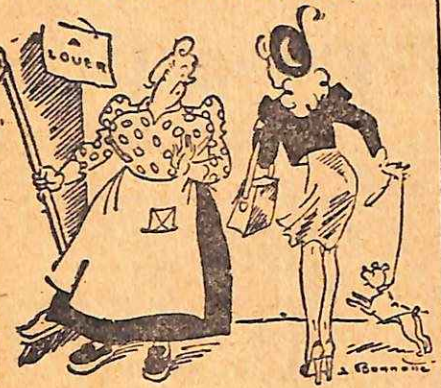
Ἡ πρώτη προσπά-
θειά της νὰ τὸν ἀνα-
καλύψῃ ἀπέτυχε. Τώ-
ρα θὰ δοκίμαζε ξανά.
Ἡ σκέψη τῆς ἔτρεχεν
ἐκεῖ στὰ μακρινὰ νη-
σιά, ὅπου ἀπὸ τὶς ἀ-
νειροπολήσεις τῆς τὴν
ἀπέσπασε μιὰ σδη-
σιμένη φωνὴ πού ἔπαι-
ζε βόθρεα κάτω στὸ
πλευρὸ τοῦ γιῶτ.

— Τζῆκ!

Μὲ τὴν βοήθεια τοῦ
Τζῆκ ἀνέβασαν στὸ
κατάστρωμα ἕνα μισο-
πνιγμένο νέο. Μέσα
στὸ πολυτελὲς «καρὸς» ἐκπλῶσαν τὸν ναυ-
αγὸ καὶ γιὰ πρώτη φορὰ ἡ Ροζίτα ἐνοιῶ-
σε νὰ ἐμπνούν μὲς τῆς μητρικῆς αἰσθή-
μας. Περιποιήθηκε τὸν νεαρό, ὁ ὁποῖος
δὲν ἄργησε νὰ συνέλθῃ. Τῆς δῆλωσεν ὅτι

Ἡ Ροζίτα Βέστ ἀνέσυρε τὸν νέο πού πνιγόνταν...

πεινούσε καὶ θέλησε νὰ πνιγῇ γιὰ νὰ ἀ-
παλλαγῇ ἀπὸ τὴν ἀθλια ζωὴ του.
Ἡ Ροζίτα τὸν κύτταξε στοργικά καὶ
ὅταν ἀπεχώρησε στὴν καμπίνα τῆς γιὰ
νὰ κοιμηθῇ θυμόταν τὰ πράσινα καὶ τὰ

‘Η θυρωρός: ‘Ο ιδιοκτήτης δεν νοι κιάζει δωμάτια σε δεσποινίδες που ζουν μόνες τους...
‘Η δεσποινίς: Μά εγώ κάθε βράδυ φέρνω και κύποιον για συντροφιά!...

τεινά μάτια του νέου που ήταν γεμάτα αγάπη κι ευγνωμοσύνη.

ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Πώς ύστερα από δυο ώρες βρεθήκανε κλεισμένοι στην αποθήκη τροφίμων ό νεαρός Βάλλας, ό νουαγός, και ή Ροζίτα Βέστ; Μυστήριο! ‘Ησαν κλειδωμένοι απ’ έξω και ό Βάλλας είχε μια φοβερή πληγή στο μέτωπο.

— Τί συμβαίνει; ρώτησαν εκείνη. Ντροπισμένοι με χαμηλωμένο τό βλέμμα, ό Βάλλας εξηγήθηκε: Δέν ήθελε καθόλου νά πεθάνη. Προσποίησαν ήσαν ή αυτοκτονία του. ‘Ενα κόλπο για νά μπορούσαν νά βρεθί μεσα στο γιότ.

— Για ποιά σκοπό; Τόν χρησιμοποιούσε μια σπείρα ή όποια ήξερεν ότι ή κ. Βέστ είχε τόν χώρο τη, για τόν θησαυρό. ‘Ο καμαριέρης ‘Αλμπέρ άπαχθείς από τήν σπείραν είχαν άποκαλύψει ότι ό χάρτης κρύβονταν σ’ ένα μυστικό συρτάρι της καμπίνας της.

— Χμ! Τόν είχα κρύψει, άλλοι!.. ‘Η εξεάνισις του ‘Αλμπέρ μ’ έκανε νά ύποψισθώ... Λοιπόν; ‘Ο Βάλλας εξηκολούθησε:

— ‘Ηλθαν στο γιότ νά με βρουν οι κα κουργιοι και έπειδή δέν θέλησα νά τούς βοηθώσω...

— Γιατί; Είσατος τόσο καλή!... ‘Η Ροζίτα χαμογέλασε: — Συνέχισε!

— Μ’ έκτύπησαν και σάς έχλωροφώμισαν... Τό φάξιμο όμως δεν είχε κανένα αποτέλεσμα και γι’ αυτό μάς κλείσανε εδώ... Τό γιότ πλέει τώρα προς τήν έξοδο του Τάμεσι... Είνε στα χέρια τής σπείρας...

— Καί τώρα; — Πρέπει νά ειδοποιήσουμε τήν άστυνομία.

— Πώς όμως; — ‘Εχω μια ιδέα... Πήρεν ένα μακρύ σπάγγο και άρχισε νά δένει κόμβους. ‘Επειτα έκοψε μια χονδρή φέτα ψωμιού, άνοιξε μια τρύπα και έχωσε τόν σπάγγο μέσα. ‘Αφού τήν άλειψε με παχύ στρώμα βουτύρου τήν έβριζεν από τό φινιστρίνι στην θάλασσα:

— Καλή τύχη! Καί είχαν πραγματικώς τύχη. ‘Ο Τζιμ Ντρίσκολ βρήκε τήν φέτα και διάβασε τό τηλεγράφημα που σχηματίσανε οι κόμβοι με τό σύστημα Μόρε: «Σπεύσατε. ‘Αποβάθρα Ουεστμίνστερ. Γιώτ ‘Ασία. Είς χείρας κακούργων. Είμεθ, αίχμαλώτοι.»

‘Η Σκώτλαν Γουάρ περίμενε τό γιότ εις τήν έξοδο του Τάμεσι. Αί άστυνομικαί άτμάκατοι τό περιέζωσαν και συνέλαβαν τούς κακοποιούς.

‘Ετσι ελευθερώθηκε ή μίς Ροζίτα Βέστ.

HAL PINE

Θύελλα σέ μητρική καρδιά

Του ΤΖΑΙΗΜΣ ΚΑΙΗΝ

1208

Πέρασε κάμποσος καιρός. ‘Η Μίλντρεντ, κυρία Μπέραγκον τώρα, ήταν εγκατεστημένη στο παλιό άρχοντικό μέγαρο του συζυγου της, που άνακαινίσθηκε τελείως. Οι σχέσεις της όμως με τόν Μόντε κάθε άλλο ήσαν παρά συζυγικές. ‘Ηταν γυναιά του μονάχα για τά μάτια του κόσμου. Στο σπίτι ό καθένας έμενε στο διαμέρισμά του κι έκανε δική του ζωή, ανεξάρτητη χωρίς νά ενδιαφέρεται ό ένας για τόν άλλον.

‘Ενα πρωί, ή Λότη ή πιστή μαύρη κα μαριέρα άνήγγειλε στη Μίλντρεντ τήν έπίσκεψη του Μπέρτ Πήρς, του πρώτου συζυγου της. ‘Η είδηση έχοροποίησε πολύ τήν πονεμένη γυναίκα που έτρεξε άμέσως στο σαλόνι.

— Γειά σου, Μπέρτ! του είπε άπλώνοντας τό χέρι της με έγκαρδιότητα. Χαίρω, πολύ που σε βλέπω.

‘Ο Μπέρτ που μέχρις εκείνη τή στιγμή ήταν μωδιασμένος ξεθάρρεψε: — ‘Αλήθεια; είπε. Δέν θυμωσες που ήρθα, Μίλντρεντ; Φοδόμουνά τόσο, ξέρεις...

‘Η Μίλντρεντ γέλασε. — Κάθισε, του είπε και τούδειξε μια πολυθρόνα. Θά πής κάτι;

— Εύχαριστώ, είπε εκείνος. Δέν πίνω, δουλεύω πολύ σκληρά τώρα τελευταία κι άποφύγω κάθε κατάχρηση.

‘Υστερα ρίχνοντας ένα βλέμμα γύρω του είπε:

— Ζήε μέσα σε άφάνταστη πολυτέλεια, Μίλντρεντ! Τό σπίτι σου είναι παραμυθένιο!

Και χαμηλώνοντας τή φωνή του ρώτησε:

— Μίλντρεντ, θά σοι φανώ λίγο άδιάκριτος; Τόν άγκατάς αυτόν που πήρε;

‘Η Μίλντρεντ γύρισε τό πρόσωπό της προς τό παράθυρο για νά μή τήν βλέπει ό Μπέρτ και είπε:

— ‘Αφού τόν παντρεύθηκα!

‘Ο Μπέρτ επέμεινε:

— ‘Απάντησε μου! Τόν άγκατάς;

Αυτή τή φορή ή Μίλντρεντ κατάλαβε ότι, δέν μπορούσε νά ξεφύγει. Και είπε:

— ‘Οχι, καί τόσο. Συνεννοούμεθα όμως... Σκέφθηκα ότι αν έφευγα από κείνο τό σπίτι κι έρχόμουν εδώ... με μια γενική έπισκευή... Σκέφθηκα ότι ή Βέτα θά έρχότανε πάλι κοντά μου...

— Καλά τό φαντάσθηκα, είπε τότε ό Μπέρτ. Γι’ αυτό τόν παντρεύθηκες, Μίλντρεντ. Μόνο γι’ αυτό!...

Τά μάτια της Μίλντρεντ δούρκωσαν.

— Ναί, Μπέρτ, είπε, μόνο γι’ αυτό. Νάξερεις πόσο συχαίνομαι αυτόν τόν άνωπο! Δέν μπορούσα όμως νά κάνω διαφορετικά. ‘Επρεπε νά ξαναφέρω τή Βέτα κοντά μου... Καί ήξερα πολύ καλά τί ήταν εκείνο που μπορούσε νά τήν ξαναφέρει. Μου τότε καθαρά εκείνο τό βράδυ, στο καμαρίνι της... ‘Εμένα, μαμά, μου άρέσει ή ζωή τού Μόντε... ‘Αλλά δυστυχώς δέν μπορείς νά μου τήν προσφέρης!

‘Υστερα συμπλέκοντας τά χέρια της έκετευτική στο στήθος της, προσέθεσε:

— Μπέρτ, δέν πιστεύω νά με κατακοίτης. Δέν ήταν δυνατόν νά αφήσω τή Βέτα σε κείνο τό καταγώγιο...

— Φυσικά όχι! είπε ό Μπέρτ. ‘Αλλωστε όλοι μας φροντίζουμε γι’ αυτήν. Καί τώρα κύτταξε από τό παράθυρο, Μίλντρεντ, νά δής τί σου έφερα... Είνε τό γαμήλιο δώρο...

‘Η Μίλντρεντ έτρεξε στο παράθυρο και κύτταξε κάτω στον κήπο. ‘Αμέσως τό πρό

σωπό της φωτίσθηκε από μια χαρούμενη λάμψη. Είχε δή τή Βέτα, τήν κόρη της, που δολταρίσε στη θέση της σκάλας!

— Μπέρτ! φώναξε ή Μίλντρεντ. Μου τήν έφερες; ‘Ο! Πώς νά σε εύχαριστήσω!... Τήν περίμενα τόσο καιρό!...

‘Ο Μπέρτ εξηγήθηκε:

— Με κάλεσε μόνη της. Τάχα για κα ποιά ύπόθεση. Μόλις πήγα όμως κατάλαβη ότι ήθελε νά έλθω κοντά σου.

— Πές της νά έλθω μέσα, Μπέρτ!

‘Εκείνος πλησίασε στο παράθυρο και φώναξε τήν κόρη του. Σε μισό δευτερόλεπτο ή Βέτα βρισκόταν επάνω κι έπεφτε στην ορθάνοιχτη άγκαλιά της μητέρας της.

— ‘Ηθελα νά έλθω πριν τρεις-τέσσερις έβδομάδες, ψιθύρισε, αλλά δισταξα, μαμά. ‘Αλλάξα πολύ τώρα... Δέν θά σου ξαναμιλήσω άσχημα...

‘Η Μίλντρεντ σκούπισε τά μάτια της: — Κι εγώ είπα λόγια που δέν έπρεπε, Βέτα, είπε. ‘Ας τά ξεχάσουμε!...

‘Υστερ’ από αυτή τήν τυπική στιχομυθία, ή Βέτα ξανάγινε αυτό που ήταν πάντοτε. Και είπε:

— Τί ώραίο που είναι τό μέγαρό μας, μητέρα!...

Τήν ίδια όμως στιγμή σταμάτησε γιατί τήν προσοχή της τήν τράβηξε κάποια άλλη έμφάνιση. ‘Ο Μόντε Μπέραγκον που κατέβαινε κείνη τήν ώρα από τό διαμέρισμά του...

‘Ηταν πάντοτε ό ίδιος. Κομψός, περιποιημένος, με ύφος κουρασμένο και όπως συνήθως άναίδης. Μόλις είδε τή Βέτα, σταμάτησε, πήρε έκφραση χαράς και θαυμασμού μαζί και είπε:

— ‘Αδύνατο νά τό πιστέψω! Γι’ορτάζουμε λοιπόν τήν έπιστροφή του ‘Ασώτου; Πρέπει νά σφάξουμε τόν μόσχο τόν σιευτό!...

Και πλησιάζοντας τή Βέτα, της έσφίξε θερμά τό χέρι.

— ‘Εκείνη είχε συγκινηθή.

— Κλαίει που με ξαναβλέπεις, λοιπόν; της είπε ό Μόντε. ‘Ελα, σταμάτα τώρα.

‘Εκανες πολύ καλά που ήλθες νά μάς δής!

— ‘Η Βέτα θά μείνι εδώ! είπε ή Μίλντρεντ που μέχρις εκείνη τή στιγμή έμενε άμυλητη.

‘Η Βέτα έρριξε μια τσαχπίνικη ματιά στον Μόντε και είπε, μισοκλείνοντας τό μάτι:

— Θά μείνω εύχαρίστως... ‘Αν δέν έχη αντίρρηση ό Μόντε...

— Καμιά αντίρρηση! φώναξε εκείνος. Πάντως δέν θά με φωνάξινε μπαμπά!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 11.

‘Η Βέτα ξαναβρήκε όλα τά περασμένα μεγαλεία της. ‘Εγκατεστημένη στο μέγαρο τών Μπέραγκον με μόνιμο καθυλιέρο τόν Μόντε, έρνάοιχε μια ζωή άσάντατης κραυγής. ‘Ο Μόντε τρυγώντας τώρα άλύπητα τό μερίδιο τών κερδών που του άναλογούσε στις έπιχειρήσεις της Μίλντρεντ, πετούσε τά λεοτά κυριολεκτικώς με τίς δυο χούφτες, τελείως άσυλλόγιστα ικανοποιώντας κάθε στιγμήόιο καπρίτσιο δικό του και της Βέτας.

‘Η Μίλντρεντ τάβλεπε όλα αυτά κι έκλεινε τά μάτια. ‘Η άδυναμία της για τήν κόρη της είχε φθάσει στο κατακόρυφο. ‘Εβλεπε καθαρά τόν κατήφορο, αλλά φοβόταν νά μιλήσει. ‘Επρεμε μίπως ή Βέτα θυμώση και τής φύγει πάλι... Κι έδινε διαρκώς... Έδινε, έδινε, πλήρωνε άύγγνωστα όλους τούς λογαριασμούς που έχόντανε για διάφορα φώνια της κόρης της. ‘Ος που ένα βράδυ...

‘Η Μίλντρεντ τάβλεπε όλα αυτά κι έκλεινε τά μάτια. ‘Η άδυναμία της για τήν κόρη της είχε φθάσει στο κατακόρυφο. ‘Εβλεπε καθαρά τόν κατήφορο, αλλά φοβόταν νά μιλήσει. ‘Επρεμε μίπως ή Βέτα θυμώση και τής φύγει πάλι... Κι έδινε διαρκώς... Έδινε, έδινε, πλήρωνε άύγγνωστα όλους τούς λογαριασμούς που έχόντανε για διάφορα φώνια της κόρης της. ‘Ος που ένα βράδυ...

‘Η Μίλντρεντ τάβλεπε όλα αυτά κι έκλεινε τά μάτια. ‘Η άδυναμία της για τήν κόρη της είχε φθάσει στο κατακόρυφο. ‘Εβλεπε καθαρά τόν κατήφορο, αλλά φοβόταν νά μιλήσει. ‘Επρεμε μίπως ή Βέτα θυμώση και τής φύγει πάλι... Κι έδινε διαρκώς... Έδινε, έδινε, πλήρωνε άύγγνωστα όλους τούς λογαριασμούς που έχόντανε για διάφορα φώνια της κόρης της. ‘Ος που ένα βράδυ...

‘Η Μίλντρεντ τάβλεπε όλα αυτά κι έκλεινε τά μάτια. ‘Η άδυναμία της για τήν κόρη της είχε φθάσει στο κατακόρυφο. ‘Εβλεπε καθαρά τόν κατήφορο, αλλά φοβόταν νά μιλήσει. ‘Επρεμε μίπως ή Βέτα θυμώση και τής φύγει πάλι... Κι έδινε διαρκώς... Έδινε, έδινε, πλήρωνε άύγγνωστα όλους τούς λογαριασμούς που έχόντανε για διάφορα φώνια της κόρης της. ‘Ος που ένα βράδυ...

‘Η Μίλντρεντ τάβλεπε όλα αυτά κι έκλεινε τά μάτια. ‘Η άδυναμία της για τήν κόρη της είχε φθάσει στο κατακόρυφο. ‘Εβλεπε καθαρά τόν κατήφορο, αλλά φοβόταν νά μιλήσει. ‘Επρεμε μίπως ή Βέτα θυμώση και τής φύγει πάλι... Κι έδινε διαρκώς... Έδινε, έδινε, πλήρωνε άύγγνωστα όλους τούς λογαριασμούς που έχόντανε για διάφορα φώνια της κόρης της. ‘Ος που ένα βράδυ...

‘Η Μίλντρεντ τάβλεπε όλα αυτά κι έκλεινε τά μάτια. ‘Η άδυναμία της για τήν κόρη της είχε φθάσει στο κατακόρυφο. ‘Εβλεπε καθαρά τόν κατήφορο, αλλά φοβόταν νά μιλήσει. ‘Επρεμε μίπως ή Βέτα θυμώση και τής φύγει πάλι... Κι έδινε διαρκώς... Έδινε, έδινε, πλήρωνε άύγγνωστα όλους τούς λογαριασμούς που έχόντανε για διάφορα φώνια της κόρης της. ‘Ος που ένα βράδυ...

‘Η Μίλντρεντ τάβλεπε όλα αυτά κι έκλεινε τά μάτια. ‘Η άδυναμία της για τήν κόρη της είχε φθάσει στο κατακόρυφο. ‘Εβλεπε καθαρά τόν κατήφορο, αλλά φοβόταν νά μιλήσει. ‘Επρεμε μίπως ή Βέτα θυμώση και τής φύγει πάλι... Κι έδινε διαρκώς... Έδινε, έδινε, πλήρωνε άύγγνωστα όλους τούς λογαριασμούς που έχόντανε για διάφορα φώνια της κόρης της. ‘Ος που ένα βράδυ...

‘Η Μίλντρεντ τάβλεπε όλα αυτά κι έκλεινε τά μάτια. ‘Η άδυναμία της για τήν κόρη της είχε φθάσει στο κατακόρυφο. ‘Εβλεπε καθαρά τόν κατήφορο, αλλά φοβόταν νά μιλήσει. ‘Επρεμε μίπως ή Βέτα θυμώση και τής φύγει πάλι... Κι έδινε διαρκώς... Έδινε, έδινε, πλήρωνε άύγγνωστα όλους τούς λογαριασμούς που έχόντανε για διάφορα φώνια της κόρης της. ‘Ος που ένα βράδυ...

‘Η Μίλντρεντ τάβλεπε όλα αυτά κι έκλεινε τά μάτια. ‘Η άδυναμία της για τήν κόρη της είχε φθάσει στο κατακόρυφο. ‘Εβλεπε καθαρά τόν κατήφορο, αλλά φοβόταν νά μιλήσει. ‘Επρεμε μίπως ή Βέτα θυμώση και τής φύγει πάλι... Κι έδινε διαρκώς... Έδινε, έδινε, πλήρωνε άύγγνωστα όλους τούς λογαριασμούς που έχόντανε για διάφορα φώνια της κόρης της. ‘Ος που ένα βράδυ...

Μουμούτ και Μπεατρίς

Του ΑΝΡΥ ΦΑΛΚ

‘Ηταν φίλες οι δυο άμωρες κοπέλλες. Μά ή Μουμούτ, είτε από άδεξιότητα είτε από άτυχία δέν κατάφερνε νά έχη παρά πολύ σπάνια φίλους. Είω ή Μπεατρίς είχε πάντοτε καλούς και πλούσιους. Καθόταν σ’ ένα ώραίο ισόγειο μιας πολυκατοικίας και ή Μουμούτ πηγαινε συχνά τό μεσημέρι νά φάη μαζί της. Μια μέρα τής είπε:

— Κάνεις πολύ λιγώτερο κόπο από μένα νά βρής θαυμαστές... Πηγαίνεις σπάνια στα γτάσιγκ και στα μπαρ... περνάς τόν καιρό σου καπνίζοντας τσιγάρα και κυττάζοντας τσιγουρίνα... είσαι μάλλον τεμπέλα... —

‘Η Μπεατρίς, μια άμωρη ξανθούλα της άπότησε με χαρούμενη φωνή, λιγάκι ειρωνική:

— Τεμπέλα εγώ; Σκέφθηκα άγα πητή μου και βρήκα τόν τρόπο νά γνωρίζωμαι με έπίσημους ανθρώπους χωρίς μεσίτες και χωρίς νά τούς παίρνω από καμ μια άλλη. Είμαι, όπως θά έχης παρατηρήσει πάντα ξένοι και όπως πρέπει.

— Καί πώς τά καταφέρνεις; ρώτησε ή Μουμούτ έκπληκτη και περιεργή.

‘Ο τρόπος που μεταχειρίζομαι δέν είναι τίποτα, και μόλατα αυτά είναι πολύ σπουδαίος είπε ή Μπεατρίς. Τά παν είναι νά σούρρη ή ιδέα. ‘Ακουσε και έπωφελησού κι έσύ από αυτά που θά σου πω. Κάθε μέρα διαβάω προσεχτικά τά περιοδικά που περιγράφουν τήν κοσμική κίνηση. Κάθε μέρα καταλαβαίνεις, δηλαδή, όταν χρειάζομαι καινούργιο φίλο. Τώρα και τρεις μήνες τά διαβάω μονάχα για νά σκοτώσω τόν καιρό μου, γιατί έχω συνδεθεί με τόν Χάρρυ - Ουίλιαμ Τέννισον, τόν βασιλέα τών πανταλινιών στη Φιλαδέλφεια. Καί τώρα θά σου πω πως έκαμα τή γνωριμία του, και θά ίδης πόσο άπλο είναι. Μεσα στους ‘Αμερικανούς που ήρθαν πρό όλίγου καί κάθισαν στο ξενοδοχείο «Τριόμφ - Πάλλας» δάλεξα τό όνομα Τέννισον, πρώτο γιατί διάβασα πως ήταν πλούσιος πολύ και δεύτερο γιατί ταξίδευε μόνος—δούσε δέν ταξίδευουν μόνον καταλαβαίνεις πως δέν τούς λαμβάνω ύπ’ όψει μου. Καί τού έγραφα τό γράμμα που είχα γράψει πριν από ένα χρόνο στον Ντίν Μανουέλ Φερναντέζ και πριν από δύο χρόνια στον σέρ Ντάνιελ Χορπάζ. Πάρε τό γράμμα και διάβασέ τό.

‘Η Μπεατρίς άνοιξε ένα συρτάρι του γραφείου της και έβασε στη Μουμούτ ένα γράμμα. ‘Η Μουμούτ διάβασε:

«Πολυαναγνημένο μου φίλε,

‘Από τίς έφημερίδες έμαθα τήν άφιξη σου στο Παρίσι. Είνα για μένα μια άληθινή νασά, γιατί δέ μπορώ νά ξεχάσω τίς θαυμάσιες ώρες που χωρίς σ’

έσένα πέρασα στην ώραία πόλη...»

‘Η Μουμούτ έπαψε τό διαβάσμα και κύτταξε τή Μπεατρίς. Γιατί πρέλειψες τό όνομα τής πόλης;

— Φυσικά! Βάζω τήν πόλη από τήν όποια έχομαι αυτός που θά λάβη τό γράμμα. Στο Χάρρυ έβαλα τήν Φιλαδέλφεια, στον Φερναντέζ τή Χαβάνα και στο σέρ Ντάνιελ τήν Καλικούτα. Διάβασε πιά κάτω.

‘Η Μουμούτ διάβασε. «Θέλετε νά μου κάνετε τήν εύχαρίστηση νάρθετε στο σπίτι μου νά πούμε ένα ποτηράκι πορτό τήν...»

— Βάζω τήν ημερομηνία έξήγησέ ή Μπεατρίς, προσέθετο έναν ευγενικό και τρυφερό και ρετισμό καί υπογράμω... —

— Καί κατόπιν;

— Καί κατόπιν φυσικά βλέπει ό παραλήπτης ότι τό γράμμα προέρχεται από μια άγνωστη... —

— Καί παρ’ όλα αυτά σου άπαντά;

— Δέν ξέρεις λοιπόν πως ή περιέργεια και ή ανάγκη για περιπέτειες κάνει τούς άντρες όχι μόνον ν’ απαντούν, αλλά και νά σπεύδουν νά δέχονται τήν πρόσκλησή μου; Ρωτούν τόν έαυτό τους ποιά νάνα τάχα αυτή ή Γαλλίδα που ρωμίζει πως τούς έγνωρίσε στην πατρίδα τους προαισθάνονται κάποια έλκυστική περιπέτεια γίνονται άνυπόμονοι. Έρχονται και έπειτα...

‘Επειτα τούς κρατώ καλά. ‘Οταν τούς βλέπω για πρώτη φορά δείχνω μια ζωρή άπογοήτευση και φανάζω:

‘Αχ κύριε, δέν είσθε σεις που είδα στη Χαβάνα... ή στην Καλικούτα... ή στη Φιλαδέλφεια... —

‘Ηταν άσφαλώς κάποιος που τόλμισε νά πέρη τ’ όνομά σας, και νά παρουσιάσθι αντί για σάς. Είμαι καταστενωχωρημένη γι’ αυτή τήν παρεξήγηση... Τόσο περισσότερο μάλιστα, που εκείνος ό Φερναντέζ... ή ό σέρ Ντάνιελ... ή ό Τέννισον... δέν είναι ίχνοσ από τή γοητεία σας... Οι κύριοι κολακεύονται παρηγορούνται γίνονται έπιθετικοί... κι έγω στο τέλος ύποχωρώ... Καί όταν ύποχωρώ γίνομαι έντελώς ήσυχη...

‘Εχω νικήσει! Είνε πολύ σπάνιο νά μη γίνι έτσι με κάθε κύριο που τού στέλνω τό γράμμα αυτό. Καί ή φίλια μας διαρκεί έν όσο αυτός βρασκεύει στο Παρίσι. Αυτό, μικρή μου είναι τό μυστικό μου... Τώρα πρέπει νά μου ύποσχεθής πως δέ θά γράψης σε κανέναν ξένο περιωπή, χωρίς προηγουμένως νά με ειδοποιήσης. Οί συμπτώσεις στη ζωή είναι συχνές και μπορεί νά τύχη νά στείλω με καί οι δυο τό γράμμα μας στο ίδιο πρόσωπο.

‘Η Μουμούτ τό ύποσχεθηκε, τήν εύχαρίστησε υ’ άλη τήν και καδιά, ύπασε τή φίλη της και γύρισε πάλι μετά όχτώ ημέρες με παραμυωμένο όμως πρό-

Ραδιόφωνο και λυχνίες

Πρό ήμερών βρέθηκε ζητώντας κάποια πληροφορία σ’ ένα κατάστημα ραδιοφώνων καί άκουσα έναν υπάλληλο νά παρ’ικιά και ‘Αμερικάνικα. Μια λήη σε κάποιον ύποψήφιο πελάτη μεταξύ τών άλλων, ύπερ του προτεινομένου ραδιοφώνου: «Καί έκτός αυτού, κύριε, τό ραδιόφωνο αυτό έχει πέντε ευρωπαϊκές λυχνίες. Επειτα αυτές δέν είναι, σών τις άμερικανικές. Για νά τό καταλάβετε καλύτερα δέν έχω τε παρά νά δήςτε τίς τιμές τών λυχνιών. Ένώ μια άμερικανική κοστίζει 10—15 χιλ., μια ευρωπαϊκή κοστίζει 25—35 χιλ». Καί μ’ αυτό τό «άκαταμάχητο» επιχειρημαπροέγνηση στον πελάτη έκφρασι θαυμασμού γιά τίς μέν και οίκτου γιά τίς άλλες. Αιτά μούφεραν στο μυαλό τίς ρεκλάμες μιας ώρισμένης εταιρίας πριν άπ’ τόν πόλεμο. ‘Ελεγε λοιπόν ή ρεκλάμα: «Μια λυχνία τέλε φούνκεν=τρείς ‘Αμερικάνες» (ίσως και πέντε, μά δέν θυμάμαι) και έβλεπε κανείς μια ζυγαριά πούχε από τή μια μεριά μια λυχνία ευρωπαϊκή και από τήν άλλη 3 σκιές άμερικανικών. Πιστεύω ότι θά τό θυμάστε όλοι. ‘Επίσης μούρθε στο μυαλό ένας κατασηματωμένος ραδιοφώνων που όταν εύρισσε δυσκολία φώναζε τόν τεχνίτη του ό όποιος διαβεβαίωνε τόν πελάτη ότι οι ευρωπαϊκές λυχνίες είναι μεγάλες, έχουν πολλές εσχάρες καί άλλα πολλά, ενώ οι διστυχες οι άμερικανικές... Καί οι πελάτες οι καυμένοι βλέποντας τίς διαφημίσεις, άκούγοντας τίς διαβεβαιώσεις τών... 12 λυχνιών πολύ πιά είσιν είδικών και οι περισσότεροι έκαναν όπως κάποιος γνωστός μου που προτίμησε νά πάρη ένα ευρωπαϊκό ραδιόφωνο 3 λυχνιών με άνάδρασι παρά ένα άμερικανικό 5 λυχνιών υπερτερούμενο ποιήαν τήν ίδια τιμή, και ό όποιος ήταν κατεχαρακτημένος διότι είχε ραδιόφωνο με άπόδρασι 4 λυχνιών... Καί γεννάται ή άπορία: πού βασανίζει πολλούς που θέλουν νά αγοράσουν ραδιόφωνο; Είναι τόσο τεραστίνη ή διαφορά και ή πόσο οδός τής ευρωπαϊκής τεχνικής απέναντι τής ‘Αμερικανικής; Βεβαίως όχι. ‘Η τεχνική λίγο—πολύ προοδεύει άνάλογα

σ’ όλο τόν πολιτισμένο κόσμο. ‘Υπάρχουν καλά, μέτρια καί άσχημα ραδιόφωνα, εύρωπαί και ‘Αμερικάνικα. Μια αυτό εξαρτάται από τά υλικά που έχει ένα ραδιόφωνο. ‘Υπάρχουν φυσικά ευρωπαϊκά καί λυχνίες κατά τί καλύτερες από άγνώστες άμερικανικές όπως και τό αντίθετο. ‘Αλλά ή πάρχει πολύ μεγάλη διαφορά απ’ αυτό μέχρι τού σημείου νά κατηγορούνται οι άμερικανικές λάμπες ως τρείς φορές χειρότερες από τίς ευρωπαϊκές.

Τό ότι υπάρχει έδώ τόσο μεγάλη διαφορά στην τιμή τών λυχνιών αυτό όφειλεται στο ό τι οι άμερικανοί λόγω τής τεραστίας παραγωγής των προσφέρουν φθηνά τά είδη τους και είδικώτερα τίς λυχνίες τους και στο ότι όσοι είχαν συνηθίσει νά πουλήσουν ευρωπαϊκές λυχνίες βασίσθηκαν στη φήμη που είχε δη ότι οι ευρωπαϊκές είναι καλύτερες άπό τίς άμερικανικές, και τίς άκριβοποούλοισαν. Τή φήμη αυτή τή βοήθησε και τό γεγονός ότι κατά κανόνα από τήν Εύρώπη έφερναν μεγάλα ραδιόφωνα ενώ από τήν ‘Αμερική μεγάλα καί μικρά πρό πάντων δέ έλθορα, εις τρέπον ώστε όταν έκαναν σύγκρισι ένας πενταλυχνίου ευρωπαϊκού μ’ ένα πενταλυχνίο άμερικανικό ή σύγκρισις απέβαινε ύπερ τών ευρωπαϊκού (που κοστίζει 2—3 φορές τό αντίστοιχο άμερικανικό) χωρίς νά σκέπτονται ότι με τά χρήματα αυτά μπορούσαν νά πάρουν ένα άμερικανικό 10—12 λυχνιών πολύ πιά είσιν είδικών και οι περισσότεροι έκαναν όπως κάποιος γνωστός μου που προτίμησε νά πάρη ένα ευρωπαϊκό ραδιόφωνο 3 λυχνιών με άνάδρασι παρά ένα άμερικανικό 5 λυχνιών υπερτερούμενο ποιήαν τήν ίδια τιμή, και ό όποιος ήταν κατεχαρακτημένος διότι είχε ραδιόφωνο με άπόδρασι 4 λυχνιών... Καί γεννάται ή άπορία: πού βασανίζει πολλούς που θέλουν νά αγοράσουν ραδιόφωνο; Είναι τόσο τεραστίνη ή διαφορά και ή πόσο οδός τής ευρωπαϊκής τεχνικής απέναντι τής ‘Αμερικανικής; Βεβαίως όχι. ‘Η τεχνική λίγο—πολύ προοδεύει άνάλογα

σώπο και με τό ένα μάτι προσημένο και μελλανό. Καί στην έκπληκτη έρώτησή της Μπεατρίς, άπάντησε μ’ ύναστεναγμόν:

‘Εκαμα όπως μου είπες. ‘Εγώσχα ένα γράμμα στον Τζών Βάλτερ Μπρούκ από τό Σικάγο, που βρήκα τό όνομά του στον κατάλογο τών «προσωπικότητων» οι όποιες κατέλυσαν στο «Κονκόντ Πάλλας».

‘Ηρθε σε μένα ένας ύπλος νερός με κατακκικνο πρόσωπο και μου μίλησε μ’ έναν τόσο όλο τρελλάό θυμό:

— Σύ λοιπόν είσαι ή γυναίκα με τί μάσκα, που με παρός σურς εκεί κάτω στο καμπαρέ, ‘Μίλα με έμπιστοσύνη» και κα

τάρασε νά με πιάσουν κι έμένα και τό φορτίο με τά λα θρούα! ‘Ασφαλώς είσαι κι έδώ έπιφοτισμένη από τήν άστυνομία νά με παρακολουθής. Νά πάρε κάτι τι, που θά σου διώδη τήν όρεξη της καταστροφής...

Και με τά λόγια αυτά μου έκαμε

ΠΑΝΣΙΟΝ «ΕΝΤΕΛΒΑΪΣ»

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΒΕΡΠΙΟ

— Τί βρωμάει; ψιθύρισε ο Ζιλμπέρ Μαρσάν, μόλις έφθασε στο Μοντέ. Ακούμπησε τη βαλίτσα του χάμα και τινάζει το αδιάβροχό του που ήταν μούσκεμα. Σε απόσταση 20 μέτρων έβλεπε την πανσιόν «ΕντελβαΪς», ένα γραφικώτατο σπιτάκι, μονόροφο, σαν αυτά που συναντάς σε κάθε σου δόμα στην Έλβετία. Πριν μπή ο Ζιλμπέρ έσκούπισε το πρόσωπό του και χτένισε τα βρεγμένα του μαλλιά.

Μια γρηνή υπηρέτρια που σφουγγαρίζει το χόλλ, επανέλαβε το δνοια που πρόφερε ο Ζιλμπέρ.

— Ζητάτε τη δεσποινίδα Ντετουλλύ; Έφινε προχθές. Έλαβε κάποιο τηλεγράφημα καί...

Ο Ζιλμπέρ έμεινε σαν άπολιθωμένος στη μέση του εύρυχωρου χόλλ. Η γρηνή χωρίς να του δίνει πια σημασία ξανάπιασε το σφουγγαρόπανο. Ύστερα από λίγα λεπτά ο Ζιλμπέρ ρώτησε:

— Νομίζω πως σ' αυτήν εδώ την πανσιόν μένει και μια κοπέλλα από τη Λυών, η δεσποινίς Ρενώ...

Η γρηνή έδειξε με το σταφιδιασμένο χέρι της τη σκάλα:

— Μένει στο νούμερο 6. Να χτυπήσετε δυνατά την πόρτα, γιατί παίζει και δεν θα σας άκουση.

Πραγματικά καθώς ο Ζιλμπέρ ανέβαινε την σκάλα, άκουσε ήχους βιολιού. Ήταν η Μάρθα Ρενώ που μελετούσε.

Προχώρησε, κι' έκτύπησε διακριτικά την πόρτα.

— Εμπρός! φώναξε από μέσα η κοπέλλα.

Και μόλις είδε τον άπροσδόκητο έπισκέπτη έμπηξε μια κραυγή χαράς.

— Ω! Ζιλμπέρ!

Το πρόσωπό της είχε γίνη καταπρόφυρο, η συγκίνηση που δοκίμαζε την έκανε ακόμα πιο χαριτωμένη.

— Έλα κάθισε σ' αυτό το φωτέι-γ! Είναι το μόνο που έχω! του είπε.

Και άμέσως προσέθεσε:

— Αυτή η γρηνή είναι πολύ περίεργη. Έπρεπε να με ειδοποιήσει... Με βρίσκει άνω-κάτω, Ζιλμπέρ!

— Μένετε πολλά κορίτσια σ' αυτή την πανσιόν; ρώτησε κείνος.

— Έμιασαν έννιά. Τώρα που έφυγε η Ρεγγίνα, μένουμε όκτώ.

— Γιατί έφυγε; ρώτησε ο νέος.

— Της τηλεγράφησαν ότι αρρώστησε βαρεια η γιαγιά της, στην Ώδερνη και πήγε να την περιποιηθή.

Με τα μάτια καρφωμένα στο παράθυρο ο Ζιλμπέρ κίτταζε συλλογισμένους την κοιλάδα που ήταν τυλιγμένη μέσα σε πυκνούς άμους.

— Τί παληόκαιρος! είπε σε λίγο. Και να σκέπτεται κανείς ότι έχουμε Ιούνιο! Ξέρεις ότι στο δρόμο που ανέβαινα βρήκα κούσταλλα!

— Το σακκάκι σου είναι πολύ βρεγμένο, δγάλτο σε παρακαλώ, είπε η Μάρθα. Θα φορέσης το σάλι μου.

Ο Ζιλμπέρ υπήκουσε σαν μικρό παιδάκι. Άλλα μόλις κιττάθηκε στον καθρέφτη και είδε ότι ήταν τυλιγμένος σ' ένα ροζ σάλι με μακρυά κρόσια, έσκασε στα γέλια. Η Μάρθα ξεκαρδισμένη κι αυτή, έπεσε στο κρεβάτι. Τα μάτια της είχαν γεμίσει δάκρυα από τα γέλια. «Τό καυμένο τό κορίτσι, συλλογίστηκε ο Ζιλμπέρ, πόσο έχει ανάγκη από ψυχαγωγία!»

— Θα σου ετοιμάσω ένα καλό τσάι, Ζιλμπέρ, είπε η κοπέλλα και άναψε το καμινέτο.

Ύστερα άλειψε μερικά μπισκότα με βούτυρο κι έβγαλε από το ντουλάπι της ένα δοχείο με μέλι. Για τραπέζι χρησιμοποίησαν τó μικρό γραφειάκι.

— Τί όμορφα που είναι! είπε ο Ζιλ-

μπέρ ένθουσιασμένος. Έχουμε τόσο καιρό να φάμε μαζί, Μάρθα! Θυμάσαι! Από την έποχή που φοιτούσαμε στο Κονσερβατώριο. Θυμάσαι τό καφεενάκι όπου πηγαίναμε μετά τό βραδυνό μάθημα;

Ξαναθυμήθηκαν την παλιά ζωή των κοινών σπουδών τους. Ο Ζιλμπέρ έβγαλε από τό πορτοφόλι του τη φωτογραφία ενός γκρουπ, όπου ήταν αυτός, η Μάρθα και άλλοι φίλοι τους.

— Άλλαξα πολύ από τότε, δεν είναι έτσι, είπε η Μάρθα.

Εκείνος άφησε τη φωτογραφία στο γόνατό του και κίτταζε την κοπέλλα με προσοχή. Βέβαια, τώρα ήταν πολύ πιο όμορφη η Μάρθα. Το πρόσωπό της ήταν έξαιρετικά γοητευτικό και τό σώμα της είχε μιαν άρμονία γραμμών που σ' έκανε να τό προσέξεις όπωσδήποτε.

— Λοιπόν; ρώτησε ξανά η κοπέλλα, που περίμενε με αγωνία την απάντηση.

— Ω! Έχεις γίνει υπέροχη, Μάρθα! Δεν είσαι πια τό φοβισμένο κοριτσάκι που απέφευγε τις πολυδύμβες συντροφίες...

Θυμάσαι πόσο σε πείραζε; Άλλα τώρα δεν είμαι πια ο Ίδιος. Για να σε κάνω να με συχωρέσης, σου έφερα γλυκά, άρωματικά τσιγάρα, ένα φουλάρι κι' ένα μεθυστικό άρωμα...

Η Μάρθα έκρυψε τους σπάγγους των πακέττων, ξετύλιξε τό χαρτί κι έβγαλε από τό κουτί διάφορα πράγματα, που τ' άράδισε πάνω στο δισάνι. Τό κόκκινο φουλάρι δεν της πήγαινε πολύ στο πρόσωπο, την έκανε χλωμή, άλλ' ήταν τόσο εύτυχισμένη που τη θυμήθηκε ο Ζιλμπέρ!

Εκείνη τη στιγμή άκούσθηκε ένα μικρό κουδούνι.

— Όρα για φαγητό! είπε η Μάρθα.

Κατέβηκαν πηδώντας τη σκάλα, κάτω από τό περίεργα βλέμματά των άλλων κοριτσιών της πανσιόν, και καθήσαν στο ίδιο τραπέζι. Η Μάρθα είχε πάρει ένα όφος συγκρατημένου θριάμβου. «Δεν είμαι πια μόνη!» έλεγαν ούλαρα τό ματάκια της, που πετούσαν στίβες. Ο Ζιλμπέρ ζήτησε μια μπουκάλια πολύ κρασί, άλλα η γρηνή άπήντησε μ' ένα μορασμό, ότι δεν είχε σφραγισμένη μπουκάλια.

— Ο! αγοράσουμε αύριο στο Σαμονί! είπε η Μάρθα.

— Αύριο; είπε μέσα του ο Ζιλμπέρ. Έλπίζω να βρώ ως αύριο μια πρόφαση, για να στρίψω!»

— Τί τό ξεχωριστό βρίσκεισ σ' αυτή την πανσιόν; ρώτησε σε λίγο. Είναι η δεύτερη χρονιά που έρχεσαι να περάσης τό καλοκαίρι σου, μ' αυτή τη ζαρωμένη γρηνή!

— Τα οικονομικά μου είναι πολύ περιορισμένα, είπε η Μάρθα, γι' αυτό έρχομαι εδώ. Οί άλλες πανσιόν είναι πολύ ακριβές. Έξ' άλλου, τό σπίτι αυτό ταϊριάζει καλύτερα σε μια γεροντοκόρη σαν εμένα...

— Τί λές, Μάρθα; Έσύ είσαι ακόμα παιδί!

— Αύριο κλείνω τό είκοσιπέντε μου χρόνια, Ζιλμπέρ!

— Ναί, άλλα δεν σου φαίνεται καθόλου! Λοιπόν... αύριο θα γιορτάσουμε τό γενέθλιά σου στο Άννεσσύ. Θέλεις; Έλπίζω να είναι καλή μέρα.

Εκείνη δέχθηκε άμέσως και ειδοποίησε τη γρηνή υπηρέτρια. Αργότερα, την ώρα που έμπαινε στο δωμάτιό του ο Ζιλμπέρ άναρωτήθηκε πως τού ήρθε κι' έκανε ούτ'η την πρόταση. Μήπως από οίκτο για τη μόνηση αυτής της κοπέλλας;...

Την άλλη μέρα η λίμνη του Άννεσσύ λαμποκοπούσε κάτω από τό ζωρό φώς

του ήλιου. Καθισμένοι στην όχη ο Ζιλμπέρ και η Μάρθα έροιχναν ψωμάκια στους κύκνους.

— Θέλεις να βγάλουμε μια φωτογραφία; πρότεινε ο Ζιλμπέρ.

Ο μαίτρ ντ' ότέλ του ξενοδοχείου τους που βρίσκονταν πλάι, προσφέρθηκε να κρατήσει τη μηχανή.

— Έτσι, ο κύριος και η κυρία θα βγούνε μαζί, είπε.

Σε λίγο ήρθε η ώρα του προγεύματος. Οί δύο νέοι έφαγαν με μεγάλη όρεξη και η Μάρθα ήπιε λίγο περισσότερο.

— Τί εύτυχισμένη που είμαι! είπε κάποια στιγμή. Έχασα όλες μου τις έγνοιες. Τί όμορφη που είναι η ζωή!...

— Μάρθα! είπε ο Ζιλμπέρ. Σου ετοιμάζω μια έκπληξη. Μπορείς να μαντέψεις;...

Εκείνη άπήντησε:

— Δεν είσαι κακός κωπηλάτης! Έχω έμπιστοσύνη σε σένα!...

Ο Ζιλμπέρ γέλασε γιατί αυτή άκριβώς ήταν η έκπληξη που ετοιμάζε. Πήραν μια βαρκούλα και ξεκίνησαν. Άλλα μόλις ξανοίχθηκαν, άρχισε ξαφνικά να βρέχει. Καλοκαιρινή μπόρα από τις πιο δυνατές.

— Μην φοβάσαι, Ζιλμπέρ, είπε η Μάρθα. Δεν θα κρατήσει πολύ. Βλέπεις εκείνο τό κομμάτι του ούρανο που έχει ήλιο;

Ο νέος έβαλε όλα τό δυνατά του για να γυρίσουν γρήγορα στην όχη. Και μόλις πάτησαν στη στεριά, άρχισαν να τρέχουν προς τόν σταθμό. Έξαφνα η Μάρθα γλύστισε κι έπεσε στο λιθόστρωτο. Μια μικρή κρουγή πόνου ξεφυγε από τό χέιλη της.

— Τί έπαθες, Μάρθα;

— Ω! Δεν είναι τίποτα, Ζιλμπέρ! Ένα μικρό στραμπουλίσμα. Μ' ένα μικρό μασσάζ, θα περάσει...

Έκανε να σηκωθεί, άλλα δεν μπόρεσε. Τότε ο Ζιλμπέρ την σήκωσε στην άγκαλιά του και την πήγε μέχρι τό σταθμό, όπου περίμεναν δέκα όλόκληρα λεπτά χωρίς ότου έλθ'η τό τοπικό τραίνο. Η βροχή δεν είχε σταματήσει ούτε στιγμή.

Είχε νυχτώσει. Τό τραίνο έτρεχε προς τόν προορισμό του άγομαχώντας. Η βροχή χτυπούσε στη στέγη του βαγονιού. Κάποια στιγμή ο Ζιλμπέρ έσκυψε πάνω από τη Μάρθα.

— Κοιμάσαι; τη ρώτησε.

Πραγματικά, κάτω από την άδύνατη λάμψη του άναπτήρος του ο νέος είδε τη κοπέλλα να κοιμάται μ' ένα άγγελικό χαμόγελο στα χέιλη. Τί όμορφη που ήταν! Και πόσο άθωά!...

Κυριευμένος από μια πρωτόγονη συγκίνηση ο Ζιλμπέρ σκέπασε τό γόνατά της με τό αδιάβροχό του...

Μόλις μπήκαν στο χόλ της πανσιόν σηκώθηκε ένας ζαρωός ψιθύρος πίσω τους. Η γρηνή υπηρέτρια έλεγε:

— Καλέ αυτοί έφημερωθήκαν έξω! Είδες η σιγανοπαπίτσα;... Έκανα πολύ άσχημα που την άφησα να βγαίνει με την κόρη μου! Άρραδωνιστικές της αιώτες;... Χά! χά! χά! Άς γελάσω!...

Πέρασε μια όλόκληρη βδομάδα γεμάτη γλυκές συγκινήσεις για τη Μάρθα. Ύστερα, ένν' πρωί μπήκε στο δωμάτιό της ο Ζιλμπέρ κρατώντας τό αδιάβροχό του.

— Μάρθα, είπα να μου ετοιμάσουν τόν λογαριασμό...

Εκείνη έκανε να χαμογελάσει, άλλα τό χέρι της έτρεμαν.

— Ξέρεις, Μάρθα, κάνει κρύο... Έχω πάρει μαζί μου μονάχα καλοκαιρινά ρούχα... Είμαι άναγκασμένος να πάω να φέρω ένα-δυό χοντρά κοστούμια και μερικά πουλόβερ. Δεν θα λείψω πολλές μέρες. Σου άφίνω τη βαλίτσα μου... Θα με συνοδεύσης ως τό λεωφορείο;...

Όταν αργότερα η Μάρθα επέστρεψε στο δωμάτιό της, πήρε και τακτοποίησε τούς θησαυρούς της: Τό κόκκινο φουλάρι, τό τσιγάρα, τό γλυκά... Έβαλε και λίγο άρωμα στα μαλλιά της... Άργα, τη νύχτα, βρήκε σ' ένα συρτάρι της μερικά γράμματα που είχαν έλθει για τη Ρεγγίνα Ντετουλλύ, και που είχε αναλάβει να της τό στείλη στην Ώδερνη. Θυμωμένη με τόν εαυτό της για τήν άγορασία της, άρχισε να διαρθώνει τις διευθύνσεις πάνω στα φάκελλα.

Άνάμεσα στις έπιστολές αυτές ήταν και μια κάρτ-ποστάλ. Έντελώς μηχανικά η Μάρθα άρχισε να τη διαβάει:

«Μικρούλα μου Ρεγγίνα! Βρίσκομαι για μερικές μέρες στο Αϊξ. Κατόπιν θα έλθω στο Μοντέ να σε δώ. Είμαι έλεύθερος μέχρι τό μέσα Σεπτεμβρίου και θα περάσουμε υπέροχες βδομάδες μαζί. Σου γράφω από ένα μεγάλο ζαχαροπλαστείο τού Αϊξ και σκέφθηκα ότι σου άρέσουν πολύ τό γλυκά. Σου πήρα ένα κουτί και θα σ'η τό φέρω μικρή μου λάιμαργη! Όρ-βουάρ!—Ζιλμπέρ Μαρσάν.»

Η Μάρθα πέταξε την κάρτ-ποστάλ και κόλλησε τό μέτωπό της στα τζάμια τού παραθύρου. Όποτε ο Ζιλμπέρ είχε έλθε για τη Ρεγγίνα και όχι γι' αυτήν!... Τό κόκκινο φουλάρι, τό γλυκά, τό άρωμα, τ'η

τσιγάρα, προωρίζονταν για τη Ρεγγίνα! Η Μάρθα δεν τολμούσε πια να έγγισή αυτά τό «δώρα». Τό άρωμα κυμάτιζε βαριά στα μαλλιά της, σαν τύχη... Άλλα γιατί σαν τύχη; Δικό της ήταν τό φταίξιμο, άν η εύτυχία έκανε λάθος στη διεύθυνση; Στ' άφτίδα της έβούζον ακόμα τό καθουσιαστικά λόγια που της είχε πη ο Ζιλμπέρ:

«Πόσο εύτυχισμένος είμαι κοντά σου, Μάρθα! Ποτέ μου δεν πέρασα τόσο ωραίες διακοπές!... Έπειτα, τούς συνέδεε τό άποχοριστικό στήριο φιλι στο σταθμό. Ο Ζιλμπέρ με τό μάγουλό του κολλήμένο στο δικό της, της ψιθύρισε: «Σε λίγο άγάπη μου, θα

βρίσκαμαι πάλι κοντά σου!... Με μιαν άποφασιστική χειρονομία η Μάρθα άρπασε την κάρτ-ποστάλ και την έσχισε. Ύστερα πλάγιασε και μισόκλεισε τό μάτι της γεμάτη έλπίδες... Ήξερε, ήταν βεβαία ότι ο Ζιλμπέρ θα ξαναγυρίσει πολύ γρήγορα κοντά της...

ΑΝΤΡΕ ΒΕΡΠΙΟ

Λένε ψέμματα, όταν λένε...

«Η ιδιαιτερέα: Ο κύριος Διευθυντής έχει συμβούλιο...»

«Ο κούρεας: Σ' έχω λεπτό θά είμαι στη διαθεσί- σας.»

«Ο πολιτικός: Ο καθ' ένας με τās εἰθύνas του, Ο δοντοϊατρός: Μά δὲν θά τὸ καταλάβετε κα- θόλου.»

«Ο υπάιθριος πωλητής: Τὸ τελευταίον καὶ τυχερό, Ἡ μοδίστρα: Σὰς κά- νω φιλικὴ τιμὴ. Μὴν τὸ πῆτε κανενός!...»

«Οί φίλες: Τὸ ξέρεις ποὺ δὲν τὰ λέω ποτέ.»

«Όλες οἱ μητέρες: Νὰ σὰς πῶ τὸ τελευταίον του κατόρθωμα.»

«Ο νικημένος σαμπιόν: Δὲν εἶχα ἡμέρες νὰ προπο- νῶθῃ.»

«Ο Ἐκδότης: Διοχάρης με μὲ μεγάλο ἐνδιαφέρον τὰ χειρόγραφα σὰς, ἀλλὰ λυποῦμεθα ποὺ δὲν θά...»

«Ο ἀνδοπόλης: Σήμε- ρα τὸ πῶτ' ἔκωψαμε.»

«Η κοσμικὴ κυρία: Εἶνε ἡ κολλίτερή μου φίλη.»

«Ο γέρος: Στὸν καιρὸ μου ποτὲ δὲν τὸ ἐβλεπες αὐτό.»

«Η πελάτισσα: Οὐ σκε- φθὰ καὶ θά ξαναπαράσω.»

«Ο ρήτωρ: Ἀκόμω μιά λέξι. Ἡ τελευταία μου λέξι.»

«Ο ράπτης: Ὅλα τὰ ὁ- φάσματά μου εἶνε ἀγγλι- κά.»

«Ο δικηγόρος: Δὲν θά ἦ μουν ἐδῶ ἐάν δὲν ἦμουγ πεπεισμένοι περὶ τῆς ἀ- θωότητος τοῦ κατηγορου- μένου.»

«Όλος ὁ κόσμος: Τὸ εἶ- δα ὅπως σὲ βλέπω.»

Σ. Ε.

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

—Παίζεις πιάνο δυὸ μέ- ρες μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρα σου;

—Ναί, ἀλλὰ μόνον... πένθιμῃ ἐμβατήρῃ!..

«Ένας ιεροκέρυξ ἐδίδα- σκεν ὅτι πᾶν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ πλάσθεν εἶνε τέλει- ον. Μετὰ τὴν λειτουργίαν ἕνας καμπούρης λέγει εἰς τὸν ιεροκέρυκα:

—Νομίζεις πατᾶ μου ὅτι κι ἐμένα μ' ἔχει κά- μει τέλειον ὁ Θεός;

Καὶ ὁ ιεροκέρυκας ἀ- φηὶ τὸν περιεργάσθηκε τοῦ εἶπε:

—Ὅσο γιὰ καμπούρη φίλε μου, δὲν μποροῦσε νὰ σὲ κάμῃ καλλίτερον.

—Ἐρχεσθαι νὰ φάμε ἀπόψε μαζί; Ἐχῶ μανι- τάρια!

—Μήπως εἶνε φαρμα- κερὰ;

—Ἀδύνατον! Μοῦ τὰ- στείλε ἡ πεθερά μου...

—Εὐχαριστῶ. Δὲν ἐρ- χομαι!..

ΑΠΟ ΤΟ ΞΕΝΟ
ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ
— ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ —

Ένας σύγχρονος Γολιάθ

«Ο γιγαντώσιμος αὐτὸς νέ- ος εἶνε Ἀγγλος καὶ ἔχει ἡ- λικίαν 21 ἐτῶν. Τὸ ὄνομα του εἶνε Τέδ Ἡβανς καὶ προπο- νεῖται γιὰ πυγμαχίας. Ποίος δὲμος θά μπορέσῃ ν' ἀναμε- τρηθῇ μαζί του, ὅταν θά εἶνε σὲ θέσιν νὰ δώσῃ μᾶτε πυγ- μαχίας; Φθάνει νὰ τὸν ἰδῇ κανεὶς μόνον γιὰ νὰ ἐγκα- τολεῖσθαι ἀμέσως κατὰ σκέψιν γιὰ μπόξι! Τὸ ἀνάστημά του εἶνε δύο μέτρα καὶ 20 ἐκα- τοστὰ καὶ τὸ βάρος τοῦ σώ- ματός του φθάνει τὰ 140 κι- λά, ἥτοι περὶ τῆς 109 ὀκά- δες. Γι' αὐτὸν ἀκούδως τὸν λόγο τὸν ἀπῆλλαξαν καὶ ἀπὸ τὸν στρατό. Γιὰ τὴν ξεπερνᾷ τὰ κανονικὰ μέτρα ὕψους καὶ βάρους. Ἀπὸ τῆς δυὸ φωτο- γραφίης ποὺ παραθέτουμε, ὁ ἀναγνώστης μπορεῖ νὰ σχη- ματίσῃ μόνος του ἰδέα γὰ τὸν σύγχρονον αὐτὸν Γολιάθ. Στὴ μία ὁ Τέδ Ἡβανς ἀνά- βει τὸ τσιγάρο του ἀπὸ ἑνὸς ἀνδρα κανονικοῦ ἀνάστημα- τος, ὁ ὁποῖος φαίνεται κιν- τὸς μπροστὰ του. Στὴν ἄλ- λην, τὸν βλέπετε μὲ μιὰ πα- ρέ- ἀπὸ φίλους του, τοὺς ὁ- ποίους καλύπτει ὅλους με τὸ καταπληκτικὸ του ἀνάστημα.

Μιά ἐκδοσις ἰδεῶν

Μικρὰ-μικρὰ

«Ο Ἀγγλος δημοσιογράφος Οὐίλλιαμ Πούλτον δημοσιεύει τὴν ἀκόλουθον ἐκδοσιν ἰδε- ῶν ἐνὸς μαθητοῦ 10 χρονῶν: Ἡ ἐκδοσις ἐγράφη πᾶνω στὸ θέμα «Περιγράφτε μίαν ἀγε- λάδα». Καὶ ὁ μαθητὴς ἐγρα- ψε: «Ἡ ἀγελάδα ἐνε, ἐξ πλευ- ρές. Ἀριστερά, δεξιά, ἐπάνω, κάτω, ἐμπρός καὶ πίσω. Τὰ κέ- ρατά της τὰ ἔχει γιὰ νὰ δύνῃ κουτουλιές καὶ τὸ στόμα της γιὰ νὰ βελάνῃ. Ὅταν πεινᾷ, αὐτὸ γίνεται, γιὰτὶ εἶνε γεμά- τη χορτάρια. Δὲν τρώγει πολὺ. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ τρώγει, τὸ μασσάει δυὸ φορές. Ἡ ἀγελά- δα ἔχει δυνατὴ δόσσηση. Μπο- ρεῖτε νὰ τὴν ἀντιληφθῇτε ἀπὸ μακριὰ χωρὶς νὰ τὴ βλέπετε, μόνον ἀπὸ τὴ μυρουδιά της...»

— Τὰ ἐξήντα τοῖς ἐκατὸ αὐ- τὸ τὰ δυὸ δισεκατομμύρια τῶν κατοίκων τῆς γῆς εἶνε τελείως ἀγράμματοι. — Ἄν εἰσθε νέγρος, ἔχετε δυὸςμισητὸς φορές περισσότερες πι- θανότητες ἀπὸ ὁποιοδήποτε λευκόν, νὰ ζήσετε μέχρις 100 ἐτῶν. — Ένα ζευγάρι ἀνεχώρησε γιὰ τὴν Καλιφόρνια, γιὰ τὸ τα- ξίδι τοῦ μέλιτος. Ἐξῆ μῆνες με- τὰ τὸ γάμο. Ὅταν τοὺς ρώ- τησαν γιὰτὶ ἀγογόρησαν τό- σο πολὺ, οἱ δύο νέοι ἀπάντη- σαν: «Θέλαμε πρώτα νὰ δοῦ- με ἂν ὁ γάμος μας θά πετύχαι- νε. Θὰ ἦταν κόμα νὰ ἐοδε- ψομε λεπτὰ γιὰ ἕνα γάμο ἐ- τοιμόδρομο...»

Έκκτὸ ἐκτομμύριον βελονιές!

Στὸ Ἱπποδρόμιον τοῦ Λονδί- νου ἐμφανίζεται κατὰ τοὺς τε- λευταίους μῆνες ὁ Κλάρενς Σμιθ, πρῶτον ταγματάρχης τοῦ βρετανικοῦ στρατοῦ, ὁ ὁποῖ- ος μπορεῖ νὰ καυχήθῃ ὅτι εἶνε ὁ περισσότερον στιγματισμένος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. Ὁ Κλά- ρενς Σμιθ ὁ ὁποῖος μετὰ τῆς ἐμ- φανίσεως του αὐτῆς, κερδίζει κολοσσιαία ποσά, εἶχε μείνει ἀρκετὰ χρόνια στὴν Πολυνησία ὅπου ὑπηρετοῦσε ὡς στρατιωτι- κός. Ἐκεῖ τοῦ ἦθε ἡ ἰδέα νὰ στιγματίσῃ τὸ σῶμα του. Σ' αὐ- τὸ τὸν παρεκίνησε ποδὸ πάν- των ἐνός ἰθαγενῆ μάγος, ὁ ὁ- ποῖος τὸν ἐβεβαίωσε ὅτι μετὰ αὐτὸν τὸν τρόπο θά ἐπρоста- τεύετο ἀπὸ ὅλες τῆς ἀρρώ- στειας!

Καὶ πράγματι. Μέχρι σήμε- ρα ὁ Κλάρενς Σμιθ δὲν ἀρρώ- στησε ποτέ. Ἐπὶ πλέον εἶνε δαθυπλοῦτος δείχνοντας τὸ ζω- γραφισμένον σῶμα του στὸν κό- σμο. Ἡ γυναίκα του ἡ ὁποία τὸν λατρεῖται παρ' ὅλη τὴν ἀ- ποτρόπαιον ἐμφάνισή του μετὰ τοὺς δράκους, τῆς γογγύζει καὶ τὰ στερωτὰ φίδια, διηγείται ὅ- τι ὁ στιγματισμὸς αὐτὸς (τα- τοιάζ) ἐστοίχισε στὸν σὺζυγόν της ἀφάνταστους πόρους, γιὸ- τί, ὅπως εἶνε γνωστὸ, τὸ «τα- τοιάζ» γίνεται μετὰ ὑπαρξί- τιν, ποὺ εἰσάγεται στὸ δέμα, μετὰ ἐνός δελόνος τῶν ἐνέσεων.

Ἐπὶ τὰ ὁλόκληρα χρόνια γραφί- σθηκαν γιὰ νὰ καλυφθῇ ὅλο τὸ σῶμα τοῦ Κλάρενς Σμιθ μετὰ δι- ἀφορές ζωγραφίς. Ὑπολογίζε- τα, ἐπίσης ὅτι ὁ ὑπομονητικὸς αὐτὸς Ἀγγλος δέχθηκε 100 ἐ- κατομμύρια τσιμπιές μετὰ τῆς δε- λονείας!

Ἡ τιμωρία τοῦ πορτοφολᾶ

Ένας πορτοφολᾶς στὸ Λον- δίνον, τιμωρήθηκε τῆς ποσῆς κατὰ τὸν πιὸ πρωτότυπον καὶ ἀπροσδόκητον τρόπον. Μόλις εἶ- δε κάποιον κύριον καλοντυμένον, τὸν παρεκίνησε γιὰ νὰ τὸν κλέψῃ. Ὁ κύριος τελείως ἀ- νύποπτος προχωροῦσε στὸ δρό- μον κυττάζοντας τῆς διτρίνες, καίτοι στυγνὴ δὲμος ποὺ βρέ- θηκε σ' ἕνα συνωστισμό, ὁ πορ- τοφολᾶς τὸν πλησίασε κι ἐβα- λε τὸ χεῖρ του στὴν τσέπη... Ἄλλοιμον! Τὸ ἐβγαλε ἀμέ- σως ἐξω καί... τὸ βάλε στὰ πό- δια οὐραλιάζοντας ἀπὸ τοὺς πό- νους. Οἱ διαβάτες περιέργοι, περικύκλωσαν τὸν καλοντυμένον κύριον γιὰ νὰ μάθουν τί συνέ- βη.

— Τίποτε τὸ σπουδαῖον, ἀ- πῆλθε ὁ κύριος. Ένας πορ- τοφολᾶς ἔβαλε τὸ χεῖρ του στὴ τσέπη μου γιὰ νὰ με κλέψῃ... Ἀυσταγὰς ὅμως νί' αὐτὸν ἀνί- γιὰ χρήματα βρῆκε αὐτὸ ἐδῶ... Καὶ δάξοντας ὁ κύριος στὴν τσέπη του τὸ χεῖρ ἐβγαλε ἕνα μικροσκοπικὸν οἶδι.

— Μὴ φοβήσῃ! εἶπε. Τὸ οἶδι αὐτὸ ἐγκαινίσαζεν ἕνα ἐκεί- νους ποὺ τὸν περιόζον. Καὶ τώρα... σὰς ἀφίγω. Πηγαίνω στὸ «Ἀλκαζάρ» ὅπου δίνω πα- ράστασιν μετὰ τὸ φιδάκι μου!

ΠΑΛΗΑ, ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Πρῶτες παραστάσεις τοῦ ἱ- ταλικοῦ Μελοδράματος

Τοῦ κ. ΙΩΣΗΦ ΓΚΡΕΚΑ

Σὲ προηγούμενον σημείωμά- μου ἐγράφη γιὰ τὸ ξύλινο θέα-τρο τοῦ Ἱταλοῦ ἐπιχειρηματί- ας Γαϊτάνου Μέλνι. Μετὰ τὴν πρῶ- τη λοιπὸν μελοδραματικὴ ἀπό- πειρα τοῦ θιάσου παντομίμας καὶ τὴν γενναίαν εἰσπραξί τοῦ ταμεῖου του, ὁ Μέλνις ἀπεφά- σισε νὰ συμπληρώσῃ τὸ προ- σωπικὸ του καὶ μετὰ ἄλλους ἡθο- ποίους, μετὰ φωνητικὴν προσόν- τα πρὸ ἀνέλαβε νὰ μετακαλέσῃ ἀ- πὸ τὴν Ἱταλία γιὰ νὰ μπορέ- σῃ νὰ δώσῃ ὁλόκληρον τὸν «Κουρέα τῆς Σεβίλλης».

Ἐτοῖς τὸ βράδυ τῆς 9 Αὐ- γοῦστου 1837 δόθηκε γιὰ πρῶ- τη φορά στὴν Ἀθήνα ὁλόκλη- ρον τὸ κωμικὸ μελοδράμα τοῦ Ροσσίνι.

Πολλὲς σκηνογραφεῖς καὶ ξε- θαρισμένες ἐνδυμασίαι, εἰδικὰ γιὰ τὴν πασάστασιν αὐτὴν φε- ρόμενες ἀπ' τὴν Ἱταλία, συμπλή- ρωναν τὸν πρῶτον μουσικὸ με- λοδραματικὸν θιάσον, στὸν νέον ξύ- λινον θέατρον τῆς Ἀθήνας.

Ἡ παράστασις ἐσημείωσε μεγάλην ἐπιτυχίαν «καίτοι... ὅπως ἐγράφη... κριτικὸς τῆς ἐπο- χῆς—ἡ φωνὴ τῶν τραγουδιῶν ἐξημικρῶτο ἀπὸ τὰς ὀργάνας τοῦ ξυλίνου θεάτρου».

Ἐξαιρετικὴ ἐντύπωση ἔφησε ἡ σοπράνο τοῦ θιάσου Ρόζα Βολδόνι Τσιζίνι, ποὺ εἰπαίε- ταν ῥόλον τῆς Ροζίνας γιὰ τὴν «γλυκεῖα, ἀκετὰ δυνατὴ καὶ ἀρκετὰ εὐστοφον» φωνή της.

Ἐπίσης λόγος πολλὸς ἔγινε καὶ γιὰ μιὰν ἄλλην, ἐξαιρετικὰ ὀφθαλμικὴν καλλιτέχνιδαν τοῦ θιά- σου, τὴν Καϊκιλίαν Ρόδη, μετὰ τὸ κωμικὸν σκάνδαλον τοῦ ἀξια- ματικοῦ Καλλιμαχί, γόνου μετὰ γάλης ἀριστοκρατικῆς οἰκογέ- νειας τῆς Βλαχίας, ποὺ πορεῖα τῆς ἀπ' τὸν στρατὸν γιὰ νὰ τὴν παντρευθῇ. Καὶ γενικά ὅ- λες οἱ γυναῖκες τοῦ θιάσου Μέ- λνι ἔγιναν ὁ στόχος τῶν Ἀθη- ναίων δὸν ζωνάν... Γι' αὐτὸ, ὕστερὰ ἀπὸ ἕνα μικρὸν διάστη- μα ὁ θιάσος ἀναγκάσθηκε νὰ διακόψῃ τῆς παραστάσεις του καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν Ἱταλία «λόγω διαφόρων ἐκουσίων καὶ ἀκουσίων ἀπαγογῶν — κατὰ τὸν ἱστορικὸν συγγραφέαν Νικ. Λάσκαρην — ἀφοῦ ἐγκατέλει- πον εἰς Ἀθήνας τὸ πλείστον μέρος τοῦ θύλακος προσωπικοῦ τοῦ».

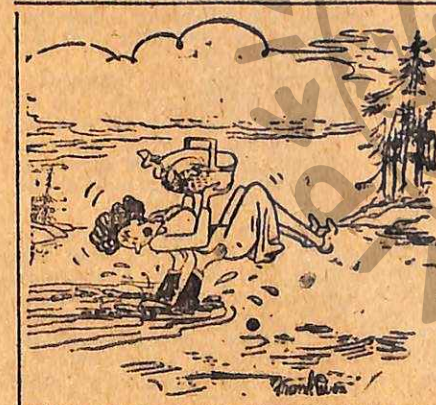
Πέρασαν δύο χρόνους ἀπὸ τὸ τε καὶ ἕνα ἀπομεινάρει τοῦ πρῶ- του Ἱταλικοῦ μελοδραματικοῦ θιάσου, ὁ Βασίλης Σανδώνης ἔ- πήρε τὸ προνόμιον νὰ κτίσῃ ἕ- να «συστηματικὸν θέατρον» ἐ- νὰ οἰκόμενον ἀπόκεντρον, ποὺ τοῦ παρρηγορήθηκε δωρεάν, στὴν θέσιν Γεράνι. Μὲ λίαν χρή-ματα ποὺ τὰ ἐξοικονομῆσαν ἀπ' τὴν προπῶλησιν μερικῶν θεωρεῖ- ων σὲ πλοῦσιους θεατῶτες τῆς Σκηνῆς κατώρθωσε ὁ Σαν- δώνης ν' ἀποτελειώσῃ τὸ θέα-τρο αὐτὸ καὶ στίς 6 Ἰανουα-ρίου 1840 τὸ ἐγκαινιάσεν ἕνας Ἱταλικὸς θιάσος μελοδράματος μετὰ τὸν ὄνομα Λουκίαν, τοῦ Λαμερ-μούου, ποὺ ἐσημείωσεν ἐξαιρε- τικὴν ἐπιτυχίαν λόγῳ «τῆς δρα-

ματικῆς τῆς πλοκῆς, τῶν θελ- κτηρίων περιστατικῶν καὶ τῆς ζωῆς καὶ παθητικωτάτης μου- σικῆς της».

Ἀπ' τοὺς ἐκτελεστὰς ἐξω- κριζον τὴν σοπράνον Ρίτα Μπάσσο γιὰ τὴν εὐκαμπτή καὶ λυγρὰ φωνή της, τὴν κοντράλ- τα Λουίλη καὶ τὸν «εὐφώνον» Πο- λάνην, τὸν παρίγνωστο στὴν Ἱταλία γιὰ τὴν φωνητικὴν τὴν ἐμπειρίαν. Στὴν πρῶτη του πε- ριόδον ὁ μελοδραματικὸς αὐτὸς θιάσος ἔδωκε 114 παραστά-σεις μετὰ τὰ ἔργα «Λουκία τοῦ Λαμερμούου», τοῦ Δονιζέτι, τὴν «Νόρμα» καὶ τὴν «Σονάμπε- λ» τοῦ Μπελλίνι. Ἐπίσης δώ- σαμε σὲ τέσσαρις μόνο παρα- στάσεις καὶ τὸ μελοδράμα κά- ποιου συνθέτη Ρίτση μετὰ τὴν τί- τλον «Κίρα ντὶ Ρόζενμπεργκ» ἀλλὰ τὸ ἔργο δὲν ἄσπεσε στὸν κόσμον καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἐξανα- παίχθηκε. Ρεκόρ ἐσημείωσε μετὰ 50 παραστάσεις ἡ «Λουκία τοῦ Λαμερμούου» ποὺ ἦταν τὸ με- γάλον «σοῦξ» τῆς Ρίτας Μπάσσο. Τὸ Ἱταλικὸν Μελοδρά-μα παρὰ τῆς μεγάλης του ἐπι- τυχείας εἶχε σφοδρὸς ἐπικριτῆς. Ὁ Γεώργιος Γεννάδιος, ὁ στο-α τῆς Μακρυγιάννης καὶ ἄλλοι ἐγγραφῶν φιλιππικὸς ἐναντίον του. Ἐπίσης ὁ Θ. Ὁρφανίδης ἐγράφε μετὰ τῶν ἄλλων, στὸν «Τοξότην» (φύλ. 1—1840) πολ- λάκις κακοηθεύετο παρὰ τῆς γίνοντες τὸ κύριον τῶν μελο- δραμάτων τούτων ἀντικείμενον ὡς λόγου χάριν τὸν τιτλοφοροῦ- μένον «Κουρέα τῆς Σεβίλλης», κάποιου Ἱταλοῦ Ροσσίνι, εἰς τὸ ὁποῖον πᾶς χρηστοφῆς ἐμ- φησί, ὅστις δ' ἐκ τῶν κατοίκων τῆς πρωτεύουσας ὠδήνησεν εἰς αὐτὸ τὴν γυναῖκα του ἡ τὴν ἀ- δελφὴν του, ὥραϊον τῇ ἀληθείᾳ μάθημα ἠθικῆς τῇ ἔδωκεν».

Παρὰ τὴν φανταστικὴν δὲμος ὑποστήθισιν τοῦ μελοδραματί- ας ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους ἐσο- στῆς τοῦ, ἰδιοκτῆτης—ἐπιχει- ρηματίου καλλιτέχνη Βασίλ. Σανδώνης δὲν ὑπόρεσε ν' ἀν- ταποκριθῇ στίς ἀπαιτήσεις δα- πάνες γιὰ τὴν συντήρησίν του, καὶ ἔτσι στίς ἀρχὰς τοῦ 1844 βγήκε σὲ πλειστηριασμὸν καὶ κατεκυρώθη γιὰ 23.000 δραχ- μές σὲ κάποιον Ἰωάννη Μπού- κουρη.

ΙΩΣΗΦ ΓΚΡΕΚΑΣ

ΕΝΩ ΠΝΙΓΕΤΑΙ...

—Πρόσπεχε, λοι-

πόν. Ζύν, κοντεύ-

εις νὰ με μουσκέ-

ψη...!

ΜΙΑ ΕΠΟΧΗ ΦΡΙΚΗΣ

Βασανιστήρια καὶ θάνατοι

Αἱ βάσανοι ἦσαν σωματικαὶ κακώσεις τὰς ὁποίας ὁ νόμος ἐπέβαλλεν εἰς τοὺς μάστιγας μετὰ καὶ τοὺς ὑποδίκους διὰ νὰ τοὺς ἀποσπᾷσιν ὁμολογίας, εἰς τοὺς εἰς θάνατον δὲ καταδικαί- κους ἐπὶ ἐξουσίᾳ τῆς ποινῆς καὶ δημιουργίας θανάτου πλῆ- ον ὀδυνῶν. Μόλις ἀπὸ τοῦ 17ου αἰῶνος μερικαὶ φωναί, μετὰ τῶν ὁποίων τοῦ Ἑστι- ἐν, Μονταίν, Θερδαντές, Λα- μοιριγιέρ, ἐγείροντο ἐναντίον τοῦ τερατώδους συστήματος ποὺ παρέχει τὴν εὐκαιρίαν εἰς ἕνα ἐγκληματικὸν ἀντοχὴς τὴν δυνατότητα νὰ ἀπολλῇ τῆς κατηγορίας διὰ ψευδῶν ἀρνή- σεων, ἐνῶ εἰς ἕνα ἀδύνατον ἄ- θῶον νὰ ὑποκύπτῃ μετὰ ὅχι ὀλιγώτερων ψευδῶν ὁμολογίας ποὺ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἀνακα- λοῦνται. Πρὸς τὸ παράλογον τοῦ συστήματος αὐτοῦ, κατὰ τὸ ὁποῖον ὑποκύπτει ἡ ἀδύνα-τος ἀθώτης καὶ θοιμαβεῖται ἡ ρωμαλέα κακία, ὅλο, οἱ λαοὶ καθιέρωσαν τὰς βάσανους.

Οἱ Ἀθηναῖοι ἀπηγόρευον τὴν χρῆσιν βασάνων καὶ μόνον εἰς τοὺς δούλους τὴν ἐπέτρο- πον. Οἱ Ῥωμαῖοι ἐδασάζον μόνον τοὺς δούλους, σπανί-ω-α δὲ τοὺς ἐλευθέρους, καὶ μόνον προκειμένου περὶ ἀδιορ- θῶτων κακοποιῶν.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Μεγ. Κωνσταντίνου ἐπεξετάσθησαν καὶ εἰς τοὺς ἐλευθέρους ἐξαιρέ- σαι ὁρισμένων τάξεων (συγ- κλητικῶν, κληρυσίων κτλ.), βασανιζόμενον ὅμως καὶ τῶ- των προκειμένου περὶ ἐγκλήμα- τος ἐσχάτης προδοσίας.

Οἱ Ῥωμαῖοι ἐχρησιμοποιοῦν τὴν βασανὸν «ἀλογάκις». Ἐξη- γητικὸν δηλαδὴ τὸν κατάδι- κτον νὰ καθίσθαι νυκτὸς ἐπὶ ἐνός εἵδους καθίσματος — εἵδους αἰχμηροῦ ξυλίνου πασσάλου, εἰσερχομένου ἐντὸς τοῦ προ- κείνου λόγου τοῦ βάρους τοῦ σώ-ματος. Πολλάκις ἠνάγκαζον τὸν κατηγορούμενον νὰ βαστά- σῃ καὶ βάρη πρὸς ἐπίτασιν τοῦ μοιροῦ.

Εἰς τὴν Ἀγγλίαν σπανίω-τα ἐφαρμόσθησαν βάσανοι. Πάν-τως ὑπῆρχεν ἕν ἥσκη- ρα καὶ δυνατὴ ποινὴ, ἡ ὁποία ἐπεκράτησεν ἐπὶ πολλοὺς αἰῶ- νας. Ὅταν δηλαδὴ ὁ κατηγο- ρούμενος ἤρνετο τὴν ἐνοχὴν

τοῦ τὸν ἐξήπλωνον ὑπτιον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ ἐτοποθετοῦν ἐπὶ τοῦ στήθους του μίαν με- γάλην καὶ βαρεῖαν πέτραν, τὸν ἄφηναν δὲ ἄσιτον. Ἐάν ἐπέμενεν ἀνούμενος μέχρις οὗ ἀπὸ τὴν βασανὸν αὐτὴν ἀπέ- θνησκεν, ἐκηρύσσεται ἀθῶος, ἀλ- λά ἐννοεῖται μόνον πρὸς ἀπο- κατάστασιν τῆς μνήμης του. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν μέχρι καὶ τῶν ἡμερῶν μας ἰσχύει ἡ βά-σανος τῆς μαστιγώσεως, τοῦ μαστιγίου ὀνομαζομένου «δ- γάτος» μετὰ τῆς ἐπὶ τῶν οὐρῶν.

Εἰς τὴν Γαλλίαν διάφοροι διατάξεις ἀπὸ τοῦ 12ου αἰῶ-νος ἐσυστηματοποίησαν τὰς βά-σανους. Ἐπὶ τῶν ἐγκλημάτων τοῦ φόνου, ἐμπρησμοῦ, κίβδη- λείας, ἱεροσυλίας, δισμοῦ, ἀ-πάτης, στάσεως, προδοσίας, συνεπαγομένου κεφαλὴν ποιν- νῆν, πάντοτε ποδὸ τὴν ἀνάδου εἰς τὸ ἱκρίωμα ἢ τὴν πυράν, ἐ- γίνετο χρῆσις βασάνων ἀσά- κικς ἤρνετο ὁ κατηγορούμενος τὴν ἐνοχὴν του. Τὸν μόνον πε- ριορισμὸν ποὺ ἔθεσεν ἡ «ὀρντο- νάνς» τοῦ 1670 ἦτο νὰ μὴ θά- νουν αἱ βάσανοι μέχρι θανα- τώσεως, καὶ δι' αὐτὸν τὸν λό- γον εἰς κοινὴν τῆς χειρουργίας παρίστατο διὰ νὰ τὴς σωμα- τίσῃ ἐν καιρῷ πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ θανάτου.

Τὰ συνθέστερα εἶδη τῶν βά-σανων ἦσαν τὰ ἑξῆς:

1) Ὁ κύβαν. Ὁ κατάδικος ἐξετίθετο εἰς δημοσίαν χλεύην εἰς κεντρικὸν μέρος τῆς πόλε-ως, υποχρεούμενος νὰ ἔχῃ τὴν κεφαλὴν περσμένην διὰ μέσου ὅπης σανίδος ὑποχρεούσης αὐ- τὸν νὰ κῆτῃ ὀδυνῶς.

2) Ἡ βάσανος τοῦ σιδήρου. Εἰς μίαν εἰδικὴν μηχανὴν ἐτο- ποθετοῦν τὸν ἀντίχειρα τοῦ κα- τηγορούμενου ὁποῖος σιγά-σιγά συμπιέζομενος συνετρίβε-το καὶ ἐπολοτοποιεῖτο.

3) Ἡ βάσανος τῆς φωτιάς: Ἐπὶ πλάστιγγας τὰ νύμφα πέλμα-τα τοῦ κατηγορούμενου κοντὰ σ' ἀναμμένα κάρβουνα. Αὐτὴ ἡ μέθοδος ἦτο ἀντιγραφὴ μίᾶς μεθόδου τῶν ληστών τὸν λεγο- μένον «Μωφὸρ», διὰ τῆς ὁ-ποίας οἱ λησταὶ αὐτοὶ ἠνάγκα- ζον τοὺς χωρικοὺς νὰ ὁμολο- γήσουν τὴν κλοπὴν τῶν χρη- μάτων τῶν. Ἡ βάσανος αὐ-τὴ ἐγκατελείφθη ἀπὸ τοῦ 16ου αἰῶνος.

4) Ἡ βάσανος τῆς ἐκτάσε-ως: Κατ' αὐτὴν ὁ κατηγοροῦ- μένος ἀνυπότακτος ὑπῆλθε εἰς ἕνα κρῖνον εὐρισκόμενον εἰς τὴν ὄρεσιν τῆς φυλακῆς. Παρέμενε δὲ ἀνοητικὸς ἔχων εἰς τὸ δε- ξὶ πόδι βάρος

Γεώργιος Ι. Μαρτινέλης

Τοῦ κ. ΓΕΩΡΓ. Ι. ΛΕΥΘΕΡΙΩΤΗ

Με τὸ σημερινό μου σημείωμα θὰ θυμίσω στοὺς παλιούς φυσικά Ἀθηναίους ἕνα μελωδικὸ ποιητὴ πού ἀνάμεσα στοὺς λογοτέχνες τῆς Ἑφτανησιώτικης σχολῆς εἶνε μιά ξεχωριστὴ θέση καὶ πού ξεχώστηκε χωρίς κινεῖς νὰ τὸν θυμάται μάλιστα τώρα πού κλείσανε πενήντα χρόνια ἀπ' τὸ θάνατό του.

Ὁ ποιητὴς αὐτὸς εἶνε ὁ ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ι., ΜΑΡΤΙΝΕΛΗΣ. Γεννήθηκε στὴν Κέρκυρα στὰ 1836, υἱὸς τοῦ ἐπίσης λογίου Γιάννη Μαρτινέλη καὶ τῆς Μαρίας τὸ γένος Πολυλά ἀντιφίας τοῦ ποιητῆ Ἰωάννου Πολυλά. Σπούδασε στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Πάρις (Ἰταλίας) ὅπου καὶ σχετίστηκε καὶ συνδέθηκε με φίλια με καλλιτέχνες καὶ λογίους μεγάλης δυναμικότητος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Ὅταν γύρισε στὴν Κέρκυρα ἔλαβε νὰ γράφει ποιήματα Λυρική, ἐρωτικά, καὶ σατυρικά πού ἔγιναν δεχτὰ στὴν καλλιτεχνικὴ κυκλωσιὰ με πολλοὺς ἐπαίους πρᾶγμα δύσκολο τότε πού βασιλεῦε ἡ ὑπερκαθαρεύουσα. Ὁ Μαρτινέλης ὅμως ἦταν φαίνοντο, ἡ ποιητικὴ του ἦταν τὸ πνεῦμα, τὸ ἀνάρχο πνεῦμα πρὶν ἐμφυχήσει καὶ ἐνσαρκώσει τὰ πράγματα. Εἶχε μέσα τῆς τὴν πνοὴ τοῦ παντός με ὅλα τὰ στοιχεῖα τοῦ πού μεγαλόπρεπα παρουσιάζονται σ' αὐτὴν τὴν ἀριστουργηματικὴ ἐκδήλωσή της.

Ἡ δυνατὴ προσωπικότητά τοῦ Μαρτινέλη πού ἡς ἔδωκε μιά ἀξιοθαύμαστη καὶ αὐστηρὴ κομψότητα στὰ τραγούδια του πού ἡ λυρική εἰκόνα καθορίζεται ἐξαγνισμένη στὸ ἀνάγλυφο τοῦ ἐξωτερικοῦ φαινομένου, ὅπως ἀκριβῶς τὸ αἰσθάνεται ὁ ἴδιος, τὸ φαίνεται καὶ τὸ συλλαβάνει αἰσθητικὰ καὶ ζωντανά. Πολλὰς φορές στὰ τραγούδια του δεικνύεται μιά καυστικὴ εἰρωνεία καὶ ἄλλες πάλι φορές ἐμφυχῶνεται τὸ στροφές του μὲ ἀσυνήκη ὅσο καὶ μελωδικὴ ἐλεγειακὴ πνοή.

Ἦταν ὁ ποιητὴς ἐκεῖνος πού ἡ λαχταριστὴ εὐαισθησία του ἐπηρραζόταν βαθύτατα ἀπὸ τὴν ελαφρότερη πνοὴ καὶ ἀπὸ τοὺς πρὶ μυστηριώδεις πόνους τοῦ ὁρατοῦ καὶ τοῦ ἀοράτου. Εὐγενικὴ συγκινημένος ἀπὸ τὴν καλωσύνη ἀπὸ καρδίας παραγμένος καὶ μεγαλόπρεπα θυμωμένος γιὰ τὸ ἄδικο, ἀγαθὸς στὴν ἀδυναμία, ἐκδηλώνεται πρᾶγματικὸς ποιητὴς γλυκαίνοντας τὴν ἀδυναμία, χτυπώντας τὴν ἀδικία, καθαγιάζοντας τὴν καλωσύνη καὶ ἀποθεώνοντας τὴν ἀγάπη.

Στὰ 1879 τύπωσε καὶ κυκλοφόρησε στὴν Κέρκυρα μιά συλλογὴ τραγουδιῶν με τὸν τίτλο ΕΡΩΤΙΚΑ πού ὑποδέχτηκε ὁ κόσμος τῶν γραμμάτων με μεγάλο ἐνθουσιασμό μεταφράστηκε δὲ στὴν Ἰταλική καὶ κυκλοφόρησε γερὰ στὴν Ἰταλία. Λίγο ἀργότερα τὰ περισσότερα

ἀπὸ τὰ «Ερωτικά» μεταφράστηκαν καὶ στὴν Γαλλική. Ἐκεῖνο πού τὸν ἔκανε πασίγνωστο ἦταν μιά τραγωδία τοῦ πούδησεύτηκε σὲ μικρὸ σκηνό, παρμένη ἀπ' τὸν ἀγῶνα στὴν Ἡπειρο 1823—1825 με τίτλο «Ο ΠΑΠΑΣ ΑΝΘΙΜΟΣ» γραμμένη σὲ πεντασύλλαβο δεκασύλλαβο καὶ δεκαεφτασύλλαβο. Κατόπιν μετέφρασε σονέτα τοῦ Πετράρχη καὶ τὴν «ΘΕΙΑ ΚΩΜΩΔΙΑ» τοῦ Ντάντε ἀπ' λαβὸ. Κατόπιν μετέφρασε σονέτα τὸν θάνατό του μόνο τὸ ἐπεισόδιο τοῦ Κόντε Οὐγγολίνου καὶ ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ ἐπεισόδιο τῆς Φραγκίσκας ἀπὸ τὸ Ρίμινι. Ὁ εὐγενικὸς αὐτὸς ἀκούοντας, ὁ διαλεχτὸς τραγουδιστὴς τὸ δασκάλι μᾶς γεννᾶς λογιῶν ἦταν γραφτὸ μέσα σὲ μεσορῆμα τῆς καλλιτεχνικῆς του καριέρας, νὰ προσδωλῇ ἀπὸ ἕνα φοιτῶντο καὶ νὰ ξεψυχῇ μέσα σὲ τρομεροὺς πόνους τὴν νύχτα στὶς 27 Αὐγούστου 1896.

Ἀπὸ τὸ ἔργο του δημοσιεύω ἐδῶ δυὸ, τὸ «ἕνα ῥόδο» καὶ ἕνα σατυρικὸ τὸν «Παρά» πού ἔχουν μεταφραστῇ καὶ στὴν Γαλλική καὶ στὴν Ἰταλική τὸ 1875 καὶ 1876.

«ΕΝΑ ΡΟΔΟ»

Εἶδες ποτέ σου ῥόδο
σὰν τοῦτο νὰ σοῦ μοιάζει;
κύττασε πόση ἐκφράζει
ἀγάπη τρυφερή!

Τὸ πρῶτον εἶνε τοῦτο
πὸ φέτος ἐγεννήθη
γιὰ τὰ χρυσὰ σου στήθη
τὸ βλάστησεν ἡ γῆ.

ἀριτωμένο ἀνδράκι
πὸ τὸ θρηνοῦν οἱ κήποι!
μόνο ἡ ψυχὴ τοῦ λείπει
ἐμφυχῶσέ το σύ.

Ἄλλὰ γιατί σὰν πρῶτα
καὶ τώρα δὲν μωρίζει;
Γιὰ ἴδε το πὺξ ἀνίχνει,
τὸ φύλλο του πὺξ κλεί,

Χαριωμένο ἀνδράκι
Λυπησθαι το καλὴ μου,
κάτι κρυφὸ τὸ καίει
καὶ φαίνεται πὺξ κλαίει
Γὼ φαίρω τὸ γιατί!

Περήφανο ἀν τὸ ῥόδο
μὲς σ' ἄνθια βασιλεύει
τὸ χρώμα σου πλῆκει
τὰ καλά σου φθονεῖ.

Κι' ἐσύ μ' ἕνα φιλάκι,
καλὴ μου, μάγεψέ το
στὸ στήθος φύλαξέ το
καὶ θὰ ταπεινωθεῖ!

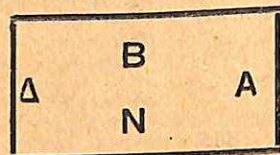
Τὸν φθόνον ἐκεῖ μέσα
θὰ ἴδης νὰ λησυνῇ;
κι' ὡς πρῶτα νὰ μωρίσει
κι' ὡς πρῶτα νὰ χαρεῖ!

Ο «ΠΑΡΑΣ»

Ἔχεις παράδες;.. Εἶσαι προ
(κοιμένος)

Ἡ στήλη τοῦ Μπρίτζ
ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΔΕΚΑΤΟΝ ΕΝΑΤΟΝ

Μπ. Ρ.8.6
Κπ. 9.5.4.2
Κρ. 8.4.2
Σπ. 9.3.2

Μπ. Ν.Φ.10.3
Κπ. Α.10
Κρ. 9.7.5
Σπ. 10.7.6.4

Μπ. Α.9.5.2
Κπ. 8.7
Κρ. Α.10.6.3
Σπ. Ρ.8.5

Μπ. 7.4
Κπ. Ρ.Ν.Φ.6.3
Κρ. Ρ.Ν.Φ.
Σπ. Α.Ν.Φ.

Μοιράζει ὁ Νότος. Ἀγορά :

Νότος
2 κούπες
Πάσο

Δύσις
Πάσο

Βορέας
3 κούπες

Ἀνατολή
Πάσο

Λύσις τοῦ ὑπ' ἀρ. 18 προβλήματος

Πρὶν παίξῃ αὐτοῦ ὁ Νότος πρέπει νὰ κἀν τὸν Φάνη καρρὸ παίζοντας λιμὸ καρρὸ ἀπὸ τὸ χέρι. Ἄν ἡ Δύσις πάρῃ τὴν Ντάμα τότε ἐξασφαλίζει τοὺς λεβὲ ἀπὸ καρρὸ. Ἄν δὲν παρ-

θῇ ἡ Ντάμα καρρὸ πάλι αἱ λεβὲ εἰς καρρὸ εἶνε τρεῖς μετὰ τὴν διαφυγὰς μετὰ τὸ πρῶτο καρρὸ ὁ Νότος πρέπει νὰ παίξῃ δύο φορές αὐτοῦ.

Μάθημα 19ον δι' ἀρχαρίους

Ὅταν εἰς παίκτης δηλώσῃ ἕνα νέον χρώμα, ἐνῶ ὁ συντροφὸς του τὸν ἐνίσχυσε εἰς τὸ ἀργικὸν πὺξ χρώμα, τοῦτο εἶνε ἐνδείξις ἐπιτακτικῆς δηλώσεως ἐκ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΟΥ.

Ἡ καλλιτέρα ἐνδείξις τερματισμοῦ τῶν πλειοδοσιῶν εἶνε ἡ σφαλὼς τὸ πάσο. Ἐν τούτοις ἀπαντῶνται περιπτώσεις κατὰ τὰς ὁποίας ἔχομεν ἀδύνατον κατανόησιν περιέχουν μίαν «λογικὴν» (Σειράν) χωρὶς οὐτε ἐνίσχυσιν εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ συντροφὸς δηλωθέν χρώμα οὔτε ἀνάλογον δυναμικότητα εἰς αὐτοὺς ἀπαντήσας.

μεν «χωρὶς αὐτοῦ». Εἰς τὰς περιπτώσεις αὐτὰς δὲν ἀντενδίκνυται ἡ δηλώσις τῆς ἀδυναμίας.

ΠΟΤΕ ΝΑ ΑΝΟΙΓΕΤΕ ΜΕ ΔΗΛΩΣΙΝ «ΧΩΡΙΣ ΑΥΤΟΥ»

Κατὰ κανόνα αἱ δηλώσεις «χωρὶς αὐτοῦ» γίνονται μετὰ νομὰς χρωμάτων 4—3—3—3. Ὁ λόγος εἶνε, ὅτι αἱ τοιαῦται κατανομαὶ εἶνε ἄνομοι διὰ δῆλωση χρώματος. Ἐφ' ὅσον δὲ εἰς ἀγορὰν χρώματος ἀναγκαιοὶ καὶ προαγωγὴ τῆς πλειοδοσίας κατὰ μίαν ἐπὶ πλέον κλίμακα διὰ τὴν ἐπιτέθειν τῆς μάκρ, εἶνε προτιμύτερα ἡ δῆλωση «χωρὶς αὐτοῦ».

μ' ἔδωκ' ἡμῖν στὶς πλάτες, εἴ-
(σαι νέος)
εἶσαι ὁλος ἄσπρος ἂν καὶ γα-
(νωμένος)

κι' ἂν τύχει κι' εἶσαι τέρας, εἴ-
(σαι ὠραίος!)

Κι' ἂν ἴσουν μιά φορά καὶ λω
(ποδύτης)

ὅλα ξαίρει ὁ παρὰς νὰ τὰ κω-
(πῶναι).

Βουλευτὴς, Ὑπουργὸς, Μητρο
(πολίτης)

μπορεῖς νὰ γίνεις;—τὶ ὁ πα-
(ρὰς ὡφώνει).

Μὰ καὶ φωστήρας κι' ἄγγελος
(ἂν εἶσαι),
μ' ὅλη τοῦ Σολωμῶντα τὴ σοφία
(νέεισαι :)

Μόνο ὁ παρὰς τὴν δίνει τὴν ἄ-
(ξία).

Τὸ Χριστὸ με παράδες νὰ προ
(δώσει)

μόνο ἕνας Γιούδας προσεφέρ-
(θη τότες).

μ' ἂν κατέβαινε πάλι νὰ μὲς
(σώσει).

πόσοι τώρα θὰ θρίσκουνταν
(προδοτές).

Μετὰ τὸ θάνατό του ἔκα-
ψαν ὅλα τὰ ἀτομικά πράγματα
τοῦ ποιητῆ, ὅπως ἦταν συνή-
θεια τὴν ἐποχὴ ἐκείνη γι' αὐ-
τοὺς πού πέθαιναν ἀπόκαρκο
ἢ φθισί, κι' εἶσι χάθηκε ὅλο
τὸ πολυτιμὸν ἔργο του μαζί
καὶ τὰ χειρόγραφα τῶν μετα-
φράσεων τοῦ Ντάντε καὶ Πε-
τράρχη καὶ ὁλόκληρη ἡ ἀλληλο-
γραφία του με διασημοὺς Εὐ-
ρωπαίους λογίους καὶ καλλιτέχ-
νες ἀπ' τὴν ὁποία σίγουρα θὰ
εἴχαμε πολλὰ σημάδια διαφω-
τιστικὰ γιὰ τὸ ἔργο του καὶ
θὰ ἐδοθῶντο ἐκεῖνοι πού κα-
ταγίνονται νὰ γράψουν μιά ἀ-
ναλυτικώτερη βιογραφία τοῦ
ποιητῆ πού δὲν ἔπαψε μέχρι
τῆς στερνής του πνοῆς νὰ τὰ
γυροῦ τὴν ζωὴν ἂν καὶ ἡ δικαί-
α του ἐφευγε μέσα σ' ἕνα βασα-
νιστῆριο τρομερῶν πόνων.

ΓΕΩΡΓ. Ι. ΛΕΥΘΕΡΙΩΤΗΣ

Κριτικὴ ὠραιότητων

Τοῦ κ. Α. ΚΑΡΑΝΤΩΝΗ

Μεταξὺ τῶν συγγραφέων καὶ τῶν κριτικῶν, ἰσχυρὰ καὶ πα-
λαιότατη ἀντιδικία, ἕνας εἶδος
ἐχθρας, πού κατὰ τίς περιστά-
σεις, πότε ἀνοίγει καὶ πότε ζω-
πρεῖ. Ἡ ἀντιδικία αὕτη εἶνε
πᾶσι τὴν ἔξῃ μορφή: Ὁ συγ-
γραφεὺς πού συνθέτει αὐθιγο-
ρήματα, ποιήματα, διηγήματα,
θεᾶτρο πού κάνει δηλαδὴ ὅπως
συνήθισσε νὰ λέει δ ν μ ι-
ου ο γ ι κ ῆ λ ο γ ο τ ε γ ν ῖ α
παραδίδει τὸ ἔργο του στὴν
κοινὴ γνώμη, καὶ περιμένει ἀπὸ
τὴν κοινὴ γνώμη, τὴν κριτικὴν
τῆς Ἡ κριτικὴ τῆς κοινῆς γνώ-
μης, ἐκδηλώνεται κατὰ τοὺς
τύπους: Ὁ ἕνας τρόπος εἶνε
βουδός. Λέγεται ἂ γ ο ρ ὶ. Ἡ ἡ
τ ῆ σ ο τοῦ ἔργου. Ὁ δεύτερος
τρόπος συνίσταται στὴν προσω-
ρικὴ κριτικὴ τῶν ἀναγνωστῶν,
περιορισμένη συνήθως σὲ μερι-
κὰ μονολεκτικά: Θαυμάσιο, ὠ-
ραϊότατο, ἢ: ἀπαισιό, κακὸ. Ὁ
τοῖτος τρόπος, εἶνε ἡ γραπτὴ
κριτικὴ πού δημοσιεύεται σὲ φι-
λολογικὰ περιοδικὰ ἢ ἐφημερί-
δες καὶ πού υπογράφεται ἀπὸ
εἰδικούς, ἀπὸ ἐπαγγελματίες
κριτικούς, πού τὸ εἶδος τοῦ
εἶνε κι' αὐτοῦ συγγραφεὺς. Εἶνε
βέβαια περιττὸ νὰ πούμε, πὺς
οἱ συγγραφεῖς προτιμοῦν τὸν
πρῶτο καὶ πὺς πάντες τὸν τρί-

το τοιοῦ κριτικῆς. Γιατὶ ἡ κρι-
τικὴ τῶν εἰδικῶν, διευρύνει
κάπως ἐπίσπια καὶ ὑπεβύθι-
σιν τὴν ἄποψη τῆς κοινῆς γνώμης,
δίνει ἐκφρασὴ στὶς συγκεκριμέ-
νες τίς ἀντιλήψεις, κι' ἐπὶ
πλέον ἐπιχειρεῖ νὰ κατευθύνῃ
πρὸς ὁρθὴς ἀπώσεως τὴν κοινὴν
γνώμη, ὅταν αὕτη καμμιὰ φο-
ρὰ διαστῇ καὶ δυσκολεῖται
πρὸς σχηματισμὸν τῆς ἀντιλή-
ψεως. Ὅταν λοιπὸν, τύχῃ νὰ
ἐπαινεῖ ὁ κριτικὸς τὸν συγγρα-
φεᾶ, τότε πᾶει καλά. Ὅταν ὁ
μὲς συμβῇ τὸ ἀντίθετο, τότε ὁ
συγγραφεὺς ὀργίζεται, κι' εἶνε
πολύ φυσικὸ νὰ θεωρῇ τὸν κρι-
τικὸν ὡς ἐχθρὸν του, κι' ἐπὶ πλε-
ον, ὡς ἀνθρώπο πού δὲν κατα-
λαβαίνει ἀπὸ Τέχνη, διὰ τὸν ἀ-
πλοῦστο λόγον πὺς δὲν υπο-
ρεῖ νὰ κἀν Τέχνη, κι' ἐπειδὴ
δὲν ὑπορεῖ, ἀσχολεῖται μετὰ τὴν
κριτικὴν.

Ὁθελοῦμε νὰ ὁμολογήσουμε
πὺς εἶνε πολὺ ἄδικη ἡ ἄποψη
αὕτη καὶ δὲν εἶνε πολὺ δύσκο-
λό νὰ τὴν ἀνστρέψῃ κανεὶς
καὶ νὰ τὴν ἀντισταθῇ σὲ πολλοὺς
συγγραφεῖς πού ἄσφαλως κι'
αὐτοὶ νομίζουν ὅτι τοὺς ἀρέσει
μετὰ τὴν ὑποφάνησιν καὶ μὲ
θυστορημάτων. Ἀλλὰ, πρέπει
καὶ ν' ἀναγνωρίσουμε πὺς στὸν
τόπο μας καὶ ἴδως στὰ πρᾶσι-
ότερα χρόνια, πᾶσι πολλὰς φο-
ρές οἱ συγγραφεῖς εἶχαν δικίον
στοῖων, εἰχινύθει τίς μυχίς
προθέσεις τοῦ δημοῦ, με-
τὰ τὴν ἀποστάσεις μετὰ τὴν
προθέσιν καὶ ἀποτελεσμάτων,
προβλέπει τίς ἀκρότατες συνέ-
πειες τοῦ ἔργου, αἰσθητοῦ
καὶ ν' ἀναγνωρίσῃ πὺς ὁ
καὶ τὰ χειρόγραφα τῶν μετα-
φράσεων τοῦ Ντάντε καὶ Πε-
τράρχη καὶ ὁλόκληρη ἡ ἀλληλο-
γραφία του με διασημοὺς Εὐ-
ρωπαίους λογίους καὶ καλλιτέχ-
νες ἀπ' τὴν ὁποία σίγουρα θὰ
εἴχαμε πολλὰ σημάδια διαφω-
τιστικὰ γιὰ τὸ ἔργο του καὶ
θὰ ἐδοθῶντο ἐκεῖνοι πού κα-
ταγίνονται νὰ γράψουν μιά ἀ-
ναλυτικώτερη βιογραφία τοῦ
ποιητῆ πού δὲν ἔπαψε μέχρι
τῆς στερνής του πνοῆς νὰ τὰ
γυροῦ τὴν ζωὴν ἂν καὶ ἡ δικαί-
α του ἐφευγε μέσα σ' ἕνα βασα-
νιστῆριο τρομερῶν πόνων.

σημο ἐκεῖνο κριτικὸ ὕφος πού
κάνει τὸν ἀναγνώστη νὰ πι-
στεύῃ πὺς ἡ κριτικὴ εἶνε μιά εἰ-
δικὴ καὶ ἐμφορὴ πνευματικὴ δε-
ξιότης νὰ καταλαβαίνει ποιὰ
ἔργα τῆς φαντασίας ἀείζουν
τὴ ζωὴ καὶ ποιὰ ὄχι καὶ νὰ ἀ-
ποφασίζῃ με δικαιοδοσίαν αἰ-
σθητοῦ γιὰ τὴν ἀθανάσια
τοῦς ἢ τὸν θάνατό τοῦς. Δὲν ὁ
πᾶσι ἀμφιβολία πὺς ἡ δεξιὴ
στὴν αὕτη φωνάζει κατὰ ἕνα
τρόπο καὶ ὡς ἕνα σημεῖο μέσα
σὲ κάθε κριτικὸν λόγον, ὡς πὺς
δὲν ὑπορεῖ νὰ εἶνε ἀλάθευτη.
Ἔτσι, ἐκεῖνο πού προεῖπει, δὲν
εἶνε ν' ἀποφασίζῃ κανεὶς γιὰ
τὸ μέλλον τῶν ἔργων τῆς φαν-
τασίας, ὅσο νὰ νωροῖν νὰ μι-
λᾷ γι' αὐτὰ, καὶ νὰ τὰ μετου-
σιῶν στὴν ἀναλυτικὴ καὶ ἀνα-
πλαστικὴ τῆς γλώσσας. Στὴν κα-
τεῖθλησιν αὕτη, ποσὶλλοι αἰ-
τωμάτως ἡ ἀνάγκη καὶ ἡ μορφή.
τὸ εἶδος καὶ ὁ τύπος τῆς κρι-
τικῆς τῶν ὠραιοτήτων. Ὁ
ὅρος αὐτὸς πολιτισμοῦ ἀντι-
στῇ στὴν γλῶσσα καὶ ἀπὸ τὸν
Παλαῦ, καὶ καθὼς θὰ καταλά-
βατε, βέβαια, σημαίνει τὴν κρι-
τικὴν πού σκοπᾷ τὴν εἶνε ἡ ἀνά-
δειξη καὶ ὁ πνευματικὸς διαφω-
τισμὸς τῶν ὠραιοτήτων
πού συχνὰ κρύβονται δίχως

νὰ φαίνονται, εἴκοτα μέσα σ'
ἕνα ἔργο Τέχνης. Αὐτὸς εἶνε
ὁ κύριος σκοπὸς τῆς κριτικῆς.
Νὰ ἐμπνεύσῃ ἀπὸ τὴν ὠμορφί-
αν τοῦ ἔργου Τέχνης καὶ νὰ τὸ
ἐκφράσῃ στὴ δική της τὴ
γλῶσσα. Ἀσφαλῶς, ἡ συγκι-
νησὴ πού αἰσθάνεται ἕνας κρι-
τικὸς μελετώντας ἕνα ἔργο
Τέχνης, εἶνε κατὰ διαφορτικὸ
ἀπὸ τὴν συγκίνησιν πού αἰσθάν-
εται ὁ δημιουργὸς, πλάθοντας
τὸ ἔργο αὐτό. Μὰ ὁπωσδήποτε,
εἶνε κι' αὕτη μιά συγκίνησιν δι-
μουσική, Γιατὶ συντελεῖ στὴν
αἰσθητοποίηση τῶν ἀποκρύφων
μυστηρίων ἑνὸς ἔργου Τέχνης,
στὴν ἀπλοποίηση τῆς λειτουργί-
ας τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦς ὑπ-
νοισμοῦ, καὶ ὅλων τῶν πολυ-
συνθέτων καὶ ἀποσπαστῶν στὴν
αἰσθητικὴν ματιὰ ποιητικῶν γνω-
σιμάτων. Ὁ σωστός κριτικὸς γί-
νεται ὁ δεύτερος μυχὸς τῆς
μεταδόσεως τῆς καλλιτεχνικῆς
ἐνεργείας, ὁ μετασχηματιστὴς
τῆς αισθητικῆς θερμότητος πού
ἐγκρίπτεται μέσα σ' ἕνα ἔργο
Τέχνης. Δοκιμάζει τὴν ἐφευρε-
τικότητα τοῦ ἀναλυτικοῦ τοῦ
πνεύματος στὴν πολυτροπία ἀ-
ποκάλυψιν τῶν ποιητικῶν, μυσ-
τηρίων, εἰχινύθει τίς μυχίς
προθέσεις τοῦ δημιουργοῦ, με-
τὰ τὴν ἀποστάσεις μετὰ τὴν
προθέσιν καὶ ἀποτελεσμάτων,
προβλέπει τίς ἀκρότατες συνέ-
πειες τοῦ ἔργου, αἰσθητοῦ
καὶ ν' ἀναγνωρίσῃ πὺς ὁ
καὶ τὰ χειρόγραφα τῶν μετα-
φράσεων τοῦ Ντάντε καὶ Πε-
τράρχη καὶ ὁλόκληρη ἡ ἀλληλο-
γραφία του με διασημοὺς Εὐ-
ρωπαίους λογίους καὶ καλλιτέχ-
νες ἀπ' τὴν ὁποία σίγουρα θὰ
εἴχαμε πολλὰ σημάδια διαφω-
τιστικὰ γιὰ τὸ ἔργο του καὶ
θὰ ἐδοθῶντο ἐκεῖνοι πού κα-
ταγίνονται νὰ γράψουν μιά ἀ-
ναλυτικώτερη βιογραφία τοῦ
ποιητῆ πού δὲν ἔπαψε μέχρι
τῆς στερνής του πνοῆς νὰ τὰ
γυροῦ τὴν ζωὴν ἂν καὶ ἡ δικαί-
α του ἐφευγε μέσα σ' ἕνα βασα-
νιστῆριο τρομερῶν πόνων.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΑΣ

Τὸ Ἐθνικὸν Ἰδρυμα Ραδιοφωνίας ὑπευθυμίζει εἰς τοὺς
κ. κ. Συνδρομητὰς αὐτοῦ, εἰς τοὺς προκαταβάλλοντας
συνδρομὰς ὁ τουλάχιστον μηνῶν, παρέχεται ἐκπτώσις 15 %, καὶ διὰ πάντα ἐπὶ πλεόν μηνῶν μέχρις ἐτέρων 6 παρέχεται ἐκπτώσις 20 % μετὰ τὴν καθορισμένην, διὰ τὸν μῆνα καθ' ὃν λαμβάνει χώραν ἡ καταβολή, τὴν συνδρομῆς.

Ὅτῳ προκειμένῳ περὶ συνδρομῶν ἀφωροῶν τὰ ραδιο-
φωνα κατοικίῳ, ἡ προκαταβολὴ συνδρομῶν
ὁ μηνῶν θὰ ἀνέρχεται εἰς: δρχ. 20.400 ἀντὶ δρχ. 24.000
7 » » » » 23.600 » 28.000
8 » » » » 26.800 » 32.000
9 » » » » 30.000 » 36.000
10 » » » » 33.200 » 40.000
11 » » » » 36.400 » 44.000
12 » » » » 39.600 » 48.000

πλεόν χαρτοσήμου ἐκ δραχμῶν διακοσίων (200).
Αἱ προκαταβολαὶ αὐταὶ ἐνεργῶνται μόνον εἰς τὰ Γραφεῖα
τοῦ Ἰδρυματος ἢ εἰς τὸ Κεντρικὸν Κατάστημα τῆς Ἐθνικῆς
Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις Συνδρομηταὶ θὰ ἐμβάδωσι τὰς συν-
δρομὰς τὰν κατὰ τὸν ρηθέντα λογαριασμὸν ἢ ἀπ' εὐθείας
εἰς τὸ Κεντρικὸν Κατάστημα τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς
Ἑλλάδος διὰ τραπεζιτικῆς ἐντολῆς διὰ λογαριασμὸν τοῦ Ἐ-
θνικοῦ Ἰδρυματος Ραδιοφωνίας, εἰδοποιούντες αὐτὸ, ἢ διὰ
τραπεζικῆς ἢ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς εἰς διαταγὴν τοῦ Ἰ-
δρυματος, ἀποστέλλομένης πρὸς αὐτὸ πλεόν τοῦ ἐκ δραχ-
μῶν 200 χαρτοσήμου, πάσης δαπάνης τοῦ ἐμβάσματος ἐπι-
βαρυνούσης τὸν ἀποστολέα, εἰς τρόπον ὥστε εἰς τὸ Ἰδρυμα
νὰ περιέρχεται τὸ ἀκριβὲς δὲ ἀνὸ ποσόν.

Ἡ ἐκπτώσις δὲν παρέχεται εἰς τοὺς ὁπωσδήποτε κατα-
βάλλοντες μειωμένην συνδρομὴν (Δημοσίους ὑπαλλήλους,
Συνταξιούχους κτλ.).

Τετιῆται ὅτι εἰς πᾶσαν τυχὼν μεταγενεστέραν αὐ-
ξήσιν τῆς συνδρομῆς, δὲν θὰ ὑπέκλεινται οἱ ἔχοντες
προκαταβάλλει τὰς συνδρομὰς τῶν τῶν ἀντιστοιχῶν
μηνῶν.

μέσα τοῦ ἑνὸς ὥραϊο ἔργο Τέχ-
νης. Τὰ ὠραϊότε

Σ' έναν αποκριάτικο χορό...

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΦΕΛΙΞ

Η Φλοράνς έριξε μία τελευταία ματιά στον καθρέφτη κι έμεινε τελείως ικανοποιημένη. Το κοστούμι της ανθού λίδος που φορούσε, με το μαύρο βελουδένιο κορσάκι και τη χρωματιστή φουτίτσα, την έκανε σαν κοριτσάκι δεκάξη χρόνων, κι αυτό την ευχαριστούσε ιδιαίτερα, μια και είχε περάσει τα είκοσι πέντε. Εκείνο όμως που την ικανοποιούσε περισσότερο, ήταν η μάσκα. Την έκανε τελείως αγνώριστη. Κι αυτή ακόμα η ίδια, που κυτταζόταν με τόση προσοχή στον καθρέφτη δεν αναγνώριζε τον εαυτό της. Μια μαύρη, έλθα, που την είχε ζωγραφίσει λίγο πάνω από την άκρη των χειλιών της, προς το δεξί μέρος, συνεπλήρωνε τελείως τη μεταμόρφωση. Κανένας γνωστός της δεν θα μπορούσε να την αναγνωρίσει.

— Θα γελάσω πολύ, έλεγε, καθώς φορούσε, το πανωφόρι της, για να πάει στον Αποκριάτικο χορό του Συλλόγου των Τραπεζιτικών υπαλλήλων. Θα προκαλώ όλους τους γνωστούς μου και κανένας δεν θα μπορεί να μαντέψει ποιά είμαι.

Κούμπωσε το πανωφόρι της φόρεσε τα γάντια της, πήρε το πανεράκι με τα λουλούδια και ξεκίνησε. Καβαλλίερα δεν είχε. Απέφυγε να πάρει, για να μη την αναγνωρίσουν. Έπαινε να μείνει μέχρι τέλους αγνώστη. «Θα είμαι η αγνώστη σειρήνα της βραδιάς», έλεγε μέσα της, γεμάτη αυταρέσκια κι αυτοπεποίθηση για τη γοητεία της.

Η σάλλα του «Καφενείου της Χρυσής Πεταλούδας» ήταν ασφυκτικά γεμάτη από μετρηφισμένους αμφοτέρων των φύλων. Περρότοι, κολομπίνες, άρλεκίνοι, μαρκισές παλάντσι, ταραντέλες, μαχαργιάδες, Σπανιόλες, γονδολιέρηδες, ανθοπωλίδες όλων των ηλικιών, όλων των αναστημάτων και όλων των διαστάσεων, χοροπηδούσαν ξεφωνίζοντας σαν δαιμονισμένοι, μέσα σε μιά απόδραση, κομψή και σερπαντίνια. Καθώς κύτταζε η Φλοράνς σαν σαστισμένη, με το στόμα μισανοιγμένο, ένας παληάτσος της το γέμισε με μιά φούχτα κομψή ενώ ένας άλλος της έριξε μέσα στην πλάτη δυο κέρια αργά, κι έχωσε άμέσως ύστερα το χέρι του για να τα ξαναπάρει.

Η βαφική αυτή επίθεση δεν πολυάρεσε στην Φλοράνς. Απέφυγε όμως να εκδηλώσει τη δυσανεμία της, και σκέφθηκε ότι, στο κάτω-κάτω, ού το ήταν που χαρακτήριζε τους χορούς μετρηφισμένων: Η ασυδοσία που εξασφαλίζεται κάτω από τη μάσκα.

Ένας κλόουν την άρπαξε από τη μέση να χορεύουν. Άφθηνε στα γέγα του μπράτσα και η θερμή του άναπνοή της έφερε γλυκές ανατριχίλες. «Δεν τον ξέρω ποιος είναι, συλλογίζονταν η Φλοράνς, αλλά νοιώθω πως με σφίγγει ένας γόης. Το ανάστημά του, οι λεπτοί τρόποι του, το ζεστό του βλέμμα πίσω από τη μάσκα και το στόμα του που είναι γεμάτο γλυκά, με κάνουν να παραισάλα να σβήνω... Ποιος ξέρει σε ποιά Τράπεζα εργάζεται...».

Μετά το χορό, ο γοητευτικός καβαλλιέρους την πήγε στο μπουφέ, όπου παρήγγειλε τσέρου. Το γλυκό και άρωματικό ποτό έδωσε στη Φλοράνς αφάνταστο κέφι. Γελούσε, άστεϊεύονταν πετούσε πειράγματα, δεχότανε κρυφές τσιμπιές, έδινε στον άγνωστο χορευτή να καταλάβει ότι δεν της ήταν καθόλου αντιπαθητικός. «Έτσι, όταν εκείνος μετά το τέταρτο τσέρου, της πρότεινε να δούψουν για λίγο στην ταρέτσα, να απολαύσουν το φεγγάρι, η Φλοράνς ξεχνώντας το αυστηρό της ινκόγκνιτο, τον ακολούθησε πρόθυμα. Και όταν ο άγνωστος γόης, ύστερα από ένα φλογερό και παρατεταμένο φιλι της πρότεινε να βγάλει τη μάσκα, εκείνη δεν έφερε καμιά αντίρρηση, αλλά ζήτησε να πάει...».

— Θα τη βγάλω, αλλά με τη συμφωνία ότι θα βγάλετε και σεις τη δική σας!

— Συμφωνώ! Φώναξε ο νέος με το γλυκό στόμα.

Κι άμέσως οι δυο μάσκες έπεσαν...

Τέλος της όνειροφαντασίας. — Δεσποινίς Φλοράνς! Εσείς είστε λοιπόν; φώναξε ο νέος, που αναγνώρισε άμέσως την αντικρινή ώρα, αλλά ψηλομύτα γειτόνισσά του.

Η Φλοράνς, όμως, που είχε νοιώσει κάτι σαν ψυχρού σία, του απάντησε παγερά:

— Ποιος είστε, κύριε; Και πώς τολμάτε να μου μιλάτε με το μικρό μου όνομα;

Και κάνοντας κανονική μεταβολή, η Φλοράνς απομακρύνθηκε, καταφορτισμένη για την περιπέτειά της. Στο πρόσωπο του γοητευτικού καβαλλιέρου της, είχε αναγνωρίσει τον αντικρινό... υπακαλόνατο!

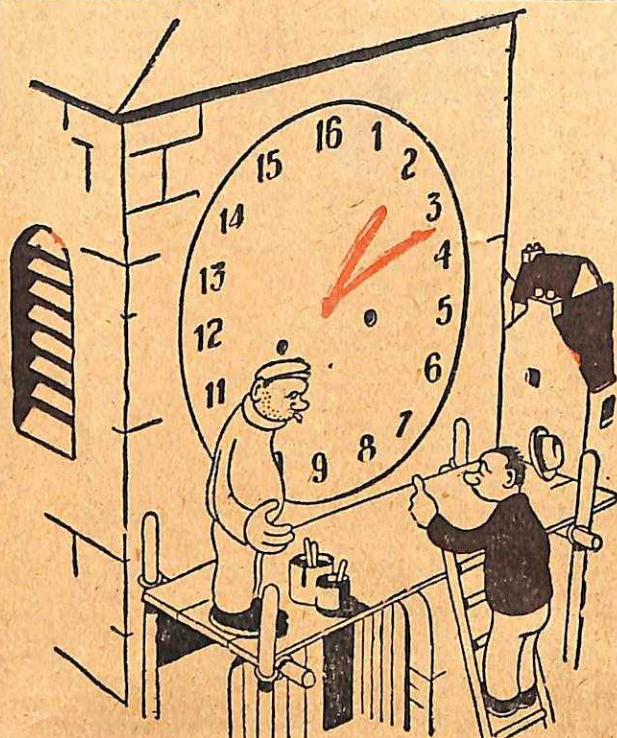
ΖΩΡΖ ΦΕΛΙΞ

PERMANANT
ΦΑΡΔΕΙΣ ΣΚΑΛΕΣ —
ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ —
δου το ΜΥΣΤΙΚΟ μας
Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ
Αγ. Κωνσταντίνου 42
Τηλ. 53-100
Σημ. — Αι προσκομίζου-
σαι το παρόν αποκομμα λαμβάνουν ΔΩΡΕΑΝ κάτι.

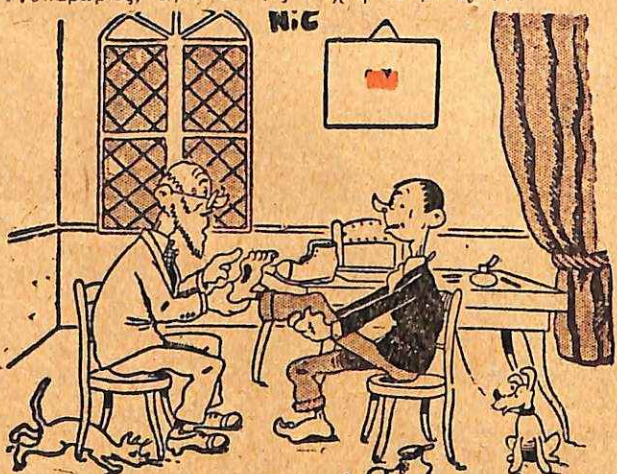
ΠΟΥΑΡΑ
ΚΡΕΜΑ
Kerit

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» — Σελίδα 34

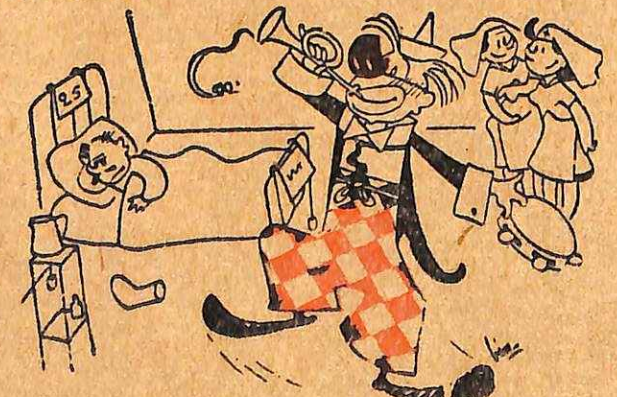
Το ξένο χιούμορ

— Κι έτσι ο προϊστάμενος θέλοντας και μη, θα πληρώνη... υπερωρίες, αφού θα τις δείχνει το ρολόι!...

Ο γιατρός — Γιατί δεν κάνατε ποδόλουτρο με μουστάρδα, όπως σας είχα πει;...
Ο ασθενής. — Γιατρέ μου δεν χωρούσε το πόδι μου στή... με ιστάρδα!...

— Είπε ο γιατρός. Κάνει διάφορα άστεια για να θεραπεύσει αυτόν τον νευρασθενικό!...

Η Λάτιρα της Έβδομάδας

ΑΛΒΑΝΙΚΑΙ ΑΠΟΨΕΙΣ...

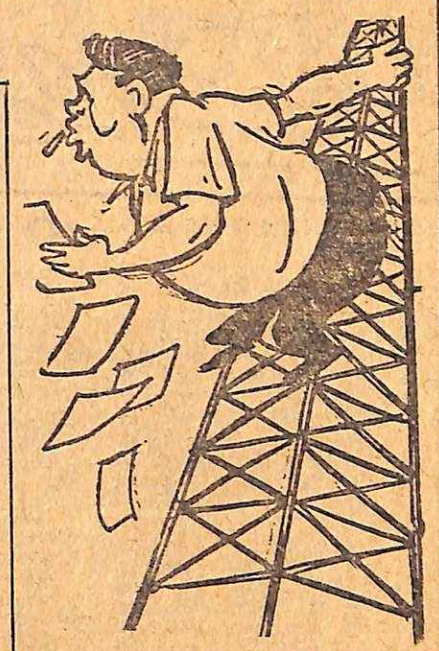
Κι επέμεναν ο Άλβανός:
— Σας λέω, είναι γεγονός.
Ότι ο κύριος Τρίγκας Λή.
Ο γραμματέας του Ο. Η. Ε.
Φάρσα μας έσκασε καλή.
Κι αλλοίμονο και τρείς ούαι
Σ' όποιον δεν έχει αντιληφτή
Την έξυπνη τη φάρσα αυτή!...

Τον έρωτούνε οι λοιποί
Τι θέλει, με αυτά να πη
Και ο Κερένσι ο Άλβανός
Πούχει μυαλό σαν πετεινός
Είπε το ξένης σημαντικά
Εί: άπαιστα... αλβανικά
— Ο νους μου λίγο να σκεφτή
Με την απάντησι αυτή
Που ήρθε απ' το Λέγκ - Σαζές
Είπ' η καρδούλα μου μπαζές!...
Διότι στην Άμερική
Κι, ως αντιλέγουν μερικοί

Προσέξτε με παρακαλώ
Το Καρναβάλι το τρελλό
Γυρίζει και μυαλό και νού
Και ξένου κι Άμερικανού!...

Έτσι και τώρα θρέ παιδιά.
Μην πητε όμως τσιμουδιά
Στο πείσμα κάθε ρεμπέσκ
Βγάλαν απόφασι... μασκέ
Πού άλλα λέει, πασιφανώς
Και άλλα κρύβει προφανώς!...
Όμως εγώ πού, ευτυχώς
Δεν είμαι στο νιονό, φτωχός
Το εκατάλαβα καλά
Πώς το Συμβούλιο μιλά
Μ' αποκριάτικο αίμα
Κι αν λέη «Όχι!»... λέει «Ναί!»...

Όπερ θα πη — χωρίς ντροπή
Ότ, δεν έχωμε έκτραπή
Και μπράβο στην Έπιτροπή!...
ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ...

Φέτος ο κόσμος δεν γλεντά. Έξωφλησε το κέφι. Λαντέρνα δεν ακούστηκε, να δρώ, στη γειτονιά, Λαντεργατζίς δεν φάνηκε να στροβυλιζή ντέφι. Και θλίψις και κατήφεια κατέχει τον ντουνιά. Γκαμήλα δεν σεργιάνισε καθόλου στο σοκάκι. Τα Ρόπαλα δεν φάνηκαν... ούτε το Γαϊτανάκι!...

Πάει ο αποκριάτικος παλός παζουρλισμός. Χοροί δεν αναγγέλλονται, όπως σε άλλα χρόνια. Έξέπνευσε όπως φαίνεται κι ο ένθουσιος. Και ούτε ξεσκονίστηκαν, στα σπία, τα σαλόνια. Περνάμε στην Άπόκρη, Σαρακοστής γολήνη. Και φράκο δεν ξεβάφτηκε από τη νασθαλίση! Η θλίψις μας καβάλλησεν αυτή την εποχή. Κι αφού γέλιο δεν ανθίσε σε κανένος το στόμα. Η Άπόκρη που έφυγε, τότε, στην Κατοχή. Φαίνεται δεν επέστρεψε στη βάση της, ακόμα!...

Άπόκρη, κυρίες μου, και όμως δεν χορεύετε. Μέσ' στις ταβέρνες άδικα το κέφι σας γυρεύετε. Πήρε αλλοιώτικη τροπή. Φέτος το Καρναβάλι. Κανείς δεν έρωτοτροπεί. Κανείς δεν μασκαρεύεται.

Και καπελλάκι «κοτιγιόν» κανένας δεν θα δάλη! Το Φασουλή... το τύμπανο που πάντα προπορεύεται. Φέτος δεν άνηχει. Κι αν τη Γκαμήλα μάτια στους δρόμους τη γυρεύετε. Φαίνεται πως τη φάγαμε κατά τη Κατοχή! Και όσο για τον Φασουλή, τί Τύχη είνωνεία. Που ήταν του Καρναβαλιού, να πούμε, όδηγός. Φαίνεται, πως τον πήρανε κάπου στην Άλβανία. Κι έγινε του Άλβανικού του Κράτους, άρχηγός!...

Το Γαϊτανάκι χάθηκε φέτος το Καρναβάλι. Και μέσ' στους δρόμους άδικα κανείς θα το γυρεύη. Ο λόγος είν' απλούστατος: δεν είχε τί να δάλη. Για νάβη να χορεύη... Τα παρδαλά τα ρούχα του που είχαν τόση δόξα. Και χάριζαν μέσ' στη ζωή κάποιου μικρή αλλαγή. Τα πήρε η ΟΥΝΡΡΑ φαίνεται για να μας τα μοιράσει. Κι, αυτά, ως καινούργια!...

Τα «Ρόπαλα» τί έγιναν; Έτίναξαν τα κώλα. Που τόσο τα έχάζουν πολλοί μας συμπολίτες. Μοιραίως μετεβλήθησαν σε όπλοπολυβόλα. Και οι δικοί μας τα κράτουν και ξένοι συμμορίτες... Τόσα λοιπόν «άξεσουάρ» Καρναβαλιού χαθήκανε. Που ίσως μας εθύμιζαν μια εποχή καλή. Κι έτσι τα χρόνια τα παλιά σβήσανε, ξεχαστήκανε. Και μένουν σαν άναμνησις Καρναβαλιού θολή!

Ο Πόλεμος τα σάφωσε. Κι αν τώρα στην Ειρήνη. Το κέφι δεν μας όδηγη. Δεν έχει η Ειρήνη φαίνεται απόφασι να μείνη. Παύλ καιρό στη γή... Είπε απλώς περαστική. Ήθελε για να κυττάξη. Έάν ο κόσμος έβαλε φρόνησι και μυαλό. Άν θέλωμε να ζήσωμε με ησυχία και τάξι. Η προτιμούμε διακόες το δάκου το θολό... Και είδε και κατάλαβε... Είδε μέσ' στην Ευρώπη. Πώς εξοπλίζεται άναίδως ο κόσμος και ξετσιπίτω. Και όρρε είνε να μας πη: — Φτοή σας ρε παληανθρώποι. Δεν κάνετε για τίποτα!...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΣΤΗΝ ΕΠΙΤΡΟΠΗ... ΕΡΕΥΝΗΣ

Άφηστε πιά τα σοβόρα
Η εποχή το άπαιτεί
Σας λείπει λίγο ή χαρά
Και πρέπει να γλεντήσετε
Πάρτε το κάθε σας χαρτί
Για να το πούμε καθαρά
Και για να γίνη κομψή
Κομμάτια να το σχίσετε!...

Πάρτε μια ντάμα τουφερή
Άπό το μπράτσο, άγκαλέ
Πρέπ' η ψυχή σας να χαρή
Κι όλο, μαζί, κι άντάμα
Κάντε — δεν είνε θα ντροπή —
Κι έτσι θα πάρετε μεζέ,
(Έρευνες εισ' Έπιτροπή)
Μιά έρευνα στην... ντάμα!...

Πώς θέτε αλλοίως να σας το πώ;
Δεν έχει φαίνεται σκοπό
Άπόφασι πιά σοβόρα
Η Έπιτροπή να βγάλη
Έτσι τουλάχιστον υποοεί
Με λίγη σκέψη πονηρή
Η Έπιτροπή σας να χαρή
Μιά κι είνε Καρναβάλι!...

ΓΙΑΝΝ.

ΣΚΟΤΩΝΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΩΡΑ...

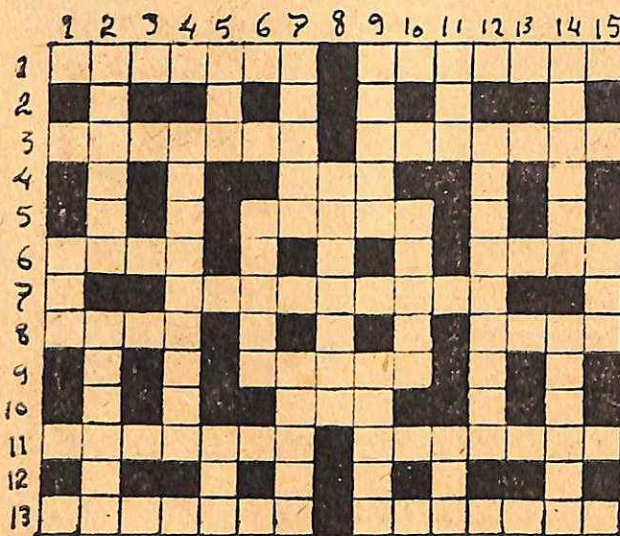
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- 1) Είς τῶν Τιτάνων. — Ὁ μέλις καὶ ἐργατικὸ ἐντομ.
- 3) Βασιλεὺς σοφός. — Ἐκεῖ ἐδάσαν τὰ βέλη οἱ ἀρχαῖοι.
- 4) Πολεμικὸς ἵππος (ὄχημα).
- 5) Μία τῶν Ἠπειρῶν (γεν).
- 6) Περιέχει ἱερότητα. — Χρησιμεύει γιὰ τὴν μετάδοσι περιτροφικῆς κινήσεως καὶ εἶνε ἀπὸ δέρμα.
- 7) Ἀδελφὸς τοῦ Προμηθέως.
- 8) Σύνδεσμος. — Εἶνε πάντοτε γεμάτο στὴ στάσι.
- 9) Ἐκεῖ στεγάζονται τὰ ποῖμνια.
- 10) Τὰ ἀρχικά τοῦ Σταθμοῦ μας.
- 11) Ὀμηρικὸς ἥρωας περὶ φημὸς γιὰ τὴν πονηρίαν του (αἰτ.). — Ζῆ στὰ δάση καὶ στὴν φαυλασία τῶν ποιητῶν.
- 13) Ἐχοῦμε τὴν ἐνδοξότερη ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες. — Τὴν ἀκούγαμε σὲ κάθε ἀεροπορικῇ ἐπιδρομῇ.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

- 1) Γάλλος μυθιστοριογράφος.
- 2) Υἱὸς τοῦ Ἑλλήνος καὶ πρώτος βασιλεὺς τῆς Θεσσαλίας. — Θεὰ τῶν Αἰγυπτίων (γεν.).
- 4) Ἀρχαία πόλις τῆς Βοιωτίας.
- 5) Διπλασιαζόμενον ἀποτελεῖ ἐκδήλωσιν τῶν ἀγρίων. — Ἀγγλικὴ προσφώνησις καὶ τίτλος εὐγενείας.
- 6) Ὅρος τῆς Κεφαλληνίας καὶ εὐχαριστήριος ὕμνος.
- 7) Ἐθνικὸς εὐεργέτης. — Τρόπος ἀλιείας.
- 8) Ἡρώς τοῦ Οὐγκῶ (γεν.).
- 9) Μία ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες ἐγκληματικὲς συμμορίες τῆς Ἰταλίας. — Κάθε ἄλλο παρὰ γίγας.
- 10) Τὴν χρησιμοποιοῦν οἱ γλύπται.
- 11) Τίτλος τραγωδίας τοῦ Σαίξπηρ καὶ Ἀγγλος συγγραφεὺς.

Σταυρόλεξον ὑπ' ἀρ. 21

φεύς τοῦ περασμένου αἰῶνος. — Τὰ πάντα...

- 12) Δὲν εἶνε μετρίφρονα.
- 14) Ἦτο πρὶν ἀγαπητὴ σύμμαχος μας. — Ἦτο ἀπαραίτητον συμπλήρωμα τῶν συμποσίων (αἰτ.).
- 15) Κοινὸν ἀμερικανικὸν δνομα.

(Ἐστάλη ὑπὸ
Ἀντ. Σδορώνου)

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ ΑΡ. 19

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- 1) Παραλία — Στομάχι.

ΛΗΘΗ

Καλέτυχτοι αὐτοὶ ποὺ λησμονᾶνε τὴν πίκρα τῆς ζωῆς. Ὅντας εὐδίστη ὁ ἥλιος καὶ τὸ σούρουπο ἀκολουθήσῃ Μὴν τοὺς κλαίς, στυ ΖΑΒΟΡΙΤΗ αὐτοὶ θὰ πάνε

Γέτοιναν ὥρα εἰ Ἀθηναῖοι ζητεῦν νὰ φᾶνε Τὴν σοκολάτα πούχουν τόσο ἀπεθυμήσει. Μὰ ὅμως ποιὸς προφταίνει νὰ καθήσῃ Τραπεζῆνι δὲν θὰ βροῦνε κι ἄς ζητᾶνε. Κ' ἂν φᾶνε τὴν πᾶστα τους ἐρθεὶ ξαναθυμῶνται γλύφοντας μὲ ἡδονὴ τὰ χεῖλη.

Πένους παληοὺς ποὺ μέσα τους κοιμῶνται. Ἄ, δὲν μπορεῖς παρὰ νὰ κλαίς τὸ δειλὸ αὐτοὺς ποὺ μπαίνουν τραπεζῆνι νὰ ζητήσουν. Θέλουν—μὰ δὲν βολεῖ γιὰ νὰ καθήσουν.

Αἶνιγμα

Ἦταν ἔντεκα πουλιὰ καὶ μὲ τὴν κλώσσα δέκα ἔφυγαν τὰ ἐξη μὴναν δεκαέξη !

Πυραμῖς

+
+
+
+

Καθέτως οἱ σταυροί: Μέρος τοῦ Λόγου. Ὁριζοντίως: Ἡ πείρα, Θεὰ, ἐπίρρημα, ὡνήν.

Ρόμβος

* * * * *
* * * * *
* * * * *

Καθέτως καὶ ὀριζοντίως: Ἀρχαῖον Μαντεῖον. — Ἡ πρῶτη γυναῖκα τοῦ κόσμου. Ζῶν.

Γωνία

+ * * * *
* + * * *
* + * * *
* + * * *
* + * * *

Οἱ σταυροὶ καθέτως: Ἑλλήν ποιητὴς. Ὁριζοντίως: Προφῆτης. Θεὰ χημικὰ ἀέρια, ἄγρια ζῶα, ἀρχαία χωρία τῆς Μ. Ἀσίας, νομοθέτης ἐρίτετό.

Λύσεις τῶν προηγουμένων

ΑΙΝΙΓΜΑ :

Ἡ βελόνα μὲ τὴν κλωστή.

ΟΡΘΟΓΩΝΙΟΝ :

Τ
Ε
Ι
ΡΙΣ
ΨΩΜΙ
ΙΘΑΚΗ
ΧΕΙΡΩΝ
ΟΡΒΗΛΟΣ
ΡΟΥΜΑΝΙΑ
ΗΜΕΡΗΣΙΟΣ

ΠΥΡΑΜΙΣ :

Μένανδρος
Λάχρσις
Ἀκρίε
Θῆς
Ν

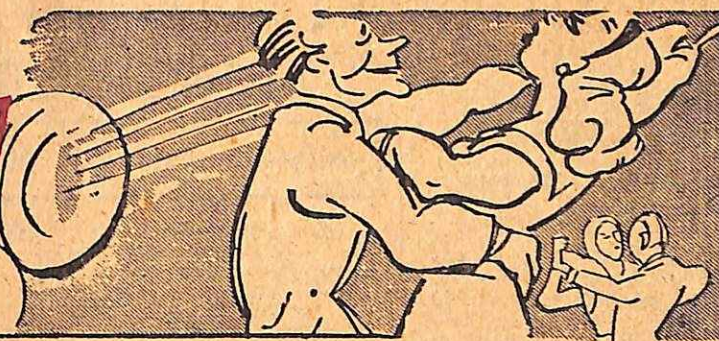
ΚΑΛΤΣΕΣ «ΑΡΑΧΝΗ»

Γυναικείες ζωϊκὲς 100% λεπτεῖς, ἔξτρα (μὲ μικρὸ ἐλάττωμα) σὲ πολὺ χαμηλὴ τιμὴ. ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ ὀθηνά

ΘΗΣΕΩΣ 17

(Πάροδος Κολοκοτρώνη)

ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

Κυριακή 16 Φεβρουαρίου : ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΕΚΠΟΜΠΩΝ 16-22 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

ΟΜΙΛΙΑΙ

- 14.00 (Τὸ λογοτεχνικὸ τέταστο τοῦ κ. Στρ. Μυροδμή).
- 16.20 (Περίπατοι ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα).
- 17.20 (Τὸ ἱστορικὸ δεκάλεπτο τῆς Ἑλλάδος).
- 20.15 (Ἡ ὥρα τῆς Βορείου Ἑλλάδος).
- 23.00 (Πολιτικὴ ὁμιλία).
- 14.30 ΣΚΕΤΣ
- ΣΟΒΑΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ
- 07.45 (Πολλὰ μουσικῇ).
- 11.00 (Ἀναμετάδοσις τῆς Συμφωνικῆς Συνουσίας τῆς Κρατικῆς Ὁρχήστρας Ἀθηνῶν ἀπὸ τοῦ θεάτρου «Ὁ λυμπίου»).
- 22.00 Ἡ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΤΟΥ ΣΤΑΘΜΟΥ.

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

- 10.30 (Δίσκοι).
- 19.30 (Κρητικὰ τραγούδια ἀπὸ τὸν ὄμιλο Ποθουλᾶκη — Δρακάκη).
- ΕΛΛΗΝΑ ΜΟΥΣΙΚΗ
- 13.30 (Ἡ ὀρχήστρα Συνουσίας).
- 16.00 (Διάφοροι σολιστὲς ἐλαφρῆς μουσικῆς).
- 16.30 (Τραγούδια ἀπὸ τὴν Κάρο μεν Μιράντα).
- 17.15 (Χορευτικὸ πρόγραμμα).
- 21.00 (Ἡ ὥρα τῶν Ἀκροσίων).
- 21.35 (Διάφορα βάλς).
- 23.15 (Χορευτικὸ πρόγραμμα).

Δευτέρα 17 Φεβρουαρίου :

ΟΜΙΛΙΑΙ

- 8.10 (Τὸ πεντάλεπτο τῆς ὁμιλίας).
- 18.15 (Ἡ ὥρα τοῦ ἐργάτου).
- 20.15 (Ἡ ὥρα τῆς Βορείου Ἑλλάδος).
- 22.20 (Μουσικὴ ὁμιλία).
- Ἡ ὥρα τοῦ παιδιοῦ
- 17.30 (Ἡποτικὴ ὥρα).
- ΣΟΒΑΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ
- 12.00 (Μουσικὲς σελίδες).
- 18.00 (Ἔργα γιὰ βιολί).
- 21.00 (Ἐκλεκτοὶ δίσκοι).
- ΡΕΣΙΤΑΛ
- 22.30 (Ἔργα γιὰ πιάνο ὁ ὁ τὸν κ. Τῶν Γεωργίου).

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

- 8.00 (Δίσκοι).
- 19.30 (Τραγούδια ἀπὸ τοῦ ὄμιλου Δημ. Βλαχοπούλου).
- ΕΛΛΗΝΑ ΜΟΥΣΙΚΗ
- 08.15 (Ἐλαφρὸ πρόγραμμα).
- 13.30 (Ποικίλο μουσικὸ πρόγραμμα).
- 14.40 (Τραγούδια).
- 16.30 (Ἡ ὀρχήστρα τοῦ ἱερωῆ Μελακρίνου).
- 17.00 (Μουσικὴ γιὰ τὸν καθένα).
- 22.00 (Ἑλληνικὰ τραγούδια).
- 23.15 (Χορευτικὴ μουσικῇ).

Τρίτη 18 Φεβρουαρίου :

ΟΜΙΛΙΑΙ

- 12.20 (Ὁμιλία).
- 17.30 (Περίπατοι ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα).
- 18.15 (Ἡ ὥρα τοῦ κυτταροποι).
- 19.30 (Ἡ ὥρα τοῦ ἀγρότου).

ΣΟΒΑΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ

- 13.30 (Ἡ ὥρα τῶν Ἀκροσίων).
- ΜΕΛΟΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ
- 22.00 (Ἀποσπάσματα ἀπὸ τὴν ὁπερὰ τοῦ Σαίν - Σάν :
- «Σαμψὼν καὶ Δαλιδᾶ» μὲ καλλιτέχνες τῆς Ἑθνικῆς Ἀρχαίας Σκηνῆς καὶ τῆς Ὁρχήστρας τοῦ Σταθμοῦ.
- Διευθ. ὁ κ. Καραλιδανός.
- ΜΟΥΣΙΚΗ ΑΠΟ ΟΠΕΡΕΤΤΕΣ
- 17.50 (Διάφορες ἐπιλογές).
- ΠΟΙΚΙΛΗ ΜΟΥΣΙΚΗ
- 08.15 (Δίσκοι στὴν τύχη).
- 16.30 (Τραγούδια τῶν Νέων).
- ΕΛΛΗΝΑ ΜΟΥΣΙΚΗ
- 8.00 (Ἑλληνικὰ τραγούδια).
- 12.00 (Ἐλαφρὸ πρόγραμμα).
- 14.40 (Συμφωνικὴ τζάζ).
- 17.00 (Μουσικὴ γιὰ τὸν καθένα).
- 19.45 (Μουσικὸ κοκτέιλ).
- 21.00 (Μικτὸ ποικίλο πρόγραμμα μὲ τραγούδι τοῦ Τῶν Μαρούδα).
- 23.15 (Χορευτικὴ μουσικῇ).

Τετάρτη 19 Φεβρουαρίου :

ΟΜΙΛΙΑΙ

- 8.10 (Τὸ πεντάλεπτο τοῦ σπιτιοῦ).
- 12.20 (Ἡ ὥρα τῶν Φιλοτελισίων).
- 19.30 (Πολιτικὴ ὁμιλία).
- 20.15 (Ἡ ὥρα τῆς Βορείου Ἑλλάδος).
- 22.00 ΜΟΥΣΙΚΟΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΒΡΑΔΥΑ.
- Ἡ ὥρα τοῦ παιδιοῦ
- 17.30 (Γιὰ παιδιὰ 8-12 ἐτῶν).

ΣΟΒΑΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ

- 13.30 (Διάσπορις σολιστῶν).
- 17.50 (Ἐκλεκτοὶ δίσκοι).
- 21.00 Ἡ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΤΟΥ ΣΤΑΘΜΟΥ.
- ΠΟΙΚΙΛΗ ΜΟΥΣΙΚΗ
- 16.30 (Μουσικὴ γιὰ πᾶντα).
- ΕΛΛΗΝΑ ΜΟΥΣΙΚΗ
- 8.15 (Ποικίλο πρόγραμμα).
- 12.00 (Ἑλληνικὰ τραγούδια).
- 14.40 (Ἀργεντινὲς ὀρχήστρες).
- 17.00 (Μουσικὴ γιὰ τὸν καθένα).
- 22.00 (Ἀναμετάδοσις ἀπὸ τὸ κέντρο ὁμιλίας τῆς Ἀθηνῶν).
- 23.15 (Χορευτικὸ πρόγραμμα).

Πέμπτη 20 Φεβρουαρίου :

ΟΜΙΛΙΑΙ

- 8.10 (Τὸ πεντάλεπτο τῆς ὁμιλίας).
- 12.20 (Περίπατοι ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα).
- 13.50 (Ἡ φυσιογνωτικὴ ὥρα).
- 20.15 (Ἡ ὥρα τῆς Βορείου Ἑλλάδος).
- 22.20 (Τέχνη καὶ ζωή).
- 18.00 Ἡ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΣΤΑΘΜΟΥ.
- Ἡ ὥρα τοῦ παιδιοῦ
- 17.30 (Γιὰ παιδιὰ 12-14 ἐτῶν).
- ΡΕΣΙΤΑΛ
- 22.30 (Ἔργα γιὰ τραγούδι ἀπὸ τὸν τενόρο Κον Πέτρο Ἐπιτροπῆ).
- ΠΟΙΚΙΛΗ ΜΟΥΣΙΚΗ
- 8.15 (Δίσκοι στὴν τύχη).

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

- 8.00 (Δίσκοι).
- 19.30 (Τραγούδια ἀπὸ τὸν ὄμιλο Ἀφροδίτης Παπανικολάου — Μάσσια).
- ΕΛΛΗΝΑ ΜΟΥΣΙΚΗ
- 12.00 (Ποικίλο πρόγραμμα).
- 13.30 (Μελωδίες καὶ ρυθμοί).
- 14.00 (Κινηματογραφικὸ ὄργανο).
- 14.40 (Εὐθὺμη μουσικῇ).
- 16.30 (Ἑλληνικὰ τραγούδια).
- 17.00 (Μουσικὴ γιὰ τὸν καθένα).
- 21.00 (Ὁ Γιάνκοβιτς μὲ τὴ Μαίρη Λὼ καὶ τὸ τρίο Στας).
- 22.00 (Τραγούδια ἀπὸ τὸν Φῶτη Πολυμῆρη).
- 23.15 (Χορευτικὴ μουσικῇ).

Παρασκευή 21 Φεβρουαρίου

ΟΜΙΛΙΑΙ

- 14.00 (Ἡ ὥρα τῶν συγχρόνων θεμάτων καὶ τῆς Ἑγκυκλοπαιδείας).
- 18.20 (Ἡ θεοποιητικὴ ὥρα).
- 19.30 (Ἡ ὥρα τοῦ ἀγρότου).
- 20.15 (Ἡ ὥρα τῆς Βορείου Ἑλλάδος).

ΣΟΒΑΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ

- 12.00 (Μουσικὲς σελίδες).
- 17.50 (Μουσικὴ δωματίου).
- 22.00 (Βραδυνὸ κοντατέρτο).
- ΠΟΙΚΙΛΗ ΜΟΥΣΙΚΗ
- 21.00 (Καντάρες ἀπὸ τὴν χορὴν δια Γ. Ἀθανασίου).
- ΕΛΛΗΝΑ ΜΟΥΣΙΚΗ
- 8.00 (Ἑλληνικὰ τραγούδια).
- 8.15 (Ἐλαφρὸ πρόγραμμα).
- 13.30 (Ἡ ὥρα τῶν Ἀκροσίων).
- 14.40 (Πολλὰ γνωστὰ μελωδίες).
- 16.30 (Τραγούδια μὲ τὸν Ζωρὴ Γκεταρῶ).
- 17.00 (Μουσικὴ γιὰ τὸν καθένα).
- 23.15 (Ἐκπομπὴ ἀπὸ τὴν καθένα γιὰ τὴν Ἀθηνῶν).

Σάββατον 22 Φεβρουαρίου.

ΟΜΙΛΙΑΙ

- 8.10 (Τὸ πεντάλεπτο τῆς νοικοκυρίας).
- 12.20 (Ὁμιλία).
- 18.20 (Ἡ ἐνοικοδομητικὴ τῆς Ἑλλάδος).
- 19.30 (Τέχνη καὶ ζωή).
- Ἡ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΣΤΑΘΜΟΥ.
- 17.30 (Ὁ Καραγάλογος).
- ΣΟΒΑΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ
- 13.30 (Ποικίλη μουσικῇ).
- 16.30 (Βάλς τοῦ Σοπὲν).
- ΟΠΕΡΕΤΤΕΣ
- 14.40 (Διάφορα ἀποσπάσματα).
- 19.45 Τὸ ΣΕΒΕΤΤΟ ΤΟΥ ΣΤΑΘΜΟΥ.
- ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ
- 8.00 (Δίσκοι).
- 18.00 (Ποικίλα τραγούδια ἀπὸ τὸν ὄμιλο Μπαρταλίτσου).
- ΕΛΛΗΝΑ ΜΟΥΣΙΚΗ
- 8.15 (Ἐλαφρὸ πρόγραμμα).
- 12.00 (Ἐλαφρὸ πρόγραμμα).
- 17.00 (Μουσικὴ γιὰ τὸν καθένα).
- 21.00 (Ἐλαφρὸ ποικίλο πρόγραμμα).
- 22.00 (Ἀποκρῆτικὸ γλέντι ἀπὸ τὸν μεθυσμένο Φεγγάρι).
- 23.15 (Χορευτικὴ μουσικῇ).

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» — Σελὶς 43

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΑΛΥΤΙΚΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ 16-22 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

ΚΥΡΙΑΚΗ 16 Φεβρουαρίου.

Πρωινό πρόγραμμα

- 07.00 Πρωινή μουσική (δ)
07.30 Α' δελτίο ειδήσεων.
07.45 Παλαιά μουσική (δ).
Λεοπολντ Μότσαρτ (1719-1787): Στρατιωτικό ντε-βερτιμέντο χωρίς εισαγωγή, σε ρε μείζ. (Εμβατήριο-Αντάντε, Προσέτο, Αντάντε, Μενουέτο, Προσέτο). Η Όρχηστρα της Κρατικής Όπερας του Βερολίνου, Διευθ. Βάλτερ Γκράβντλ.
08.00 Αναμετάδοση της θείας λειτουργίας από τον Ιερό Ναό της Μητροπόλεως.
10.30 Δημοτικά τραγούδια και χοροί (δ).
10.50 Έκπομπή των Βρετ. Δυνάμεων.

Μεσημερινό πρόγραμμα

- 11.00 Αναμετάδοση από το θέατρο «Ολύμπια» της συμφωνικής συνδυάσεως της Κρατικής Όρχηστρας Αθηνών. Διευθυντής: Γεώργιος Κωνσταντίνου. Σόλο: Βύρων Κολάσης.
11.30 Γαλλική έκπομπή. Βάγκνερ: «Λόβεγκριν» εισαγωγή.
Γεωργίου Πλάτωνος: «Ένας παλμός θύλας». Γκλαζουνόφ: Κοντσέρτο για βιολί και όρχηστρα.
Τσαϊκόφσκι: Συμφωνία αρ. 6 σε σι ελά, έργο 74 («Παθητική»), με τα 2 εξής μέρη: «Αντάτιζο», «Αλλήγκρο κόν νκρόσια». Αλλήγκρο μάλτο βιάτσε, «Αντάτιζο λαμεντόζο». Κατά τη διάρκεια του διαλείματος της συναυλίας, θα μεταδοθεί ομιλία του κ. Αγγέλου Προκοπίου με τίτλο «Η δωρική αισθητική».
13.00 Ειδήσεις στην αγγλική. Αναμετάδοση από το Λονδίνο.
13.10 Έκπομπή των Βρετ. Δυνάμεων.
13.30 Η όρχηστρα Αλέκου Γεωργιάδη με τραγούδι από την Κούλα Νικολαΐδου.
14.00 Το λογοτεχνικό τέταρτο του κ. Στράτη Μυριέλη.
14.15 «Εμείς κι' ο κόσμος». Η βενετσιάνικη νύχτα, του Αλφρέντ ντε Μυσσέ.
Ραδιοφωνική σκηνοθεσία του κ. Κώστα Κροντηρά.
15.00 Τέλος του μεσημερινού προγράμματος.

Εσπερινό πρόγραμμα

- 16.00 Διάφοροι σολιστ έλαφρα μουσικής (δ).
«Θα περιμένω», σλόου-φός (Όλιβιέ). Ο Τζίνιο

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ»—Σελίδα 44

Μήκος κύματος: 601 χκ.—499,2 μ.

Μπορντίν, κιθάρα.
«Το ναυούρισμα του πουλιού» από τη σουίτα «Παρασενιέ» Εντμούν (Μπίλλυ Μέγερλ). Σόλο πιάνο από το συνθέτη.

«Το πέταγμα της μελισσας» (Ρίμσκυ-Κόρσακωφ, διασκ. Τζέιμς). Σόλο σάλπιγγα από τον Χάρου Τζέιμς, με συνοδεία της ορχήστρας του.

«Προς την ήλιοφωτιστή πλευρά του δρόμου» (Μάκ Χιού, Ντόροθι Φήλντς). Σόλο σαξόφωνο ο Κόουλμαν Χάινς με συνοδεία πιάνου από τον Ούωσινγκτον.

Κοντσέρτο για κλαρινέτο, από την ταινία «Δεύτερο ρεφρέν» (Αρ-τη Σω). Η ορχήστρα που διευθύνει ο συνθέτης, Βάλς Κοντσέρτου (Τόλ-λεφσεν). Σόλο φουταριό-νικα ο συνθέτης.

16.20 Περιπατοί ανά την Ελλάδα.

16.30 Τραγούδια από την Κάμεν Μιράντα (δ).

16.45 Γαλλική έκπομπή.

17.15 Χορευτικό πρόγραμ-μα (δ).

17.50 Ιστορικό δεκάλεπτο της Ελλάδας.

18.00 Συνέχεια χορευτικού προγράμματος (δ).

18.30 Έκπομπή των Βρετ. Δυνάμεων.

19.30 Κρατικά δημοτικά τραγούδια από τον έ-μιλο Πετρουλάκη-Αρ-καχίη.

Συνοδεία: Σουτς άνωγειανός, Πεντοζάλη ρεθυμνιώτικο, Τραγούδι γερασιώτικο, Σουτς νασιτιανός.

19.45 Έκπομπή των Ενό-πλων μακ Δυνάμεων.

20.15 Διάφορα βάλς (δ).

20.30 Β' δελτίο ειδήσεων και σχόλια.

21.00 Ένα δεκάλεπτο για τον καθένα.

21.10 Ελληνικοί χοροί.

21.15 Η ώρα της Βερνέου Ελλάδας.

21.30 Η ώρα των άκροκτών Δίσκοι της εκλογής των

21.50 Αθλητικές ειδήσεις.

22.00 Η Όρχηστρα του Στα-θευ.

23.00 Πολιτική ομιλία.

23.15 Χορευτικό πρόγραμ-μα (δ).

00.30 Τέλος του προγράμ-ματος.

ΔΕΥΤΕΡΑ 17 Φεβρουαρίου

Πρωινό πρόγραμμα

- 07.00 Πρωινή μουσική (δ)
07.20 Πρωινή γυμναστική
07.30 Α' δελτίο ειδήσεων.
07.45 Επανάληψις του άγ-γλικού μαθήματος
08.00 Δημοτική μουσική

08.10 Το πεντάλεπτο της ύψειας.

«Η αίσιοδοξία και η ύ-γεία», από τον καθηγη-τή κ. Γ. Χατζηδασίλειου.

08.15 Έλαφρά μουσική (δ)

09.00 Τέλος του πρωινού προγράμματος

Μεσημερινό πρόγραμμα

12.00 Μουσικές σελίδες (δ)

Φράνκ: Α' μέρος (Λέν-το-Αλλέγκρο νόν τρόππο) από τη Συμφωνία σε ρε έλας. Η Όρχηστρα Κον-τσέρνκευτράου του Αμ-στερνταμ. Διευθ. Βίλεμ Μένγκελμπεργκ.

Μπετόβεν: «Ο χορός των Δερβισήδων», από το έργο «Τα έρεπια των Α-θηνών» (διασκ. Αουερ). Η βιολίστρια Ιμπόλκα Τσίλντσερ με συνοδεία πιά-νου από τον Μίχαελ Ρά-ουαχίεν.

Μπορντίν: «Στις στέπ-πες της Κεντρικής Ασί-ας». Η Συμφωνική του Λονδίνου. Διευθ. Αλμπερτ Κόουτς.

Σοπέν: «Βάλς μπου-γιάντ», σε λα ύφ. μείζ., έργο 34 αρ. 1. Ο πιανί-στας Ραούλ Κοτσάσκυ.

12.30 Έκπομπή των Βρετ. Δυνάμεων.

13.00 Ειδήσεις στην αγγλι-κή. Αναμετάδοση από το Λονδίνο.

13.10 Συνέχεια της έκπομ-πής των Βρετ. Δυνά-μεων.

13.30 Έλαφρά ποικίλο πρό-γραμμα (δ)

«Νύχτες ευτυχίας», βάλς («Ανκίφ»). Η όρχηστρα του Νιού Μέμφαιο.

«Μετά που έφυγες», σλό-ου-φός (Κράμεν. Λέβτον). Ο Μάριο Λορέντσι, άρπα, και το ρυθμικό του συν-κρότημα.

«Μια νύχτα με τον Πάλ Ουάιτμαν στο Μπίλτμορ». Η όρχηστρα Πάλ Ουάιτ-μαν.

Ο Πέτρο Κροϊντερ με το συγκρότημά του σε διάφορες επιτυχίες.

Επιλογή από μουσικές κωμωδίες. Η όρχηστρα Τζάκ Χύλτον.

«Η πόλκα του β-σι-λίας». Στίχοι: μουσική και έκτελεσις από τον Σαλ Τονέν.

«Μπλάκ δάνιτιζ», έπι-λογη. Η όρχηστρα Ντεμ-πρά-Μουτσίμ, τραγουδά-κια, παιχνίδια.

Ο Μάριο Λορέντσι, άρπα, με το ρυθμικό του συν-κρότημα.

Επιλογή από μελωδίες του Μπίλλυ Μέγερλ. Σό-λο πιάνο ο ίδιος.

14.15 Β' δελτίο ειδήσεων.

14.30 Εμείς κι' ο κόσμος.

14.40 Συμφωνική τραγούδια (δ)

15.00 Τέλος του μεσημερι-νού προγράμματος.

Ο κ. Τόννης Γεωργίου στο πρόγραμμα της Δευτέρας (Ώρα 22.30).

Εσπερινό πρόγραμμα

16.00 Χρηματιστήριο — Α. νκαίνωσεις.

16.15 Μαθημα αγγλικής.

16.30 Η όρχηστρα του Τζωρτζ Μελανκόν (δ).

16.45 Γαλλική έκπομπή.

17.00 Μουσική για τον κ-θένα (δ).

«Πιστινίνα», φόν-τράτ (Ντί Λάσσο, Ρίχτερ). Μεγάλη κινηματογραφική όρχηστρα. Διευθ. Φράνκ Φούξ.

«Η μέρα μετά το πάν-τοτε» (Καίτερ). «Άρλεν» και «Δέν έξερεις ότι μέν-διαφέρει» (Ντέιβιντ, Ελ-λινγκτον). Τραγούδι η Λένα Χόν.

«Η πόλκα της Πενσυλ-βανίας» (Αλ. Μάνρεσ). Η γορευτική όρχηστρα της Βοστανικής Βασιλικής ά-εροπορίας.

«Όταν ένας κάου-μπόυ φός (Ποτερά, Γκα-στέ) και «Στη Χιναλν-πούλ», ρόμππα (Λοπέζ). Ο Ζωρζ Γκετσά με την όρχ-ήστρα Μοριούς Κόστ.

Μελωδίες του Βίκτωρ Χέρμπερτ. Η όρχηστρα του Άντα Κουτελάνετς.

«Το πήδημα του που-λιού» (Σάουρ, Γκώρλεϋ). Η όρχηστρα του Βίκτωρ Σιλβέστερ.

17.30 Η ώρα του παιδιού (Νηπιακή ώρα)

«Η Ρηνούλα μασκα-ράς» Κουκλοθέατρο, Μπρό-μπα-Μουτσίμ, τραγουδά-κια, παιχνίδια.

18.00 Ένα για βιολί (δ).

Αντόνιο Λότι: «Κί-δωας έλεγες...» άσρια (διασκ. για βιολί). Ο Λέο Πετρόνι με συνοδεία πιά-νου.

Φράντς-Γιάζεφ Γκόσ-σεκ: «Ταμπουρίνο» και Σουπέρ: «Η μέλις-σα». Ο Γκέοργκ Κούλεν.

καμφο με συνοδεία πιάνου από τον Φράντς Ρούπ.
Μότσαρτ: Μενουέτο.
Ο Βιοτζίβιο Ραντσάτο με συνοδεία πιάνου από τον Λαντσαδέκκιο.
Αλμπένιθ: «Ταγκό».
Ο Γκέοργκ Κούλενκαμφο με συνοδεία πιάνου από τον Φράντς Ρούπ.
Φράντς Ρίς: «Η κη-ποισιάς». Ο Γιάν Ντά-μιεν με συνοδεία πιάνου από τον Μίχαελ Ράουαχί-εν.

18.15 Η ώρα του εργάτου.

18.30 Έκπομπή των Βρετ. Δυνάμεων.

19.30 Δημοτικά τραγούδια από τον έμιλο Δημ. Βλαχοπούλου.

«Νάγε και ο Πλάτα-νος», τσάμικο.

«Τρείς σταυραετοί», κλέφτικο.

«Πουλάκι είχε στο κλου-δί», καλαμασιανό.

«Βλάχα μ' απ' το Καρ-πενήσι», σουρτός.

19.45 Έκπομπή των Ενό-πλων Δυνάμεων μακ.

20.15 Η σημερινή Άγγλική.

20.30 Γ' δελτίο ειδήσεων και σχόλια.

21.00 Ένα δεκάλεπτο για τον καθένα.

21.10 Ελληνικοί χοροί (δ).

21.15 Η ώρα της Βερνέου Ελλάδας.

21.30 Έκλεκτοι δίσκοι.

Λουλλύ: Πρελούδιο ά-πό την «Αλκαστι» και Έυδαίοιο από τον «Θη-σέας». Η Συμφωνική της Φιλαρμονικής.

«Φίθοροι της ανοίξεως» (Σίντινγκ). «Όργανο ο Ρόμπινσον Κλάρκε και πιάνο η Πατρίσια Ρό-μπορα.

«Μπακκανάλια». Η όρχηστρα του συντάγματος των Γρεναδιέρων της Βα-σιλικής Φρουράς. Διευθ. ο άντισυν)ρχης Τζωρτζ Μίλ-λεο.

12.20 Όμιλία.

12.30 Έκπομπή των Βρετ. Δυνάμεων.

13.00 Ειδήσεις στην αγγλι-κή. Αναμετάδοση από το Λονδίνο.

13.10 Συνέχεια έκπομπής των Βρετ. Δυνάμεων.

13.30 Η ώρα των άκροκτών Δίσκοι της εκλογής των.

Μπετόβεν: Β' μέρος (Αντάντε με παραλλα-γές) από τη Σονάτα για πιάνο και βιολί αρ. 9 σε λα μείζ. έργο 47 («Σονά-τα στον Κρόιτσερ»). Ο Αλφρέδος Κουτς και ο Ζάκ Τιμπά.

Μπράνς: Τρία βάλς ά-πό το έργο 39. Ο πιανί-στας Φράντς Ρούπ.

Γκουντά: «Οι άγγελoi να σε φυλάν», από την όπερα «Ζοσλάν». Ο τε-νόρος Τζών Μάκ Κόουακ με συνοδεία βιολιού από τον Φίτε Κοτσίλερ.

Σιμπέλιους: «Λυπητε-ρό βάλς». Η Φιλαρμονι-κή του Λονδίνου. Διευθ. Σάο Χάμιλτον Χάρτυ.

13.40 Τέχνη και ζωή.

«Μάσκες», από τον Αλ-κν Θούλο.

14.00 Μουσικό διάλειμμα.

14.15 Β' δελτίο ειδήσεων.

14.30 Εμείς κι' ο κόσμος.

14.40 Συμφωνική τζάζ (δ)

15.00 Τέλος του μεσημερι-νού προγράμματος.

22.20 Μία επίσκεψις στην Όπερα των Παισιών.

Ειδική φωνοληψία του Ραδιοφωνικού Σταθίου Παισιών για τον Ρα-διοφωνικό Σταθμό Α-θηνών.

22.30 Ρεπανάλ πιάνου του κ. Τόννης Γεωργίου.

23.00 Α' δελτίο ειδήσεων.

23.15 Χορευτική μουσική (δ)

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΑΛΥΤΙΚΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ 16-22 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

24.00 Ειδήσεις σε ρυθμό ύπνου.

24.30 Τέλος του προγράμ-ματος.

ΤΡΙΤΗ 18 Φεβρουαρίου.

Πρωινό πρόγραμμα

- 07.00 Πρωινή μουσική (δ)
07.20 Πρωινή γυμναστική.
07.30 Α' δελτίο ειδήσεων.
07.45 Επανάληψις του άγ-γλικού μαθήματος.
08.00 Έλαφρά ελληνικά τραγούδια (δ)
08.15 Δίσκοι στην τύχη.
09.00 Τέλος του πρωινού προγράμματος.

Μεσημερινό πρόγραμμα

12.00 Έλαφρά μουσική (δ)
«Μ' έορταστική διάθε-σι» (Κέτελνιπ). Η όρχ-ήστρα Χίλνινγκτον.
«Καρνέ ντε υπάλλη», βάλς (Ζουμπέρ). Παριζιάνικη συμφωνική όρχηστρα.

«Μπλάκ δάνιτιζ», έπιλο-γη. Το συγκρότημα Ντεμ-πρά Σάμεος.

«Φίθοροι της ανοίξεως» (Σίντινγκ). «Όργανο ο Ρόμπινσον Κλάρκε και πιάνο η Πατρίσια Ρό-μπορα.

«Μπακκανάλια». Η όρχηστρα του συντάγματος των Γρεναδιέρων της Βα-σιλικής Φρουράς. Διευθ. ο άντισυν)ρχης Τζωρτζ Μίλ-λεο.

12.20 Όμιλία.

12.30 Έκπομπή των Βρετ. Δυνάμεων.

13.00 Ειδήσεις στην αγγλι-κή. Αναμετάδοση από το Λονδίνο.

13.10 Συνέχεια έκπομπής των Βρετ. Δυνάμεων.

13.30 Η ώρα των άκροκτών Δίσκοι της εκλογής των.

Μπετόβεν: Β' μέρος (Αντάντε με παραλλα-γές) από τη Σονάτα για πιάνο και βιολί αρ. 9 σε λα μείζ. έργο 47 («Σονά-τα στον Κρόιτσερ»). Ο Αλφρέδος Κουτς και ο Ζάκ Τιμπά.

Μπράνς: Τρία βάλς ά-πό το έργο 39. Ο πιανί-στας Φράντς Ρούπ.

Γκουντά: «Οι άγγελoi να σε φυλάν», από την όπερα «Ζοσλάν». Ο τε-νόρος Τζών Μάκ Κόουακ με συνοδεία βιολιού από τον Φίτε Κοτσίλερ.

Σιμπέλιους: «Λυπητε-ρό βάλς». Η Φιλαρμονι-κή του Λονδίνου. Διευθ. Σάο Χάμιλτον Χάρτυ.

13.40 Τέχνη και ζωή.

«Μάσκες», από τον Αλ-κν Θούλο.

14.00 Μουσικό διάλειμμα.

14.15 Β' δελτίο ειδήσεων.

14.30 Εμείς κι' ο κόσμος.

14.40 Συμφωνική τζάζ (δ)

15.00 Τέλος του μεσημερι-νού προγράμματος.

Εσπερινό πρόγραμμα

16.00 Χρηματιστήριο — Α. νκαίνωσεις.

16.15 Μαθημα αγγλικής.

16.30 Τραγούδια των Νέ-γων (δ)

«Σουίνγκ λόου, σουήτ τσάριος» (διασκ. Λώρενς Μπράουν). Ο βαθύφωνος Πάλ Ρόουμπσον με συνο-δεία πιάνου.

«Ήσουν εκεί όταν στού-ρουν τον Κύριο μου;» (διασκ. Μπράλεϋ). Η κοντραλτο Μάριαν Άντερ-σον με συνοδεία πιάνου από τον Κόστι Βεχάνεν.

«Ο μικρός νεροκουβα-λήτης» (διασκ. Ρόμπιν-σον). Ο Πάλ Ρόουμπσον.

«Δέν μπορώ να μένω μακριά» (διασκ. Χέϋλ). Η Μάριαν Άντερσον με συνοδεία πιάνου από τον Κόστι Βεχάνεν.

«Πήγαμε προς τον Κύ-ριο» (διασκ. Μπράουν). Ο Πάλ Ρόουμπσον.

16.45 Γαλλική έκπομπή.

17.00 Μουσική για τον κ-θένα (δ)

«Σε μια μικρή ισπανική πόλη» (Ουέιν). Το συγ-κρότημα Τσίκ Ουέμπ.

«Μάγαντας χρυσό μου;» (Κοκατριέ, Σαρμπίμπ). Η Μισελίν Νταί και το κουαρτέτο της.

«Το κορίτσι των Κουέ-ϊκες», έπιλογη. Η όρχη-στρα του Ξενοδοχείου «Ντόρτσστερ». Διευθ. ο Αλφρέδος Κόμπολι.

«Υπάρχει ένα χρυσωρο-γέιο στον ουρανό» (Κέννυ). Ο Μπίνγκ Κρόουπ. Στο δοναυο ο Έντν Ντάνστε-τερ.

«Με θυμάσαι;» από την ταινία «Ο κ. Ντόντ άρχι-νάει το σκοπό». Ο ίδιος με την όρχηστρα του Τζών Σκότ Τσάττερ.

«Μπολέρο», από την «Σουίτα του Νότου» (Μό-νια Αίτερ). Ο συνθέτης με το συγκρότημά του.

Επιλογή από μελωδίες της Βίβιαν Έλλις. Η Πα-τρίσια Ρόουμπσον και ο Αϊδoo Ντένις σε δυο πιάνο.

«Έχει ήλιο στο μαγα-ζί» (Φοαίν, Μιρέϋ). Η Μισελίν Νταί με το κου-αρτέτο της.

17.30 Περιπατοί ανά την Ελλάδα.

17.50 Επιλογές από έπε-ρέτες (δ)

Μπετόβεν: «Το σπίτι των τοιάν κοριτσιών» (σε μου-σική του Σούμπερτ). Σο-λίστ οι Άννυ Φρίντ, Λίζα Μπλέχ, Λ

γραμμά με τραγουδι
από τον Τζώνη Μαρ-
δα και δίσκους.
«Ας σταματήσουμε ως
εδώ» (Γιαννίδη).
«Κάνε λιγάκι ύπουλη»
(Σουγιούλ).
«Δεν πειράζει» (Χαιρο-
πούλου).
«Της μιας δραχμής τα
γιασεμιά» (Αττίκ).
«Επιλογή από ελληνικά
τραγουδιά».

Θα μεταδοθούν επίσης
και διάφοροι δίσκοι.
**22.00 Μελοδραματική έκ-
πομπή.**
Αποσπάσματα από
την Α' και Β' πράξη της
δραματικής Σαίν-Σανς
«Σαυφών και Αδαίδα». Με-
τάφρασις, μουσική διδα-
σκαλία και διευθύνσις κ.
Τόνη Καραλιδάου. Συμ-
μετέχουν η μεσοφωνός Κω
Νουνούκα Φραγκιά - Σπη-
λιοπούλου ως Αδαίδα, ο
δούλος κ. Αντώνιος Δε
Λένδρας ως Σαυφών, ο βα-
ρύτονος κ. Δημήτριος Εύ-
σταθίου ως Αρκίμειος και
ο βοηθός κ. Ηρακλής
Σεβίλλης ως Αιτωμέλης,
με τη Συμφωνική Ορχή-
στρα του Σταθμού.

23.00 Δ' δελτίο ειδήσεων.

23.15 Χορευτική μουσική (δ).

**24.00 Ειδήσεις σε ρυθμό
υπνωρευσίας.**

**24.30 Τέλος του προγράμ-
ματος.**

ΤΕΤΑΡΤΗ 19 Φεβρουαρίου

Πρωινό πρόγραμμα

07.00 Πρωινή μουσική (δ)

07.20 Πρωινή γυμναστική

07.30 Α' δελτίο ειδήσεων.

**07.45 Επαύλεση του αγ-
γλικού μαθημάτος.**

08.00 Δημοτική μουσική (δ)

**08.10 Το πεντάλεπτο του
σπιτιού.**

Λίγα λόγια για τους
γονείς.

08.00 Έλαφρά μουσική (δ)

**09.00 Τέλος του πρωινού
προγράμματος.**

Μεσημερινό πρόγραμμα

**12.00 Έλαφρά ελληνικά
τραγουδιά (δ)**

«Μη ζήτας καινούργιες
αγάπες» (Μαργα-
ριτα Βέλλα). «Η Κούλα Νι-
κολαΐδου και η Καθεδρία
με την ορχήστρα Βέλλα».

«Μαριώ», φόνε (Κουμνι-
νού). «Ο Γούναρης με την
ορχήστρα Σουγιούλ».

«Χθες το βράδυ άνοι-
ξευηκα», σλόου (Γιαννα-
κοπούλου, Γιαννίδη). «Η
Δανάη με την ορχήστρα
Α. Γεωργιάδη».

«Κάνε λιγάκι ύπουλη»
(Σουγιούλ). «Ο Βισδά-
ρης με πιάνο».

«Θα γυρίσεις», ταγκό
(Στρατάκου, Ντόν Σέφερ).

«Η Σοφία Βέμπο με ορχή-
στρα».

«Ποιά νάσαι σύ», σλό-
ου-φόνε (Σκελλαρίου, Γιαν-
νακοπούλου, Παπαδοπού-
λου, Σουγιούλ). «Η Δανάη
με την ορχήστρα Α. Γεωρ-
γιάδη».

**12.20 Η ώρα των φιλετελι-
στών.**

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΑΛΥΤΙΚΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

16-22 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

**12.30 Έκπομπή των Βρετ.
Δυνάμεων.**

**13.00 Ειδήσεις στην αγγλι-
κή. Ανταναστάσις από
το Λονδίνο.**

**13.10 Συνέχεια της έκπομ-
πής των Βρετ. Δυνά-
μεων.**

13.30 Διάσημοι σολιστ (δ)

Μπάχ : «Ανάτζιο από
την Τοκάτα σε ντο μείζ».

«Ο διολοντελλίστας Πάυ-
λος Καζάλες με συνοδεία
πιάνου από τον Νικολάο
Μέντινκοφ».

Σούπερ : «Ευρωπαϊκό
σε σόλ μείζ», έργο 90 άο.
3. «Ο πιανίστας Βάλτερ
Ρέιμπεργκ».

Κράισλερ : «Χαρά αγά-
πης». Σόλο βιολί, ο συν-
θέτης με συνοδεία πιάνου
από το Λάιμσον.

Λίστ : Σπουδή του Παγ
κανίνο άο. 2 σε μι βρεσις
μείζ. (Επεξεργασία Μπου-
ζόνι). «Ο πιανίστας Βλα-
διμίρος Χόροβιτς».

Σαρσάτε : «Εισαγω-
γή και Ταραντέλλα» έργο
43. «Ο διολιστής Γιάσα
Χάιφντε».

14.00 Μουσικό διάλειμμα.

14.15 Β' δελτίο ειδήσεων.

14.30 Έμεις κι' ο κόσμος.

**14.40 Αρμενιάνες ορχή-
στρες (δ)**

**15.00 Τέλος του μεσημερι-
νού προγράμματος.**

Έσπερινό πρόγραμμα

**16.00 Χρηματιστήριο - Α.
νταναστάσις.**

16.15 Μάθημα αγγλικής

16.30 Μουσική από μπάντα.

«Άλεξ Ρόουλεϊ : «Ντά-
ουν Τσάννελ», εισαγωγή.
«Η υπάντια των Γρεναδέ-
ρων της Βρετανικής Βα-
σιλικής Φρουράς. Διευθ. ο
υπόλογαδης Χάρορις».

Σβέντνεν : 3η Νορδη-
γική Ρωσάδία. «Η υπάν-
τια της Σκωτικής Βασιλι-
κής Φρουράς. Διευθ. ο λο-
χαγός Ρόουντε».

«Τό κυνήγι του λαγού».

«Λοίκος ούσλαλικός σκοπός»
(δίσκος). Λίνσταιν. «Η
υπάντια της Ουαλλικής Βα-
σιλικής Φρουράς».

16.45 Γαλλική έκπομπή

**17.00 Μουσική για τον κα-
θένα (δ)**

Βόλε από την όπερέτα
«Ο βρώδης ατίγγανος»

ΜΟΥΡΟΥΝΕΛΑΙΟΝ

έξαιρετικής ποιότητας

ΕΦΕΤΕΙΝΗΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ

Παραλαβή Φεβρουαρίου

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Ι. ΒΑΓΕΝΑ

Λυκαβίτου 7. Τηλ. 30-415

Ο κ. Άντ. Δελένδρας στη
μελοδραματική έκπομπή της
Τρίτης (Ώρα 22.00)

**24.30 Τέλος του προγράμ-
ματος.**

ΠΕΜΠΤΗ 20 Φεβρουαρίου.
Πρωινό πρόγραμμα

07.00 Πρωινή μουσική (δ)

07.20 Πρωινή γυμναστική

07.30 Α' δελτίο ειδήσεων.

**07.45 Επαύλεση του αγ-
γλικού μαθημάτος**

08.00 Δημοτική μουσική (δ)

**08.10 Το πεντάλεπτο της
Γυναικής.**

«Ηρινα» του κ. Άρη
Δικταίου.

08.15 Δίσκοι στην τύχη.

**09.00 Τέλος του πρωινού
προγράμματος.**

Μεσημερινό πρόγραμμα

12.00 Έλαφρά μουσική (δ)

«Έκανες κάτι στην
καρδιά μου» (Νόελ Γκέυ,
δίσκος. Ουίλκινσον). «Η
ορχήστρα Τζωρτζ Μελα-
κρίνο».

«Η αψίδα του θριάμ-
βου», επιλογή (Κρίστο-
φο Χάσεϊλ, Νοβέλλο). «Η
ορχήστρα του θεάτρου
«Φοίνες», Διευθ. ο Χάρου
«Είκερ».

«Η αγάπη είναι το γλυ-
κύτερο πράγμα» (Ρέυ Νό-
ουπλ, δίσκος. Τούπσον).
Τραγουδι ο Τζωρτζ Μελα-
κρίνο με συνοδεία από
την ορχήστρα του.

«Η σερενάτα του Μαν-
χάτν» (Ώλτερ). «Ορχή-
στρα δωματίου».

**12.20 Προίκατοι ανά την
Ελλάδα.**

**12.30 Έκπομπή των Βρετ.
Δυνάμεων.**

**13.00 Ειδήσεις στην αγγλι-
κή. Ανταναστάσις από
το Λονδίνο.**

**13.10 Συνέχεια της έκπομ-
πής των Βρετ. Δυνά-
μεων**

13.30 Μελωδίες και ρυθμοί.

13.50 Η φυσιοκρατική ώρα.

**14.00 Κινηματογραφικά έρ-
μηνεία (δ)**

14.15 Β' δελτίο ειδήσεων.

14.30 Έμεις κι' ο κόσμος.

14.40 Εβδομη μουσική (δ)

«Λέγε με αγάπη μου».

«Λέγε με χρυσό μου» (Ντίκ.
Ράιφελντ, Φράνκμπεργκ,
Μάρκοτ). «Ο Κίνγκ Σί-
στερς με την ορχήστρα
Μπάντ Κόουλ».

«Για τα τρία γιά τα τρία»
(Μπέρκ, δάν Χόϊζεν). «Οι
Τόιες με την ορχήστρα
Φρέντ Μάρτιν».

Διάφορες επιτυχίες με
τον πιανίστα Τσάρλυ
Κούντε.

«Τονίζετε το θετικό»
(Άρλεν Μέσσερ) από
την ταινία «Νά, έρχονται
τα κύματα». «Ο Μπίνγκ
Κρόσμπυ με τις Άντρι-
ους Σίστερς και την ορχή-
στρα Σάιν».

«Ο παλιός πύργος ά-
πό τη σειρά «Ένα μήνα
διακοπές» (Ζάν Φράνκ
Νοσίν, Μιρέν). «Ο Πίλε
και ο Ταμπέ με συνοδεία
πιάνου».

«Λίζα» (Γκέσσορν) και
«Χότ-πότς» (Έλλινγκ-
τον, Χότζες, σουίγκ.Τό
Τρίο Τζίν Κρούπα».

«Είπε στο σπίτι για
λίγο» (Γκαϊλ, Σαπίο) και
«Γκούντ, γκούντ, γκούντ»
(Φίσερ, Ρούπερτ). Τρα-
γουδι η Άννιτα Έλλινς.

**15.00 Τέλος του μεσημερι-
νού προγράμματος.**

Έσπερινό πρόγραμμα

**16.00 Χρηματιστήριο - Α.
νταναστάσις.**

16.15 Μάθημα αγγλικής

**16.30 Έλαφρά ελληνικά
τραγουδιά (δ)**

«Αν υπορούσας», ταγ-
κό (Σαββίδη, Ποστολά-
λη). «Η Κούλα Νικολαΐ-
δου με την ορχήστρα Α.
Γεωργιάδη».

«Λίγες καρδιές αγαπού-
νε», ταγκό (Κοφινιάτη,
Σουγιούλ). «Ο Τώνης Μα-
ρούδας με την ορχήστρα
Σουγιούλ».

«Χειμωνιάτικα βράδια»,
βάλς (Μάκκ, Παπαδοπού-
λου). «Η Μάνια Μελένια
με την ορχήστρα Παπαδο-
πούλου».

«Ποιός σε πήρε και
μυθώγει» (Κοφινιάτη,
Γούναρη). «Η Κούλα Νι-
κολαΐδου με την ορχήστρα
Α. Γεωργιάδη».

«Μαντινάδες» (Γούναρη,
Σουγιούλ). «Ο Νίκος Γού-
ρούδας με την ορχήστρα
Σουγιούλ».

16.45 Γαλλική έκπομπή

**17.00 Μουσική για τον κα-
θένα (δ)**

«Τιν Πάν Άλλεϋ», επι-
λογή. «Ο Άϊδορ Μάρτον
και ο Ντέβ Κέϋ σε δύο
πιάνο, με συνοδεία κον-
τραμπάσου και υπαττα-
ρίας».

«Σαίητ Λούις μπλουζ»
(Χάιντ). «Οι Μπόζγουελ
Σίστερς».

«Τραγουδιά της αγά-
πης με τον Σάντλερ». «Η
ορχήστρα Άλμπερτ Σάν-
τλερ».

«Γαλάζια φούγκα» (Μό-
νια Λίτερ). Σόλο πιάνο
ο συνθέτης.

«Δεν μπορώ να σου δώ-
σω τίποτε άλλο, από αγά-
πη», φόνε-τράν (Φλάντς,

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΑΛΥΤΙΚΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

16-22 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

Μάκ Χιού). Το κουντέ-
το του Χότ Κλάμπ της
Γαλλίας».

«Ταξιδεύοντας μονάχος»
(Μπούν, Τζόνσον). «Οι
Μπόζγουελ Σίστερς».

«Η ιστορία της Λισσα-
βώνας», επιλογή (Πάρο,
Ντέβις, δίσκος. Ζάλδα).
«Η ορχήστρα Ρίτσαντ
Κοήν».

17.30 Η ώρα του παιδιού

(Για παιδιά 12-14 ετών)

«Η έφημεριδούλα μας
(Χρονογράφημα, διήγημα,
ανέκδοτα, διαγωνισμός,
αλληλογραφία.)

**18.00 Η Έφημεριδούλα του
Σταθμού**

**18.30 Έκπομπή των Βρετ.
Δυνάμεων**

**19.30 Δημοτική μουσική
από τον όμιλο Άφρο-
δίτης Παπανικολάου-
Μάσιας**

«Κυρά δασκάλα», κα-
λαματιανό.

«Στά Σάλωνα σφάζουν
αυτιά», ταγκό.

«Με γέλασε μι χαράν-
γής» (της τάβλας).

«Σόν πήσα τό στρατί-
στράτι», σαρτό.

**19.45 Έκπομπή των Έν-
πλων Δυνάμεων κ.κ.**

20.15 Η σπουδαία Αγγλική

**20.30 Γ' δελτίο ειδήσεων
και σχολία**

**21.00 Ένα δεκάλεπτο για
τον καθένα.**

21.10 Έλληνικοί χοροί (δ)

**21.15 Η ώρα της Βορείου
Ελλάδας.**

**21.30 Ο Γιάκωβλεφ με τη
Μίχρη Δω και το Τρίο
Στάρας.**

**22.00 Τραγουδιά από τον
Φώτη Πολυμέρη.**

«Τό χειμώνα, στο κούρ».

ταγκό (Μπλεϊκ).

«Δεν πειράζει» (Χαιρο-
πούλου).

«Ένα σπιτάκι σε ένα
χωριουδάκι», φόνε-τράν
(Πολυμέρη).

«Τί σου λένε τα λουλού-
δια», σλόου (Γιαννίδη).

«Αγαπημένη μου, είνε
αγάπη», σλόου από την ται-
νία «Σκάνδελ» από Μπρόντ-
γουέϋ».

22.20 Τέχνη και ζωή.

«Η ζωή των διδίων»,
από τον κ. Άνδρεά Κα-
σαντίνη».

**22.30 Ρεσιτάλ του τεσσέρο
κ. Πέτρος Επιτεράκης**

Σπάθη : «Διπλή αγά-
πη».

Μαρίνου : «Ζηλεύω».

Παδίλλια : «Αντίο Γρα-
νός».

Σαμάρας : «Ο έρκος
μου».

Μπούτσι Πέτσιος : «Ε-
ρωτικός πόθος».

Τσιλέα : «Από από
την όπερα «Αρλεζιάνα».

23.00 Δ' δελτίο ειδήσεων.

23.15 Χορευτική μουσική (δ)

**24.00 Ειδήσεις σε ρυθμό
υπνωρευσίας.**

**24.30 Τέλος του προγράμ-
ματος.**

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ.
21 Φεβρουαρίου.

Πρωινό πρόγραμμα

07.00 Πρωινή μουσική (δ)

07.20 Πρωινή γυμναστική

07.30 Α' δελτίο ειδήσεων.

**07.45 Επαύλεση του αγ-
γλικού μαθημάτος**

**08.00 Έλαφρά ελληνικά
τραγουδιά (δ)**

08.15 Έλαφρά μουσική (δ)

**09.00 Τέλος του πρωινού
προγράμματος.**

Μεσημερινό πρόγραμμα

12.00 Μουσικές σελίδες (δ)

Μποκκερίνι : Μενουέ-
το σε ρε μείζ, από το
Κουαρτέτο για έγχορδα
άο. 11. «Η Φιλαρμονική
του Βερολίνου, Διευθ. ο
Λέο Μπλεχ».

Μπετόβεν : «Αντάτε».

σε φά μείζ. «Ο πιανίστας
Μπέννο Μούσσεγκεντς».

Βόλε : «Ιταλική σε-
ρενάτα» σε σόλ μείζ. (δι-
ασκ. Ρέγκερ). «Η Φίλαρ-
μονική της Πράγας. Δι-
ευθ. ο Γιόζεφ Κάλμπερτ».

Σαρσάτε : «Ανδάλου-
σιανή ρομάντσα». «Η βιο-
λίστρια Έρικα Μορίνι με
συνοδεία πιάνου από τον
πιανίστα Τσάρλτον Κήθ».

Γκλίνκα : «Ρουσλάνος
και Λιουντμίλλα», εισαγω-
γή. «Η Συμφωνική της Ίν-
διανπόλεως. Διευθ. ο
Φάμπιεν Σεβίτσκυ».

**12.30 Έκπομπή των Βρετ.
Δυνάμεων.**

**13.00 Ειδήσεις στην αγγλι-
κή. Ανταναστάσις από
το Λονδίνο**

**13.10 Συνέχεια της έκπομ-
πής των Βρετ. Δυνά-
μεων**

13.30 Η ώρα των άκροατών.

Δίσκοι της έκλογής των
Διευθ. ο Τζωρτζ Μελα-
κρίνο. Τραγουδι ο Τζέρρυ
Ουέιν.

«Τό κορίτσι των θουνών».

«Επιλογή. Η ορχήστρα Παλ-
λέντιου του Λονδίνου. Δι-
ευθ. Ρίτσαντ Κοήν».

«Αγάπη με πολύ ρούμ-
πα» (δίσκος. Ντουμπρένσκυ).
Τό συγκρότημα «Ορίτζι-
νάλ Τέντλς» με τραγουδι
«Τιν Πάν Άλλεϋ», επι-
λογή. «Ο Άϊδορ Μάρτον
και ο Ντέβ Κέϋ σε δύο
πιάνο, με κοντραμπάσο
και υπατταρία».

«Τονίζετε το θετικό»
(Άρλεν Μέσσερ) από τη
ταινία «Νά, έρχονται τα
κύματα». «Η ορχήστρα
Μάκ Ουάονα. Τραγουδι
ο Τζέρρυ Ουέιν».

14.10 Μουσικό διάλειμμα.

14.15 Β' δελτίο ειδήσεων.

14.30 Έμεις κι' ο κόσμος.

**14.40 Παλιές γνωστές με-
λωδίες (δ)**

13%

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑΙ ΕΚΠΤΩ-
ΣΕΙΣ :ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ
ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ.

ΟΡΟΛΟΓΙΑ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ

ΕΙΜ/ΣΟΚΛΕΩΝ • ΤΗΛ 22672

Η Κρέμα Πενικυλλίτης δια-
την ουγιεινή και θεραπείαν
της επιδερμίδος του προσώ-
πουΠΡΟ-ΙΟΝ
ΣΥΣΚΕΥΑΣΙΑΣ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ Ι. ΒΑΓΕΝΑΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 7
Χρησιμοποιήσατε αντί πα-
σης άλλης κρέμας δια το
ντεμακιγιάρ κάθε βράδυ την
αλοιφήν Πενικυλλίτης. Θα έ-
χετε καταπληκτικά αποτελέ-
σματα.Αποβάλλει τους πόρους
της επιδερμίδος από κάθε
μολυσματική εστίαν.
Η Κρέμα Πενικυλλίτης
παρσκευάζεται από στοι-
χεία γνωστά και απαραίτη-
τα δια την καλήν συντήρη-
σιν της επιδερμίδος.

EUSCITRINE-LANOLINE K.A.B.

Θεραπεύει την ακμήν τα
μυυόν και παντός είδους
μολυσματικά κατστάσεις.
Γνήσια συσκευασία
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Ι. ΒΑΓΕΝΑ

ΤΑ ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΣΠΑΠ

Το «ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ», προς εξυπηρέτησιν των
Αναγνωστών του δημοσιεύει κατωτέρω πλήρες δρο-
μολόγιον της κινήσεως των αυτοκινητομαχών και α-
μκιστοειχίων των ΣΠΑΠ, το όποιον ισχύει μονίμως:

1) ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑΜΑΧΑΙ :

Α) 'Εξ Αθηνών δια Καλάμας : Αναχωρούν Τρί-
την, Πέμπτην, Σάββατον, Κυριακὴν εἰς τὰς 7 π. μ.
— 'Εκ Καλαμῶν δι' Αθῆνας : Δευτέραν, Τετάρτην, Πα-
ρασκευὴν, Κυριακὴν εἰς τὰς 6.45 π. μ.Β) 'Εξ Αθηνών δια Κυπαρισσίας : Δευτέραν,
Τετάρτην, Παρασκευὴν εἰς τὰς 7 π. μ. — 'Εκ Κυπα-
ρισσίας δι' Αθῆνας : Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον
εἰς τὰς 9.14 π. μ.Γ) 'Εξ Αθηνών δια Ὀλυμπίαν : Τρίτην, Πέμ-
πτην, Σάββατον, Κυριακὴν εἰς τὰς 8.13 π. μ. — 'Εξ
Ὀλυμπίας δι' Αθῆνας : Δευτέραν, Τετάρτην, Παρα-
σκευὴν, Κυριακὴν εἰς τὰς 7.30 π. μ.Δ) 'Εξ Αθηνών δια Πάτρας : Δευτέραν, Τετάρ-
την, Παρασκευὴν εἰς τὰς 16.10 π. μ. — 'Εκ Πατρῶν
δι' Αθῆνας : Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον εἰς τὰς 6 π. μ.Ε) 'Εξ Αθηνών δια Ναυπλίου : Τρίτην, Πέμ-
πτην, Σάββατον εἰς τὰς 16.10 π. μ. — 'Εκ Ναυπλίου
δι' Αθῆνας : Δευτέραν, Τετάρτην, Παρασκευὴν εἰς
τὰς 7.47 π. μ.Ζ) 'Εξ Αθηνών δια Τρίπολιν : Καθ' ἑκάστην
εἰς τὰς 7.25 π. μ. — Καὶ ἐκ Τρίπολεως δι' Αθῆνας :
Καθ' ἑκάστην ὡτομοτρίε εἰς τὰς 15.02 π. μ.

2) ΑΜΑΞΟΣΤΟΙΧΙΑΙ (ἀτυήλατοι) :

Α) 'Εξ Αθηνών δια Πάτρας : Καθ' ἑκάστην
10 π. μ. — Καὶ ἐκ Πατρῶν δι' Αθῆνας : Καθ' ἑκά-
στην 6.45 π. μ.Β) 'Εξ Αθηνών δια Τρίπολιν : Καθ' ἑκάστην
εἰς τὰς 6 π. μ. — Καὶ ἐκ Τρίπολεως δι' Αθῆνας :
Καθ' ἑκάστην τὴν 6.30 π. μ.Γ) 'Εκ Πατρῶν δια Καλάμας : Τρίτην, Πέμ-
πτην, καὶ Σάββατον, εἰς τὰς 5.50 π. μ. — 'Εκ Κα-
λαμῶν δια Πάτρας : Δευτέραν, Τετάρτην, Παρα-
σκευὴν εἰς τὰς 6 π. μ.Δ) 'Εκ Πατρῶν δια Κυλλήνην καὶ Ὀλυμπίαν :
Δευτέραν, Τετάρτην, Παρασκευὴν εἰς τὰς 5.20 π. μ. —
'Εξ Ὀλυμπίας δια Κυλλήνην καὶ Πάτρας : Τρίτην,
Πέμπτην, Σάββατον εἰς τὰς 7.00.Ε) 'Εκ Τρίπολεως δια Καλάμας : Δευτέραν, Τε-
τάρτην, Παρασκευὴν εἰς τὰς 14.00 π. μ. — 'Εκ Καλα-
μῶν δια Τρίπολιν : Πέμπτην, Σάββατον, 6.30 π. μ.

ΕΘΝΙΚΗ ΛΥΡΙΚΗ ΣΚΗΝΗ

ΘΕΑΤΡΟΝ ΟΛΥΜΠΙΑ

Σάββατον 15 καὶ Κυριακὴ 16 Φεβρουαρίου

ΦΡΑΝΤΣ ΣΟΥΜΠΕΡΤ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΩΝ ΤΡΩΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

ΤΗΣ ΑΝΩΝΥΜΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ
ΧΗΜΙΚΩΝ ΠΡΟ-ΙΟΝΤΩΝ ΚΑΙ ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝΦέρομεν εἰς γνώσιν τῶν ἐνδιαφερομένων ὅτι τὰ
λιπασματα ἄτινα κατασκευάζει ἡ Ἐταιρία μας πα-
ράγονται ἀποκλειστικῶς διὰ λογαριασμὸν τοῦ Ἑλ-
ληνικοῦ Δημοσίου ἢ δὲ διάθεσις αὐτῶν εἰς τοὺς
νεωγνοὺς διενεργεῖται παρὰ Κρατικῶν Ἐπιτροπῶν
τῆς ὑπαιθεῖς μέσω τῶν Ὑποκαταστημάτων τῆς
Α.Τ.Ε. καὶ βάσει γενικῶν ἐδηγίων τοῦ Ὑπουργείου
Γεωργίας

Αθῆναι τῇ 11 Φεβρουαρίου 1947.

ΕΚ ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

ΟΙ «ΤΕΣΣΕΡΙΣ
ΜΟΥΣΙΚΟΙ»

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν Σελίδα 37)

τοίμοι, Ἐνα, δύο, τρία, μπα-
σαφ !— Ἀα ἄα ἄα ἄα ἄα
— Γάδ, γάδ γάδ γάδ γάδ...— Νιάου νιάου νιάου νιάου
νιάου...— Κουκουρίκου, κουκουρί-
κου, κουκουρίκου...Κατατρομαγμένοι οἱ λησται
ἀπὸ τὴν ἀναπάντεχην αὐτὴν συμ-
φωνίαν, πετάχτηκαν ἀπάνω καὶ
ἀναποδογυρίζοντας τὰ καθί-
σματα τρέξαν ἐξω καὶ σωθῶν,
φωνάζοντας ἀπελπισμένῳ :— Βοήθεια!... Χαθήκαμε.
... Φαντάσματα!Οἱ τέσσαρες μουσικοὶ μας
δὲν ἀργησαν νὰ στρωθοῦν στὸ
φαῖ. Σὺν χόρτοσαν σήσασε
τὸ φῶς καὶ βολεύτηκαν γιὰ ὕ-
πνιν. Ὁ γαϊδαρὸς ἔπεσε στὴν
κοπριά ἐξω στὴν αὐλή, ὁ σκύ-
λος πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα, ἡ
γάτα στὸ τζάκι καὶ ὁ κόκορας
ψηλά σ' ἕνα δοκάρι. Περαιε
να μεσάνυχτα σὰν εἶδε ἀπὸ
μακρὰ τὸ σπῖτι σκοτεινόν,
λέει ὁ ἀρχηγὸς στοὺς ἄλλους
λησταις :— Ἀς πάει κάποιος ἀπὸ
σὰς νὰ δῇ τί γίνεται στὸ σπι-
τι !Μὲ πολλὰς προφυλάξεις μὴ
κε ὕστερα ἀπὸ λίγο στὸ σπῖτι
ὁ ληστὴς κ' ἀφου δὲν ἀπάντη-
σε κανέναν πῆγε ὁλόσις στὴν
κουζίνα γιὰ ν' ἀνάψῃ φῶς. Πῆ-
ρε ὅμως γι' ἀναμμένα κάρβουνα
τὰ γυαλιστερά μάτια τῆς γά-
τας καὶ μόλις πλησίασε τὸ
σπῖρτο τοῦ ὁ γάτος πού δὲν
χωράτευσεν ῥίχτηκε στὰ υἱῶν
τοῦ καὶ τὸν γρατσούνισε. Πέθα-
μένος ἀπὸ φόβον ἔτρεξε τότε ὁ
ληστὴς νὰ βῇ ἀπὸ τὴν πόρτα
μὰ τὴν ἴδιαν στιγμὴν ὁ σκύλος,
πού κοιμῶταν ἐκεῖ κοντὰ ἐν
πνῆσιν καὶ τὸν δάγκωσε στὸ
πόδι. Κι' ὅταν ὁ ληστὴς περ-
νοῦσε ἀπ' τὴν κοπριά τοῦ δῶσε
ὁ γαϊδαρὸς μιά γερὴ κλωστή
καὶ τὸν ξάπλωσε κάτω. Ἀπ'
αὐτὸν τὸν θόρυβον ξύπνησε καὶ ὁ
κόκορας πάνω στὸ δοκάρι τοῦ
καὶ τινάζοντας τὰ φτερά του
φώναξε : Κουκουρίκου! Ὁ λη-
στὴς τῶβαλε στὰ πόδια καὶ ἔ-
φτασε λαχανιασμένος καὶ μισο-
πεθαμένος στοὺς συντρόφους
του. Μόλις συνῆρε τοὺς εἶπε
μὲ κομμένη φωνή :— Τὸ σπῖτι μας στοίχειωσε.
... Στὸ τζάκι κάθεται μιά ἀ-
παίσια στοίγγα πού με γρα-
τσούνισε μὲ τὰ μακρὰ της νύ-
χια... Πίσω ἀπ' τὴν πόρτα
ἕνας ἀγριάνθρωπος νοῦδωσε
μιά μαχαίρα στὸ πόδι... Ἐ-
να τέρας πούταν ξαπλωμένο
στὴν αὐλὴ ῥίχτηκε ἀπάνω μου
μ' ἕνα ρόπαλο... Καὶ ψηλά
πάνω, στὴν στέγη... Ἀρνια-
σμένος ὁ δικαστὴς φώναξε
στοὺς ἄλλους : Πιάστε μου
τὸν κλέφτη!Τραυμαγμένοι οἱ λησται ἀπ'
ἄσας ἄκουσαν δὲν ἐξαπατήσαν
στὸ σπῖτι τοὺς Μείνανε ὅμως
οἱ τέσσαρες μουσικοὶ μας πού
μὲ τὴν ἐξυπνάδα τοὺς εἶχαν
βοῇ ἕνα περίφημο καταφύγιον.

(Διασκευὴ : Β. ΡΟΝΤΗΡΗ)

Οἱ 30
συνεργάται
τοῦ«'Εδῶ
'Αθῆναι»Κανένας ἄλλο ἑλληνικὸν
περιοδικὸν καὶ εἰς οἱ-
συνδύοτε ἐποχὴν, δὲν
συνεισέφερε τόσους ἐ-
πικτατοὺς συνεργάτας, ὅ-
σους τὸ

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ».

Ἰδού τὰ ὀνόματα των :

ΑΙ ΚΥΡΙΑΙ :

Αἰλικά Νάκου, Σοφία
Σπανοῦ, Ἀντωνία Με-
ταξά.

ΟΙ ΚΥΡΙΟΙ :

Σπύρος Μαλάς, Σπύ-
ρος Μυριδότης, Σπ. Πα-
νογιωργίου, Α. Ἰκαροῦ
τῶνης, Ν. Πετιμεζῆς (Λαύ-
ρας), Κ. Κρανιεράς, Ι.
Παπαδόπουλος, Γ. Ροπαί-
της, Ἀντ. Μυστακίδης,
Β. Ἰμπροχόρης, Γ. Φου-
σάρας, Γεώργιος Ἀστυνό-
πουλος, Ἀλκις Ὀρίλος,
Δ. Γιαννουκάκης, Π. Φιλό-
ρος, Ἰωάν. Νταφάς, Γ.Κ.
Σταυροπούλης.

==

Ἐπίσης :
'Εκ τοῦ Ἀρμενιογενε-
τισμοῦ :Οἱ κ. κ. Σπ. Μεταξάς,
Π. Τραυμπαλῆς, Ι. Μετα-
ξάς, Χρ. Ἐμμ. Ἀγγελό-
πουλος, Μιχ. Κυριακίδης,
Θ. Ἀμυγδαλάκης, Μ.
Λομπρινίδης κτλ.

ΣΚΙΤΣΑ :

Οἱ κ. κ. Διευθυντὸς
Π. Παυλίδης, Α. Βλασσό-
πουλος καὶ Ν. Νομικός.ΕΚΤΑΚΤΟΙ ΣΥΝΕΡ-
ΓΑΤΑΙ :Εἰς κάθε φῶλλον καὶ
ὅπου ἔστιν ἐπὶ τῆς ἐποχῆς
ἐπικτατοὶ συνεργάται δια-
κρινόμενοι ἑλληνικῶν λο-
γογράφων καὶ δημοσιογρά-
φων, καθὼς καὶ ἐν μετα-
φύσιν τὰ τελευτήρια ἀρι-
στοτεχνήματα τῆς ἐπὶ
λογιστικῆς.Σύνολον :
30 ΤΑΚΤΙΚΟΙ
ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ
πληροῦν καὶ ἐξομολο-
γῶν«'Εδῶ
'Αθῆναι»

Τύποις Α. Ε. ΔΗ ΠΡΩ-Ι-ΑΒ

ΣΥΝΤΟΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Τοῦ Δανοῦ ΜΟΓΚΕΣ ΛΟΡΕΝΤΣΕΝ

ΕΙΜΑΙ ΩΡΟΛΟΓΟΠΟΙΟΣ ;

Χτύπησε τὸ κουδούνι. Ὁ
ταὶ ἀνοιξὶ σκεκόταν στὴν πόρ-
ταν μιά ψηλὴ κοίτη μαιμοντυ-
μένη, καὶ πολὺ ἐνεργητικὴ κυ-
ρία. Κρατοῦσε ἕνα μεγάλο δέ-
μα, διπλωμένο σ' ἑσπεριδί-
α. — Ἐδῶ μένει ἕνας ὥρολο-
γοποιός ; ῥώτησε ὁ στυπρῶς.— Ὁχι ! ἀπάντησεν εὐγε-
νικά.— Δὲν μένει ἐδῶ ἕνας ὥρο-
λογοποιός ; ἐπαρωρώτησε.

— Ὁχι !

— Δὲν ἔχω ὅμως καμμιὰ δ-
ρεξὴ νὰ πάω ἄλλοῦ ! Δὲν εἶνε
ἐδῶ ἡ ὁδὸς Ἀγρών 17 ;

— Ναί ! εἶπε.

— Τότε ἔδω εἶνε ! τόνισε.
Καὶ κυττάζοντάς με πρόσθε-
σε :

— Ὅριστε τὸ ρολόι !..

Προχώρησε πρὸς τὸ μέρος
μου καὶ μὲ ἔδωσε τὸ πακέτο.
Κι' ἐνῶ σκεκόμουν ἐκεῖ μὲ τὸ
ρολόι, καὶ τὴν εὐθύνη γιὰ τὸ
ρολόι.Ἡ κυρία, σκούπισε τὰ πό-
δια της στὸ ψαβὶ τῆς πόρτας,
ἀκούμπησε ἀπάνω μου καὶ μὲ
ἐσπρωξε γυρισμένον ἀνάποδα
πρὸς τὸ δωμάτιον.— Πάντα ἦσαν ἕνα πολὺ κα-
λὸ ρολόι ! μὲ εἶπε μ' ἕναν τῶ-
νο σὰν ἐνῶ μ' ἰσχυρίσθηκα, τὸ
ἀντίθετο. Τὸ ἔχω πάρει ἀπὸ τὸ
σπῖτι μου, ὅταν ποιντορεύθηκα,
καὶ ποτὲ δὲν εἶχε πάθει τὸ πα-
ραμικρὸ μένος, χθές !..Στεκόμουν παρὰ τὴν ἀντιπε-
ραστήριον ἐμπρὸς σ' αὐτὴ
τὴ γυναικα πού με εἶχε κάνει
ἕτσι ἀναπάντεχα ὥρολογο-
ποιός ! Ἡ κοπέλα εἶχε ἀρκί-
σει μόλις πρὶν μὲ ἰσχυρίσθηκα, τὸ
ἀντίθετο. Τὸ ἔχω πάρει ἀπὸ τὸ
σπῖτι μου, ὅταν ποιντορεύθηκα,
καὶ ποτὲ δὲν εἶχε πάθει τὸ πα-
ραμικρὸ μένος, χθές !..Ἡ κυρία εἶχε ἀρκίσει μιά
πολυλογία ἀπὸ τὴν ὁποία δὲν
κατάλαβα τίποτε ἄλλο πρὶν
πὺς τὸ ρολόι θὰ εἶχε κάποιον
ἀσχηματιστὸν ἐλάττωμα καὶ ὁ Θεὸς
ἔβριε πῶς θὰ πληρώνα γιὰ τὴν
ἐπισκευή του !Ταὐτοχρόνως στὸ μυαλό μου
γύριζαν διάφορες σκέψεις : Τί
ἐπρεπε νὰ κάνω ; Πῶς θὰ μπο-
ροῦσα νὰ θῶ ἄλλο ἀπὸ πάνω
μου αὐτὴ τὴν ἱστορίαν μ' ἕνα
πρόσωπο πού δὲν ἐπρεπε
καμμιὸν ἀντίρρηση ; Δὲ μπο-
ροῦσα νὰ τῆς ἐξομολογῶ πὺς δὲν
εἶμαι ὥρολογοποιός...Ἐπρεπε ὅμως νὰ πῶ κατὰ
ἐξω ποσοτικὰ σὰν εἰδικὸς γιὰ
τὴν ἐξομολογῶ, νὰ τῆς πῶ
νὰρβή ὕστερα ἀπὸ 8 μέρες νὰ
τὸ παραλάβῃ καὶ στὸ διαστή-
μα αὐτὸ νὰ τὸ δώσω σ' ἕνα
προσχηματικὸ ὥρολογοποιό ; Ἐ-πρεπε νὰ φωνάξω τὴν ἀστυνο-
μία ; Ἡ ἐπρεπε νὰ τὸ κομμω-
τήριον καὶ νὰ πετάξω ἀπὸ τὴν
πόρτα, τροχούς, ἐλατήρια καὶ
τὴ γυναικα μαζί, συνοδουμένη
ταὶ με φωνὲς καὶ βροσιές :...Ἡ... ἐπρεπε νὰ πάω σὲ ρο-
λογιὰ νὰ μάθω τὴν τέχνη γιὰ
νὰ μπορέσω νὰ τὸ διορθώσω ;
Ἡ ἄραγε θάμουν ἀναγκασμέ-
νος ν' ἀλλάξω ἱστίον γιὰ νὰ μὴ
μὲ δρῇ ἐδῶ ὅταν θάρχηται νὰ
τὸ πάρω ; Μποροῦσα τότε πρὶν
φύγω νὰ σκάσω κάπου στὸν κή-
πο καὶ νὰ τὸ χάσω...Ἐβγαλα τὸ τζάκι καὶ ἀνα-
σκάψα λίγους τῶν πλῆκων του.
Παρά λίγο νὰ μὲ πῶσι ἀπὸ
τὰ κέραι ! Τὸ γυρίσιον σὰν χέ-
ρι μου... Μοῦ φαίνεται πρὶν
ῥάξω πὺς ἡ κυρία μὲ νόμιζε
ἀκόμη ὥρολογοποιό ! Δὲν εἶχε
οὔτε μὴ τανόλια ! Οὔτε τὸ δῶ
μοιάζω μὲ ἕνα τίποτε πού θὰ
μοιάζω ρολογάδικο !.. Ἐκεῖ οἱ
τοῖχοι εἶνε γεμάτοι ρολογια ἀ-
πὸ τὸ παλαιὸν ὡς τὸ παλαιόν.Ἐδῶ δὲν ὑπῆρχε ἄλλο, ἐκτὸς
ἀπὸ τὸ ρολόι τοῦ χειρὸς μου
... Ἡ μήπως ἐγὼ ἐμοῖσα-
ζι μὲ ὥρολογοποιό ; Ἄν εἶχε
τοὐλάχιστον σὸν μᾶτι ἐκεῖνον
τὸ γυαλὶ πού συνήθιζον νὰ
φαρῶν !Τί διάβολο ἐπρεπε νὰ κά-
νω ; Ἰδέα δὲν εἶχα γιὰ τίπο-
τα προσωπικόν. Στὸ σκελετό
ἡ μουνα ὁ τελευταῖος σπῖτι φυσι-
κή καὶ σπῖτι Χημείας καὶ θαύμα-
ζα μὲ ἔδωκε τὰ παιδιὰ πού ἀπὸ
ἕνα πολὺν παιδικὸ ὁμαδικὸ
ἢ ἀπὸ τὰ ἀπομεινάρια ἑνὸς ἐν-
πληρωτοῦ ἔργου καὶ μὲ ἀστυ-
νομένη ! Καὶ ὅταν μεγάλος πιά,
ἐδίεπα σωθῶν περμένους...Ἐπρεπε νὰ διορθώσω κατὶ
σπῖτι μηχανὴ πού αὐτοκίνηται,
Μὲ μίαν ὥρα καὶ κατὰστα-
ση. Ἡ κυρία χάριξε καὶ ὁ Θεὸς
μὲ ὅταν ἐπῆλθε, ἔκαμε μερικοῦ-
λη ἔργου μὲ καταιγίδα πού
χάναται σπῖτι ὁρίζοντα...Ἐβγαλα γρήγορα τὸ ρολόι
στὴ θέση του καὶ εὐχήθηκα μέ-
σα μου νὰ γρηπὰ ἀκούω ὡς
πὺς νὰ βῇ ἡ γυναικα ἐξω ἀ-
πὸ τὴν πόρτα μου.Τὸ εἶχα κατεφέρει σπου-
δαί !.. Φυσικῶς, ἦταν μὲ εὐ-
τυχῆς συμπτώσεως... Ἰσως ἀ-
πὸ ἐκεῖνες τίς συμπτώσεις πού
παρουσιάζονται στοὺς ἀνθρώ-
πους πού παίζουν πρώτη φορὰ
μυθολογία ἢ πάκο. Ἰσως ὁ-
μως καὶ νὰ ἦταν μὲ ἀπὸ τὸ τῶ-
ρα λαμβάνουσα κλίσις... ἕνα
ταλάντο !.. Ἐπρεπε ἄραγε νὰ
ἐπιδοθῶ μὲ δῖες μου τίς δυνά-
μεις στὴν τέχνη τῶν ρολογιῶν ;— Τί κοπτεῖς ; ῥώτησε ἡ
γυναικα.

Σιγά τίς ἀπάντησεν :

— Δύο κορόνες !

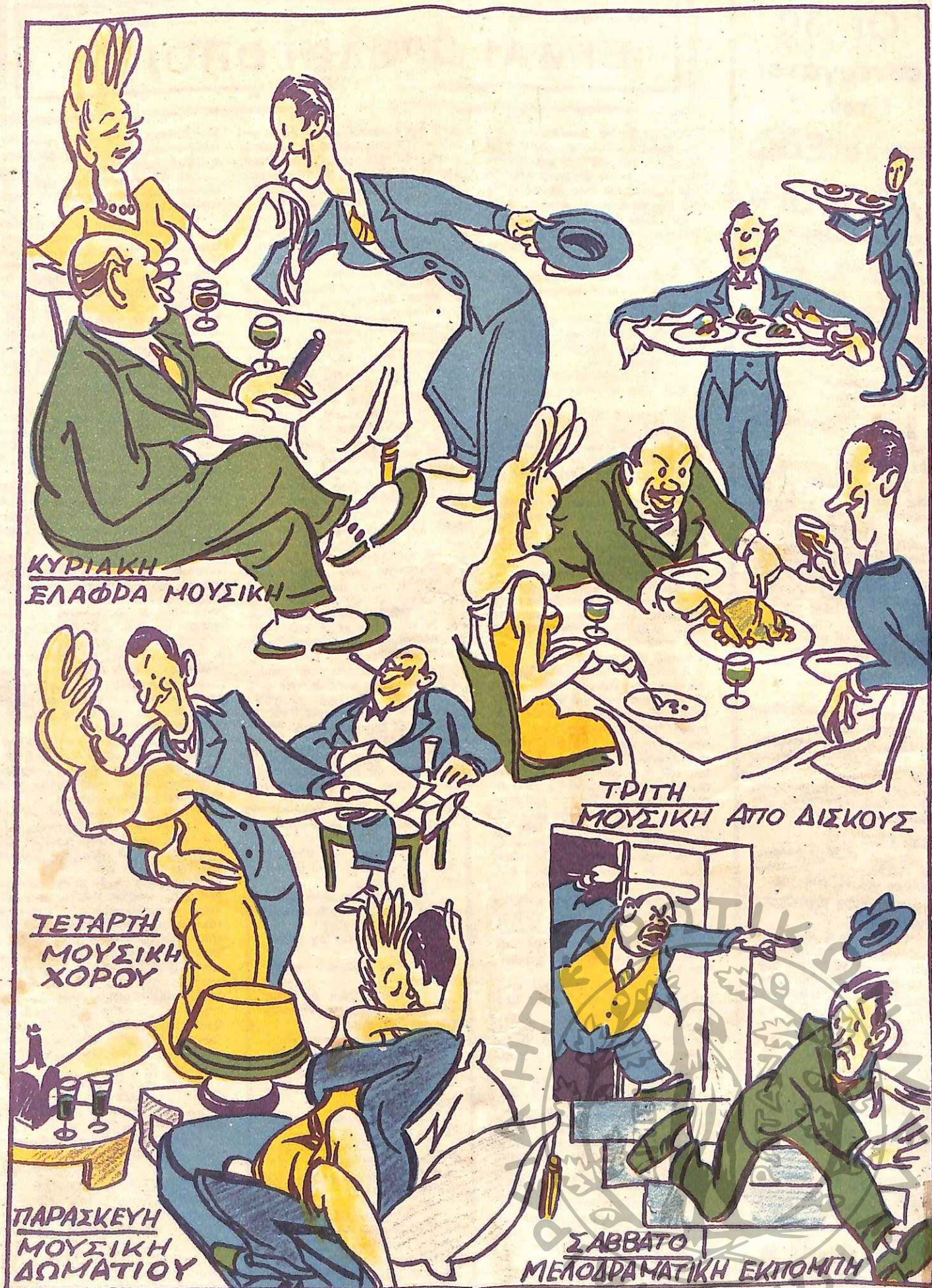
— Δύο κορόνες ; Οὔτε οὐκί
τησὶν νὰ γίνεταί !Καὶ πέταξε 25 ἔρε πάνω
στὸ τραπέζι.— Οὔτε εἶνε ἔρε περισσό-
τερο. Γιὰ τὴν λίγη δουλειά !Ὅταν ἐβλεπα τὴν πόρτα τί
σω της, μὲ εἶπε :— Βλέπετε λοιπὸν πὺς εἶ-
στε... ὥρολογοποιός :

ΜΟΓΚΕΣ ΛΟΡΕΝΤΣΕΝ

Κορόνα = ἡσυχασμένη δροσική.

Ἐρε = λεπτό.

δὲν μποροῦσε ποτὲ νὰ τοὺς θε-
τῆται ἄλλοιως, παρὰ κρατῶν-
τας τὰ ἐργαλεία...Δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἄλλη δι-
έξοδος γιὰ μένα παρὰ δὲν γίνω
ἀπελπισμένος...Δὲν τοῦμοῦσα νὰ κυττάξω
κατ' εὐθείαν τὴν κυρία, παρὰ
σῆκωσα λίγο τὸ ρολόι σὰν χέ-
ρι μου καὶ τὴν κύπησα πίσω
ἀπὸ τίς ἀκροὺς του. Ἦσαν ὁ-
πως εἶπα : ψηλὴ καὶ μαι-
μοντυμένη, καὶ εἶχε ἕνα κίτρι-
νὸ μαιμὸν πρόσωπο. Τί διά-
βολο φανταζόταν ; Πῶς εἶ-
χε ἄλλη δουλειὰ σήμερον, πα-
ρὰ νὰ παίζω τὸν ρολογιὰ ἔδω-
κα καὶ τζάμπα ;...Ἀρχισα νὰ δοῶ μὲσα μου
ἕνας θυμὸς... Σὲ δύο λεπτά
θὰ ὀρίμοζε, θὰ γινόταν τέλει-
α λύσσα ! Τότε θὰ τὴν πετοῦσα
ἐξω μὲ τέτοιον τρόπο πού θὰ
τὸν θυμῶνα τοὐλάχιστον τὰ
δέκα ἐπόμενα χρόνια...Ἀρχισα νὰ θυμῶμαι κόμπο-
σεσ φράσεις, ἀνακατεμμένες μὲ
ὑπονοήματα, πού ἦσαν ἀκρι-
βῶς διπ. τῆς χρειαζόταν. Περὶ
μὲν μόνον !..Κοῦνισα τὸ ρολόι καὶ τὸ
κύπησα μὲσα, γιὰ νὰ κερδίσω
καιρὸ, νὰ ἐξερεθιστῶ περισσό-
τερο καὶ νὰ τῆς πῶ πρόθυμα
πὺς νὰ μὴν τὰ ἐκαστά... Ἐ-
καστὸ τὸ ἕνα μου δάγκωτο ἄ-
νάμεσα στοὺς ποσῶν καὶ τὸ
κούνησα λιγάκι, τὸ ἔκωσα πρὶν
δοθεῖσά τῳ ἀντίθετον τοῦ ρολο-
γιού, ἐσπρωχθῆναι τὸ δάγκωτο ὡ-
ς μὲ ἔδωκε καὶ ἔδωκα τὸ ρο-
λόι ὁρίζοντα νὰ κἀν τικ-τῆκ,
κι ἐκτύπησε τέσσαρες !Μὲ μίαν ὥρα καὶ κατὰστα-
ση. Ἡ κυρία χάριξε καὶ ὁ Θεὸς
μὲ ὅταν ἐπῆλθε, ἔκαμε μερικοῦ-
λη ἔργου μὲ καταιγίδα πού
χάναται σπῖτι ὁρίζοντα...Ἐβγαλα γρήγορα τὸ ρολόι
στὴ θέση του καὶ εὐχήθηκα μέ-
σα μου νὰ γρηπὰ ἀκούω ὡς
πὺς νὰ βῇ ἡ γυναικα

Ραδιοφωνικόν πρόγραμμα: Μουσική έκπομπή